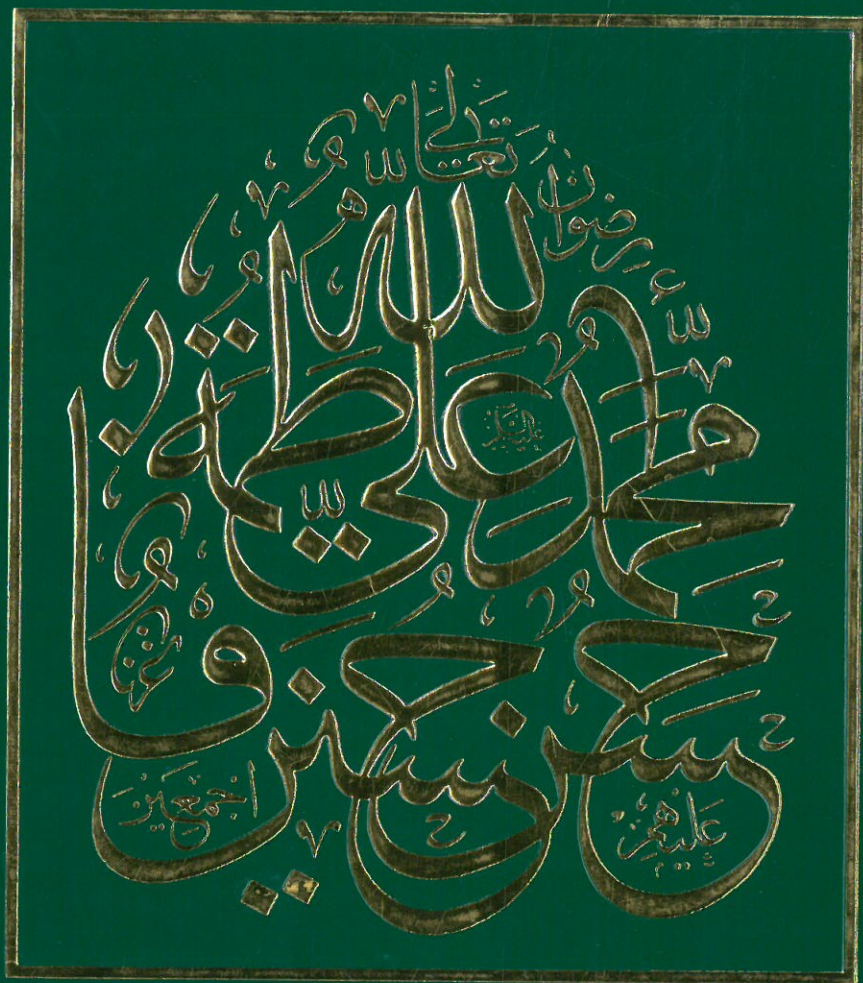

EHLİBEYT

ELL HACCA HÜSEYİN VEDAİD

EXHIBIT

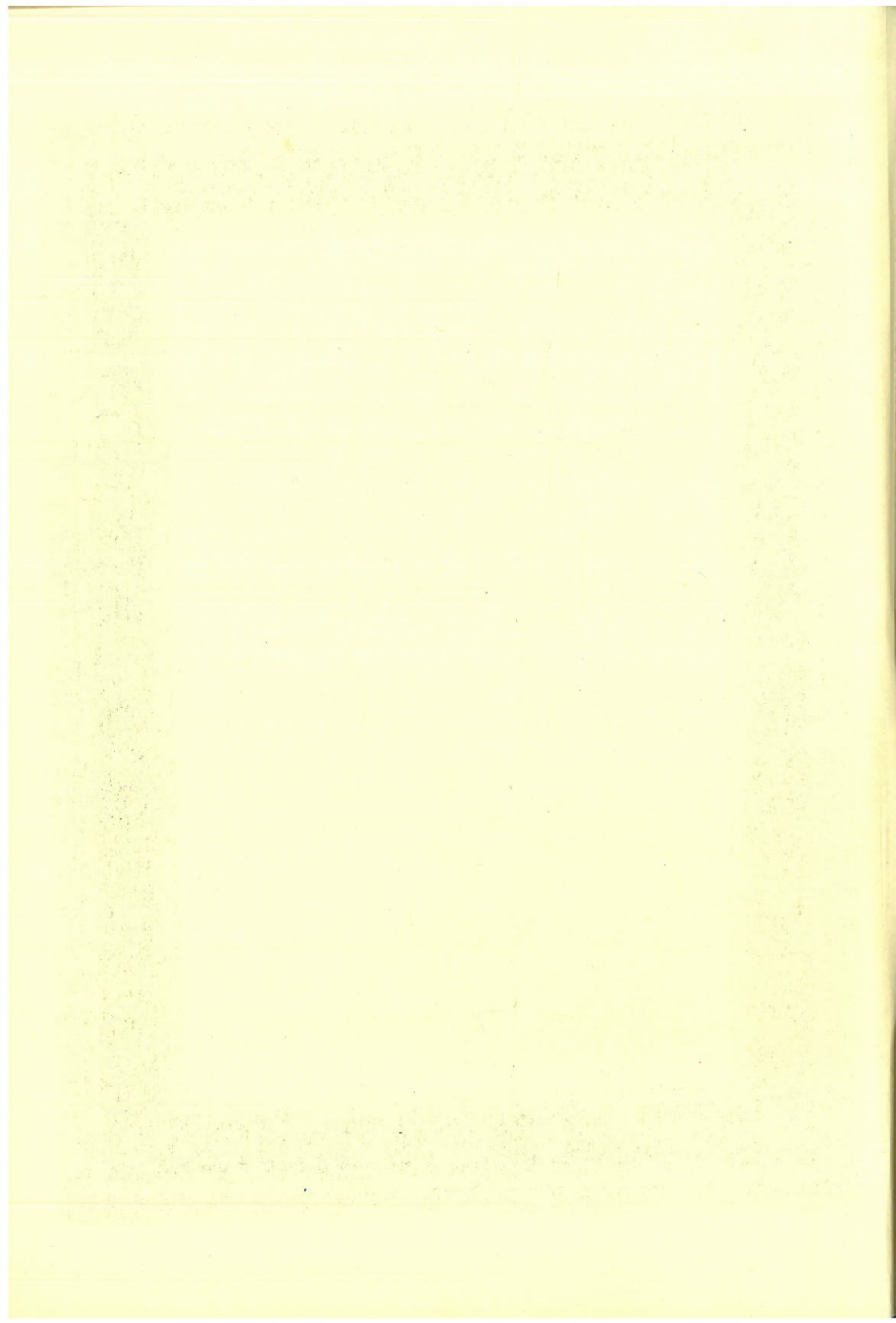

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

پنجے
باجہ نسل
نستبے نسل
مستافا

Kazırlayan

elli Kace Kuseyin Sedad

İÇİNDEKİLER

1. ÖNSÖZ	1
2. HULEFAİ RAŞİDİN HAKKINDA	11
2.1 - İslam Halifesi Hz. Ebubekr	16
2.2 - İslam Halifesi Hz. Ömer	22
2.3 - İslam Halifesi Hz. Osman	25
2.4 - İslam Halifesi Hz. Ali	28
2.5 - İslam Halifesi Hz. Hasan	33
2.6 - İslam Halifesi Hz. Hüseyin	36
(İlahi Halife)	
3. EHLİBEYTi MUSTAFA	45
4. ONİKİ İMAM	87
4. 1 - İmam Hz. Aliyyül Mürteza	97
4. 2 - İmam Hz. Hasan El Mücteba	99
4. 3 - İmam Hz. Hüseyin Eş Şehid	100
4. 4 - İmam Hz. Ali Zeynel Abidin	101
4. 5 - İmam Hz. Muhammed Bakır	104
4. 6 - İmam Hz. Caferüs Sadık	105
4. 7 - İmam Hz. Musa Kâzım	109
4. 8 - İmam Hz. Ali Rıza	110
4. 9 - İmam Hz. Muhammed Taki	111
4.10 - İmam Hz. Ali Naki	112
4.11 - İmam Hz. Hasan El Askeri	113
4.12 - İmam Hz. Muhammed Mehdi	114
5. SONSÖZ	129

ÖNSÖZ

Bi'smi'llahi'r Rahmani'r Rahim,

Bu kitap İslam içinde sonradan ortaya çıkmış ve İslamın özüne aykırı olan ayrılıklara sebep olan fikirleri bertaraf ederek gerçek İslam kardeşliğinin temin ve tesis edilmesi amacıyla yazılmıştır.

Bu bakımdan İslam'daki çekişmeleri değil, Allah'ımızın bildirmiş olduğu dini ve inancı anlatmak maksadına matuftur. Kişilerin farklı din anlayışları kendilerine aittir. İnsanlar birbirlerinin ne söylediklerine ve ne yaptıklarına bakmaktadırlar. Halbuki aslolan Allah'ımızın insanlardan ne istediğidir. Mühim olan da budur.

Bu bakımdan elinizdeki kitabın anlattığı Allah'ımızın bu güzel insanların aralarındaki münasebetler neticesinde meydana gelmiş olan münferit vakalar ve dedikodular üzerine yürütülmüş olan fikirler değildir. Maksat Allah'ımızın bu güzel insanlar ile vermek istediği ilahî mesajı ve kemalâtı anlayıp bilmektir.

Maalesef bu hususta yazılmış olan kitaplar üzerinde yapmış olduğumuz araştırmalarda, hemen hemen hepsinin bir tarafı tutarak yazıldığı görülmüştür.

Halbuki aslolan Allah'ımızın o kimse ile açmış olduğu arzu ve isteğinin öğrenilip bilinmesidir. Zaten Sevgili Allah'ımız da bu hususu belirtmeyi murad etmiş ve onlar ile yol göstermiştir. Allah hepsinden razı olsun. **Amin.**

Zira din evrenseldir. Belirli kavim ve zümrelere değil, bütün insanlar üzerine indirilmiştir. Bütün varlıkların yaratıcısı Allah olduğuna ve kullar da bir başka varlığın kulu ol-

madıklarına göre, Allah'ın dini de birdir ve bütün insanlar üzerine indirilmiştir.

Sevgili Efendimiz dini ikmal etmiş, bütün esaslarını bildirmiş ve izah etmiştir. İslam Onun anlatıp tarif ettiği gibidir. Sevgili Efendimiz iman ve inancın esaslarını da gerek avam, gerek havass, gerekse sırda olanların anlayacakları şekilde belirtmiştir.

Efendimiz muhaddesun hususiyetini de anlatarak Hz. Ali'yi işaret buyurmuştur. Onunla ilahî sırdan bahsetmiş ve ilahî terakkiyi izah etmiştir.

Hz.Ali için Efendimiz, "İlim şehri benim. Ali kapısıdır," buyurmuştur. Elbette **ilim** sahibinde **sadakat**, **haya** ve **adalet** de bulunur. Bunun dördünü bir bilen terakki eder. Onların bu anlatımları birlik ve beraberlik yani tevhid içinde olmuştur.

Allah'ımız insanlara dini, ilmi ile indirmiş ve onları müzeyyen kılmıştır.

Nitekim *Nisa Suresi 166. Ayetinde,*

"lakin'n'allahe yeşhedü bima enzele ileyke enzelehü bi'ilmihî ve'l melaiketü yeşhedune ve kefa bi'llahi şehida,"

"Lakin Allah sana indirdiğine şahadet eder. Onu ilmi ile indirmiştir ve melekler de şahadet ederler ve Şahit olarak Allah kâfidir," buyrulur.

Efendimizden **300 sene** sonra gelenlerin anlatımında bir tür tarafgirlik ve (*sanki herkes ayrı bir cephe de imiş gibi*) bir ayrımcılık ifadesi bulunmakta. Adeta tevhid anlayışına tereddüt getirmektedir.

İnsanın mazhariyeti icabı çok yönü vardır. Yaratılan her şey bir iki yönlüdür. Onun için insanda hepsinin makamı zuhur bulur. Ama bu gün pek çok insan kendisini tek

yönlü bir hale kaptırmaktadır. Halbuki insan Allah tarafında olduğu için, yaratılmış olan sıfattan değil zat makamındandır.

Hız.Peygamberimiz bu ilahî hakikati çok güzel bir şekilde, *(aynı kelime, cümle ve anlatımları kullandığı halde)* hem avam, hem şariat, hem hakikatül hakayık makamına hitab edecek şekilde belirtmiştir. Yalnız bu hakikati anlamak bile büyük bir feyz almak demektir.

Allah'ımız kendisine yakın olmasını istediği insana kendisine nasıl yakın olunması lazım geldiğini Peygamberleri ile indirmiş olduğu ilahî şariat ile zaman zaman öğreterek açmış ve anlatmıştır. Bu anlatım feyzi, Hız.Peygamberimiz ile nübüvvetin hatmine erilmesi dolayısıyla son noktasına varmıştır.

Ancak peygamberlerden sonra da Efendimiz Hız.Muhammed Allah ile beraber olmanın hususiyet ve inceliklerini izah etmiş, ilahî edep sahibi olmanın ve Allah'ımızın bütün varlıklar üzerindeki hususiyetinin kabul ve tasdiğinin ilmini izah etmiştir.

Bu hakikatin ana hatlarını Allah'ımız peygamberleri vasıtasıyla insanlara bildirmiş ve peygamberimizden sonra da Allah ile beraber olmanın,

nizami şariatlarını, **uleması**,

hususî şariatını da, **Ehli Beyt** yolundan gelen **evliyası** ile bildirmiştir.

O halde insanların Allah'ı her haliyle kabul etmesi durumu hem şariatı hem hakikatı bilmesi ile olur. Allah'ımız bu iki hakikatı **beş halifesinde** mezcetip birleştirmiştir.

Beş halifeden sonra hakikat ve şariat ayrı noktalardan tahsil edilmek suretiyle öğrenilip bilinmiştir. Bu hal **ve-
layet** ve **şariat** yolu olarak halen devam etmektedir.

Ancak şurası bilinmektedir, ki Allah her hakikati ilmi ile bildirmiştir. O halde Allah'ımızın ilahî ilmi ile mücehhez kılmış olduğu velayeti ezelde hem ilahî hakikat hem de şeriat ile müjdelenmiş ve müzeyyen kılınmıştır.

Şeriat yolu arzuyu ilahînin dünyadaki ahkam ve yürüyüşü ile ilgilidir. Ancak Hz.Süreyya'nın da buyurduğu gibi "zahir şeriat ehline bu yol ezeli ve ebedi olarak açılmıştır."

Hz.Şeyh Pak Muhammed Ali Özkardeş buyurur ki: "Şeriat sözdür ve onun ışığı ile yol alınır. O ışığın hakikat ve hikmetinin anlaşılması ancak evliyanın tatbikat yolu olan "Ehli Beyt" yolu ile olur."

Allah'ımız *Ahzab suresinin 40. Ayetinde,*

"ma kâne muhammedün eba ehadim mi'r ricali-küm ve lakin resulu'llahi ve hateme'n nebiyyin ve kâna'llahe bi'külli şey'in alîma,"

"Muhammed sizin ricalinizden birinin babası olmuştur ve fakat resulullahtır ve nebilerin hatemidir. Ve Allah her şeyi bilici olmuştur," buyrulmaktadır.

Bu ayette Allah'ımız nübüvvetteki muradının **kemal** bulunduğunu ifade etmektedir.

Efendimiz **"Benden sonraki velilerin nübüvvetten hisseleri vardır"** manasına,

"el ulemai veresetül enbiya

"Alimler nebilerin veresesidirler," buyurmuşlardır.

Allah'ımız velayeti ilahîyesini, peygamberleri ile bildirmiş ve son olarak da Sevgili Efendimiz Hz.Muhammed ile nübüvvetini hitama erdirmiştir.

O halde Allah'ımız ilahî kemalat ve hikmetini **velayet** ile bildirmiştir, ki bu sırrı hangi yolda açtı ise insanların o yoldan yürüyerek ilahî sırlara ulaşması icabeder.

Peygamberimizden sonra bu sır, “**Ehli Beyt**”, “**Oniki İmam**” ve daha sonra zuhur eden “**velayet makamları**” ile açılıp anlatılmıştır.

O sırrı açan ve anlatan gönüller aynı zamanda insanları Allah'ın rahmetine davet etmişler ve o bilgide yüründüğü takdirde Allah'ın rahmetine kavuşulacağının müjdesini vermiş ve bir anlatımını yapmışlardır.

Bir yerde **Adem** ile tecelli eden sır, **velayet makamı** ile açılıp izah edilmiştir.

Hız.İsa'yı idam ettiren Yahudileri hoş gören ve kabul eden bir kişinin Hristiyan olması mümkün değildir.

Hiçbir Müslüman, hiçbir suçu olmayan peygamber ailesi ve sülalesini katlederek adeta soykırım yapan kimseleri hoş görmez ve kabul etmez.

Peygamberlerin Allah'tan aldıkları beyanları, insanlara tebliğ etmekten başka bir durumları olmaz. O halde bu gibi kimselerin düşmanlıkları esasen peygambere değil, dünyevi saltanat uğruna Allah'a karşıdır. Hem Allah'a inandığını söyleyip, hem de O'ndan haber veren peygamberlere düşmanlık etmek ne ile izah edilebilir?...

Kerbela'da yetmiş iki masum (*bebekler dahil*) insanı katletmelerinin bir açıklaması yoktur ve olamaz.

Ancak bugün bu durumu ve **İslamiyeti istismar etmeye** kalkmak da büyük bir cinayettir ve dindarlık ile kabili telif olamaz.

İslam Dini bildirildikten sonra, diğer dinler gerilemeye ve mensuplarının sayıları azalmaya başlamıştır. Daha önce Hristiyanlığın çıkışı ile küçülmeye başlayan Yahudilik, İslamiyetin zuhuru ile iyice azalmaya ve etkisini kaybetmeye yüz tutmuştur.

Bunun üzerine Yahudiler, daha önce Hristiyanlığı yozlaştırmak için kullandıkları, Yahudi filozof Saul'ün felsefesi ile ruhbanlığı Hristiyanlığın içine sokma stratejisini bu defa da İslam için uygulamaya başlamışlardır.

İslam içinde de Medineye Yemenden göç etmiş bir Yahudi dönmesi olan **Abdullah ibni Sebe'yi** kullanmışlardır. İslam devletinin gelişmesi neticesinde ortaya çıkan yeni durumlardaki karışıklıktan istifade etmeye çalışan bu adam, ortamını Kahirede bulmuş, "**Sebeyye**" ismi ile hakiki imamlığı dejenere ederek yozlaştıran ve dinin hakikatinin yanlış anlaşılmasına sebep olan ilk teşkilatı kurmuştur.

İslam'da ilk yıkıcı faaliyeti başlatmış olan ve tam bir Yahudi olan İbni Sebe'nin baş yardımcısı da yine Yemenli bir yahudi olan **Gafiki'**dir.

1135-1204 yılları arasında yaşamış olan Maimonides (İbni Memun) adlı yahudi baş hahamı da pek çok yıkıcı faaliyet göstermiş ve İslam Mezheplerini yozlaştırma çalışmalarını bizzat yürütmüştür.

Yine 15. Yüzyıl başında yaşamış olan ve Osmanlı'nın fetret (*zayıflama*) devrinde Serezde idam edilmiş olan Şeyh Bedreddin'in yakını olduğunu iddia ederek Aydın civarında isyan başlatan **Torlak Kemal'in** de Yahudi olduğu ve asıl adının **Samuel** olduğu söylenmektedir.

Daha sonra ortaya çıkan **Bahailik** de İran'da Şiiliğin bir kolu olarak ortaya çıkmıştır.

Nihayet günümüzde ortaya çıkan **Reşat Halife** de Bahailerin kutsal saydıkları "**19**" sayısı ile Kur'anı Kerim'i tahdit etmek istemiştir.

Tahrif edilmiş olan Tevratta Yahudilerin Allah'ı (**Yehova**) insan gibi sıfatı ve dünyevi vasıflarla vasfetmeleri ve O'na çoluk çocuk itti haz etmeleri makbul olmamıştır.

Nitekim Tekvin bölümünde,

“Rab gökleri ve yeri 6 günde yarattı ve 7. günde dinlendi” veya

“ve günün serinliğinde bahçede gezmekte olan Rab Allah’ın sesini işittiler” şeklinde ibare ve ifadeler bulunmaktadır.

Geçmiş din kitaplarında insanların, tahrifat yaparak, Allah’ımızı kendi zahir yaşayışlarına uygun olarak değerlendirmeleri ve O’na hanım ve çocuk itti haz etmeleri İndi Bari-de makbul olmamıştır. Zira hiçbir peygamber bu gibi şeylerden bahsetmemiştir.

Peygamberler Allah’ın tevhidini anlatmışlardır. Nitekim Kur’anı Kerim onların doğru ve Müslüman peygamberler olduklarını bildirmektedir.

Bu bakımdan insanların kendi yorum ve isteklerine göre yapmış oldukları şeriatları Allah’ımız her defasında yeniden anlatmış ve bu hal Efendimize kadar devam etmiştir. Efendimiz ile dinini ikmal etmiş ve daha nice ilahî kemalat sunmuştur.

İhlas Suresi 4. Ayetinde,

“ve lem yekün lehü küfüven ahad,”

“hiçbirşey onun küfvünde değildir,” buyrulmuştur.

İslam ve Allah Dininin özüne ters olan düşüncelere, mesela **tenasüh fikrine** (cennet ve cehenneme inanır gibi) inanarak iman sahibi olmak mümkün değildir. Bu durumda kişi imansız olmuş olur.

Nitekim Yunus Suresi 7. ve 8. ayetlerinde,

“innellezine lâ yercune likaena ve radu bi’l haya-ti’d dünya vatmeenu biha vellezine hüm an ayatına gafilune,”

“ülaike me’vahümün narü bima kanu yeksibun,”

*“bizim likamıza rücu etmeyen ve dünya hayatına razı olan ve ona tamah eden ve ayetlerimizden gafil olanlar,
“böylelerinin, kesbeder olduklarından dolayı, varacakları yer nardır,*

yine *Sebe Suresi 8. Ayetinde,*

“eftera ala’llahi keziben em bihi cinneh. Belillezi-ne lâ yü’minune bi’l ahireti fi’l azabi ve’d dalali’l baid,”

“Allah hakkında yalan söyleyerek iftira mı atıyor?” Hayır ahirete iman etmeyenler azap ve derin dalalet içindedirler,” buyrulmaktadır.

Bugün ağaçlara çaput bağlayarak, yaratılmış varlıklara veya hayvanlara kudsiyet vermek elbette makbul değildir.

Allah’ımız böyle tatbikatları Efendimizin Kabe içindeki putları temizlemesi ile ortadan kaldırmış ve **“Alemleri yaratan Rabbinizden yardım isteyiniz ve tevbe ediniz,”** buyurmuştur.

Nitekim **bez bağlama,** Budizmden tevarüs edilmiş bir tatbikattır.

Ne gariptir, ki Allah’ımızın gerçek dininden sapmalar olunca dış güçler ve menfaat sahipleri bu gibi kimseleri istismar ederler.

Hızlı, Hızlı.Hasan ve Hızlı.Hüseyin’e karşı gelenler esasen **İslam karşıtı** olmuşlardır. Bu durum İslam dışıdır. Bunlara karşılık Alevîlerin gelenekleri de kendi toplumsal gelenekleri olabilir ama en önemli mesele imandır. İman doğru olmalıdır ve diğer hususlar onu etkilememelidir.

Bu gibi noktalar gerçek Ehli Beyt aşıklarını üzmedir. Gerçek iman olmadıktan sonra kişinin kendisine hangi adı taktığı önemli değildir.

“Peygamberliğin Hz.Ali’ye indiğini ve Efendimizin ondan adeta gaspettiğini,” söylemek, bir yerde, Allah’ımızın ne yaptığını bilmediğini iddia etmektir. Bu zavallı akıl, kişiyi hiçbir yere vordırmaz.

Ehli Beyti Allah’ımız tarafından kendilerine lutfedilmiş ve onlar için arzu edilmiş olan ilahî makamda görmek icabeder. Allah’ımızın yakınlık vermiş olduğu bu ilahî gönüller ile İslamiyetin daha ince noktalarını anlayabilmeleri için insanlara verdiğı öğüt ve mesajı anlamak yerine bu ilahî rahmeti kişisel çıkarlar için dejenere etmeye ve bozmaya çalışmak makbul değildir. Bu gibi noktalar gerçek iman sahiplerini üzmemekte ve yaralamaktadır.

O halde bu ilahî sırra ve o sırrın açıldığı gönöl sahip-lerine itiraz nedendir?...

Bu gönöl noktalarına itiraz Allah’a itiraz olmuyor mu?...

Ademe yapılan itiraz elbette, Allah katında makbul olmadığı gibi, bu gönöl noktalarına yapılan itirazın makbul tutulmayacağını Sevgili Efendimiz de, çeşitli hadislerinde ifade etmişlerdir.

Ehli Beytin tasdikinden dolayı, Ehli Beytten nur alınır.

Hz.Süreyya, **“Anın ashabı bilin baş eğmez ahkâmı Kur’ana,”** buyurur.

Allahımız, **“Hz.Muhammed’in Ehli Beyti olduğu gibi benim de Ehli Beytim vardır,”** buyuruyor.

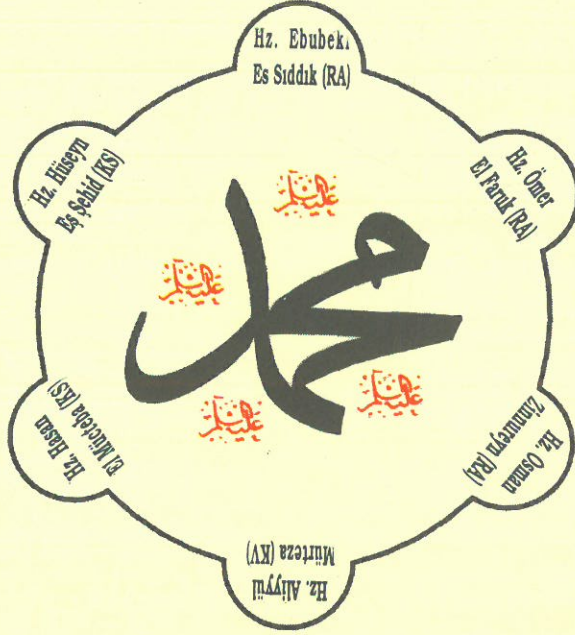
“Hz.Fatıma benim vücudumun cüzüdü,” hadisi şerifinden murad, Hz.Fatıma’nın Deryayı Nuru Muhammed’den halk olunduğunu bilinçli olarak kabul ettiğini ifade etmektedir. Eğer kişi bunun farkında değilse gene Vücudu Muhammed’inin cüzüdü ama bilinçsizdir.

Ölünce ruhu teslim alırlar ama hali hayatta olan kendi arzusu ile teslim etmelidir.

Nitekim Kur'anda, "eğer doğru iseler ölümü istesinler," buyrulmaktadır.

Eğer Ehli Beyt hakkında doğru ve geniş bir bilgi edinilmek isteniyorsa bu kitabın sonuna kadar ve dikkatle okunması tavsiye edilir.

ELL HACC HÜSEYİN VEDAD

HULEFAİ RAŞİDİN

HULEFAİ RAŞİDİN HAKKINDA BAZI BİLGİLER

Bi'smi'llahi'r Rahmani'r Rahîm,

Bakara Suresi 11 ve 12. ayetlerinde,

“İyilik işlemekte önder olanlar, karşılığını almakta da önder olanlardır. Naim cennetlerinde Allah’a en çok yaklaştı-
rılmış olanlar bunlardır,” buyruluyor.

Manevi yol ilk beş halifeden yürümüştür. Peygamber Efendimizin benden sonra hilafet 30 senedir buyurduğu halifeler 5 kişidir. İslam Tarihinin akışı bakımından Hilafet Devirleri Efendimiz Hz. Muhammed’den sonra,

1. Miladi 632 – 633 arası **Hız.Ebubekr Sıddık**,
Hicri 11 – 13 2 yıl
2. Miladi 634 – 644 arası **Hız.Ömer**,
Hicri 13 – 23 10 yıl
3. Miladi 634 – 656 arası **Hız.Osman**,
Hicri 23 – 35 12 yıl
4. Miladi 656 – 661 arası **Hız.Ali**,
Hicri 35 – 40 5 yıl
5. Miladi 661 – 661 arası **Hız.Hasan**,
Hicri 40 – 41 1 yıl

“**Hulefai Raşidin**” (*Mürşid Halifeler*) devri toplam olarak 30 yıldır.

Sevgili Efendimiz, “benden sonra hilafet 30 senedir,” buyurarak, bu 30 sene içinde gelecek halifelerin Hakk’ın en yakınları ve Allah’ın hakiki halifesi olduklarını ve kendisinin yakınları olduklarını beyan buyurmuştur.

Bu halifelerin hepsini sevmeyenler Hz.Muhammed katında “**daha sevgiliyiz**” diye düşünüyorlarsa, bu bîde-

bane hareketlerinden mesul olduklarını ve sevgi dışı kaldıklarını bilmeleri lazımdır.

Bir Hadisi Şerif'te, "İki halife zuhur ederse diğerini ifna ediniz," buyruluyor.

Hz.Ali ve Hz.Hasan hakiki halife olduklarına göre Muaviye'yi ifna etmek gerekir.

Hz.Hüseyin hakiki halife olduğuna göre Yezit'i ifna etmek gerekir.

Maalesef bazı kimseler "Hazreti Muaviye", "Hazreti Yezit" diyorlar.

Tabiatıyla Peygamber Efendimizin yolundan gidiliyorsa bu sözü tatbikata koymak gerekir.

Hulefai Raşidin Devri

Miladi 632 - 661 (Hicri 11 - 41) 30 yıl

Bundan sonra

Emevi Halifeliği Devri,

Miladi 661 - 750 (Hicri 41 - 132) 91 yıl

Abbasi Halifeliği Devri,

Miladi 750 - 1258 (Hicri 132 - 656) 524 yıl

Hülagu (Halifesiz) Zamanı

Miladi 1258 - 1261 (Hicri 656 - 659) 3 yıl

Mısır Abbasi Halifeliği

Miladi 1261 - 1517 (Hicri 659 - 923) 264 yıl

Osmanlı Türk Halifeliği

Miladi 1517 - 1924 (Hicri 923 - 1324) 419 yıl

Mekke Dönemi olan 12 yıl ve

Medine Dönemi olan 11 yıl da ilave edilirse,

dünya insanların İslamiyetle şereflenmeleri 1999 tarihi itibarıyla (M. 567 e göre) 1432 yıl olmuştur.

Emeviler Hicri yıla göre 91 yıl dünya saltanatı sürmüşlerdir. Kendi kurdukları bu saltanat için pek çok yalan ve hileye baş vurmuşlardır.

Bunların zamanında Sevgili Efendimiz ve Ehli Beyti hakkında doğru olmayan ve sövmeye varan kötü sözler sarf etmişlerdir.

Halife Ömer bin Abdülaziz saltanat tahtına oturduğunda bütün bu sövgülere mani oldu, reddetti ve ortadan kaldırdı. Hz.Hasan ve Hz.Hüseyin'in isimlerini camilere o koydurtmuştur.

Allah'ımız da, Sevgili Efendimiz de "**Rahmetellil Alemin**"dir.

Efendimiz şefaath edicidir. Kendisine ters düşenleri de bağışlayıcıdır. Alemlere rahmet edici olan Allah'ımız Hz.Kur'anı Kerim'deki ayetlerde kendisini nasıl anlattı ise öyledir.

Nitekim Hz.Allah kendisini anlattığı ayetleri **muhkem** ayetler olarak tavsif etmiştir. Bunlara "**yanlış**" demek yanlıştır.

Ulemai rüsumdan bazıları bu noktada yanlışlar ve bu ayetleri **müteşabih** ayetler olarak vasıflandırmışlar ve (haşa) "**Allah öyle değil, böyledir,**" demeye kadar gitmişlerdir.

Bu yüzden bazıları, "**ben sadece Kur'ana bakarım,**" diyorlar. Ancak o kadar ileri gidiyorlar, ki Kur'anda yazılı olduğu halde "**Kur'anda yok,**" diyerek, Miracı reddediyorlar. Bunlar herkes tarafından bilinmektedir.

Hız.Allah Hız.Kur'anın tefsirini ve kendisini evliyasında açmıştır. Hız. Peygamberimiz nasıl anlattı ise, o doğrudur. Çünkü o insanlar için bir örnek olarak Kur'anı Kerim'i söylemektedir.

Hız.Peygamberimiz, "**Benim ashabımın aralarındaki meselelerden dolayı hüküm vermeyin, fikir yürütmeyin zira onların halleri bana aittir,**" buyuruyor. Demek ki bu konuda fikir yürütmek o kişilere düşmez.

İslam Halifesi Hz.Ebubekr

Beş halifeden ilki olan Hz.Ebubekr, Peygamber Efendimizin bildirdiği herşeyi Kur'anı Kerim'i, hadisi şerifi ve konuştuğu her sözü aynen ve ihlasla sonsuz bir arzu ve ıstı-yakla kabul ve tastik etmiştir.

Efendimize çok yakın olanlar, dostu olanlar, Allah'ın yakını ve dostu olurlar. Yani "**kâbe kavseyn ev edna**" sırrına da ererler.

Hz.Allah'a, Hz.Peygamber'e sıdk ile sarılmış olanlar Yevmi Elest'te,

- Allah'a verdikleri sözde (*Ahid'de*) sadakat gösterenler,
- doğru sözde ve imanda yürüyenler,
- her şeyin kalb temizliği ile hayırlı olmasını isteyenler,

sıddıkın makamına ererler, ki işte bu halinden dolayı da kendisine "**sıddık**" lakabı verilmiştir.

Sıddıkın makamında olanlar, İlahi beyanları münakaşa etmez. Kur'anı münakaşa etmez, ayetleri üzerinde tartışmaz. Her harfine, her nokta ve virgülüne, "**Amenna Sad-dakna**" derler.

Münakaşaya girince ihlası kaybedersin, onlar münakaşa değil, anlamaya çalışırlar.

Sevgili Efendimiz, "**Sadakat şehri benim, Ebubekr kapısıdır (babuha),**" buyurmuştur.

Hulefai Raşidin, sır kolu kendisinden yürüyen Hz. Hüseyin ve ondan sonra gelen sır kolu, bugün yaşanan manevi yolu işaret eder ve anlatır. Bu yol iyi idrak edilmişse Allah ile beraber anlaşılır. Bu makam boşuna verilmemiştir. Halbuki görülüyor, ki bazı kişiler bu yolu hiç tetkik etmemişler ve anlamamışlar.

Ondan sonra zuhur eden ilahî gönüllerden sıddık makamına ermiş olanlar vardır. Onlara da bu makamları bo-

şuna vermiyorlar. Anlayan için bunda da bir hikmeti ilahiye var.

Efendimiz bir hadiste diyor, ki

“Cehennemden atık olan yani azat edilmiş kimseyi görmek ister misiniz? Ebubekr’e bakın.”

Bu yüzden Ebubekr’in bir adı da **“Atık”**tir.

Atık, Cehennemden kurtulmuş **azad olmuş** kimse manasına geliyor. Bunu cehennem ve cennetin ve her şeyin cevheri esrarına sahip olan Peygamberimiz söylüyor. Hz. Ebubekr Sıddık muzaif olarak sıddık olanların da cennetlik olacağına işarettir.

Şimdi kişi Ebubekr hazretleri için ne konuşacaktır?... Tevhidi bize anlatan ve öğreten Sevgili Efendimiz Ebubekr’i böyle anlatıyor. Bazı kişiler ise, 1500 yıl sonra hüküm vermeye kalkıyorlar. Edep Yahu!

Hz.Ebubekr Sıddık, Sevgili Peygamberimizden Fil olayından **2** sene sonra dünyaya gelmiş, Peygamberimiz **40** yaşında Peygamberliğini ilan ettiğinde o **38** yaşında Müslüman olmuştur.

Peygamberimiz **63** yaşında Hakk’a yürümüş, Hz.Ebubekr ise Peygamberimizden **2** sene sonra o da **63** yaşında Hakk’a göç etmiştir.

Peygamberimizin Hakk’a yürümesi ve artık dünyada olmaması Ebubekr’in dünya yaşamını zevksiz kılmış. Bu hal cismaniyetinde de görünür hale gelmiş,

kızı Hz.Ayşe’nin, **“Sende ne var Baba,”** sorusuna,

Hz.Ebubekr, **“Peygamberimiz Efendimiz göçtükten sonra dünyada yaşamak bana zevk vermiyor,”** demiştir.

Ne muhabbet, ne sadakat, ne sevgi!

Son zamanlarında manasında Hz.Peygamberimizi görüyor, Efendimiz, **“Ya Ebubekr, birbirimizi özledik, inşaallah yakında kavuşuruz,”** buyurur ve bu rüyadan sonra Hz.

Ebubekr'in o mahzunluğu üzerinden gitti ve yerine sevinę geldi. 15 gün sonra da Hakk'a gçt.

Hz.Ebubekr Sıddık Peygamberimiz İslamiyet'i yaymadan önce bir mana görüyor. Manada gökten ay parçalanıyor ve Mekke'deki evler üzerine dökülüyor. Bir parça da Hz.Ebubekr'in evine düşüyor. Bu rüyayı anlayamamış ve rüyayı o sırada orada bulunan Yahudi alimlerine sormuş, ancak onlar da tefsir edemediler.

Bunun zerine bir de Rahip Bahira'ya sordu.

Rahip Bahira, "Bu rüya doğrudur, yakında çıkacak bir peygamber var, O peygamber Mekke'de zuhur edecektir ve onun nuru her yerde esecektir. Sen de onun yakınlarından, halifelerinden olacaksın," dedi ve onu tebrik etti.

İş seyahati sonunda Mekke'ye döndüğünde ve durumlar hakkında bilgi istediğinde ona, Hz.Muhammed'in peygamberliğini ilan ettiğini söylüyorlar.

O da arkadaşı ve dostu olan Hz.Muhammed'e ziyarete geliyor. Sevgili Efendimize şehre girdiğinde aldığı haberi söylüyor.

Peygamberimiz, onu İslam'a çağırır ve kendisini peygamber olarak kabul etmesini teklif eder.

O da "Peki, delilin var mı?" diye sorar.

Peygamberimiz "evet var, senin o gördüğün rüyadır" der.

Efendimiz devam eder, "O sordukların ilim sahibi değillerdir sana o yüzden cevap veremediler. Ama Bahira doğru tefsir etti," buyurur.

Hz.Ebubekr hemen İslam'ı kabul eder. Yine Efendimize, "Sen bunu nasıl bildin," diye sorduğunda, Sevgili Efendimiz, "Bana Cebrail AS bildirdi," buyurur.

Hazret Ebubekr Sevgili Efendimizin bütün savaşlarında yanında katılmıştır, Ona siper olmuştur, çeşitli yaralar almıştır, daima yardımına koşmuştur.

Hazret Ebubekr çıkık alınlı beyaz tenli simalı, munis ve gençliğinden bu yana hiçbir puttan yardım istememiş, ahlaklı bir tüccar, sözü emin ve sohbeti güvenli bir kişi idi.

Eskiden bir tüccarın şahadetini mahkemede kabul ederlerdi. Tüm varlığını Peygamberimiz yolunda İslamiyet'e harcamıştır.

Nitekim bir gün Peygamberimiz ona, "Ya Ebubekr kendine ve ailene hiçbir şey bırakmadın mı?" deyince,

Hazret Ebubekr, "Bana ve aileme Allah'ın peygamberi Muhammed kafidir," dedi.

Bunun yanında da zamanın bilgisine vakıf ve herkesin akıl danıştığı bir zattır. Hazret Osman da ticaret yaparmış, birbirlerinden fikir alış veriş yaparlarmış.

Peygamberimiz kendisini övmüştür. Ayrıca Kur'anı Kerim'in tefsirinde bütün bilgilere malik bir kişi olarak değerlendirmiştir.

Peygamberimizden sonra Hazret Ebubekr zamanında Kur'anın yazılması Zeyd Bin Sabit'e verildi, ki Zeyd Bin Sabiti de Efendimiz işaret etmiştir.

Hadid suresi (57) 10. Ayetinde,

"Göklerin ve yerin mirasçısı Allah olduğu halde Allah yolunda siz niçin sarf etmiyorsunuz.

İçinizden Mekke'nin fethinden önce sarf eden ve savaşan kimse daha sonra sarf eden ve savaşan kimselerle bir değildirler, berikiler daha üstün derecededirler.

Allah hepsine cenneti vaatetmiştir.

Allah işlediklerinden haberdardır," buyuruyor.

Bu ayetin Hz.Ebubekr ve onun gibi davrananlarla ilgili indiği söylenir. Ama hassaten Hz.Ebubekr ismi zikredilir.

Hz.Ebubekr'in hilafete getirilişi, bazı Alevî olduğunu iddia eden kesimin söylediği gibi, saltanat ve devlet reisliği arzusu saiki ile olmamıştır. Hz.Ebubekr Sevgili Efendimiz ve Dini İşlam için varını yoğunu harcamış ve hiçbir zaman saltanat peşinde koşmamıştır.

Sevgili Efendimizin Alemi Bekaya intikallerinde minbere çıkarak meşhur konuşmasını irad etmiş, daha sonra Hz.Ömer ile birlikte **Hücrei Saadetin** kapısında beklemeye başlamıştır.

Bu esnada Ensarın **Benu Saide** meclisinde toplandığı ve aralarından **Sa'd bin Ubade**'yi halife seşme eğiliminde oldukları haberini almışlardır.

Hz.Ebubekr Sıddık Sevgili Efendimizin yirmi üç yıl-lık ęalıřması ve mücadelesi ile insanlara bildirmiş olduğu ilahî hakikatin saltanat mücadeleleri arasında kaybolup gitmesine, Efendimizin en yakını olarak, asla müsaade edemezdi.

Bunun üzerine Hz.Ömer ve Ebu Ubeyde'yi de yanına alarak Benu Saide meclisine gitmiştir. Orada Ensar tarafından getirilen İşlam Cemiyetinin bir Ensar ve bir de Muhacirinden seğilecek olan iki kişi tarafından yönetilmesi teklifini de red ve refetmişler, halk da Hz.Ebubekr'i halife seğmiştir.

16. asırda biri Anadolu'da diğerı İran'da yerleşmiş olan iki Müslüman Türk Devleti olan Osmanlılar ve Safeviler arasında İşlam Dünyasının liderliği konusunda ortaya çıkan rekabet en ileri noktaya varmıştı.

Bu arada sırf siyasi nedenlerle daha önce Sünnî olan İran nüfusu şiileştirilerek Osmanlı ve Osmanlı Sünniliğine

karşı bir kuvvet oluşturma gayreti içinde olan Safevilere karşı Çaldıran muharebesinin kazanılması ile Osmanlı bu liderliği kazanmış ve hilafeti de Kahiredeki Fatımi halifesinden alarak bu husustaki kuvvetini perçinlemiş ise de, İrandaki liderlik arzu ve kavgası bir türlü bitmemiş ve bu daha sonra Alevî - Sünnî husumetine dönüştürülerek devam ettirilmiştir.

Ancak bir kimse devlet başkanı da olsa, bir baba olarak evlatlarını da düşünse, düşünce ve temennilerinde Allah'ın nizamına uygunluk yok ise, o düşünce ve temenniler çökmeye ve yok olmaya mahkumdurlar

Alevîler Hz.Ali Efendimizi bir taraf gibi telakki ederler. Halbuki Hz.Ali Efendimiz Sevgili Peygamberimizin ilmi, fikri ve ruhi kemalatının bir devamı olarak telakki edilmelidir. Bu taraftar gibi görme hali Efendimizin empoze ettiği ve O'nun hakiki fikri olan birlik, beraberlik ve tevhide aykırıdır.

Gerçek Müslüman İslam'da **ikiliği kabul etmez.** Çünkü Efendimiz İslam kardeşliğini, "**Müslüman müslümanın kardeşidir,**" hadisi şerifi ile vurgulamış,

Kur'anda da, "**Hiç şüphesiz müminler birbirlerinin kardeşidirler,**" buyrulmuştur.

Buna karşılık Sünnîler de tam aksine bir yanlış çıkış ile Alevîleri hedef alarak aynı hataya düşmüşler ve ilahî hakikatten uzaklaşmışlardır.

Sevgili Efendimiz Hz.Ebubekr için, "**Bütün insanların imanı terazinin bir kefesine konsa, diğer kefesine de Ebubekr'in imanı konsa, Ebubekr'in imanı ağır gelir,**" buyurmuşlardır.

Hız.Peygamberimizden sonra, O'nu seçtiler ve kimse itiraz etmedi. O zaman bir tevhid vardı. Herkes aynen ka-

bul ettiler. Tam bir tevhid vardı, bütün yakınları ona biat etmişlerdir.

İslam'daki birlik ve beraberliğin manasını en iyi idrak etmiş kimse olan Hz.Ali Efendimiz de Sevgili Efendimizin Alemi Bekaya intikallerinin onbeşinci gününde, üzüntüsüne rağmen, giderek Hz. Ebubekr'e biat etmiştir.

Allah'ımızda **sadakat** var, **adalet** var, **haya** var, **ilim** var. Bir manevi insan olabilmek için lüzumlu olan ruhi ve iç duygularımızın ne olması lazım geldiğini insanlara Rabb'imiz, Peygamberimiz ve halifeleri ile bildirmiş oluyor.

İslam Halifesi Hz.Ömer

Hiz.Ömer, **Aşerei Mübeşşere**'den yani **cennetle müjdelenen 10** kişiden **biridir**. Daima doğru söylediği için ve Hakk'ı batıldan ayırdığı için **"Faruk"** lakabı verilmiştir. Bi'setin yani Efendimizin Peygamberliğinin 6. yılında Müslüman oldu.

Bir kimse güzel bir insan olmak için şeksiz ve şüphesiz Allah'a iman etmeli, herşeyi ihlasla kabul etmeli ve çok adaletli olmalıdır,

- **Allah'a** karşı,
- **Kendine** karşı,
- **Halka** karşı **adil** olmalıdır.

Kişi kendine adaletli ama başkasına adaletli değilse, bu doğru olmaz. Bunların hepsi bir olmalıdır.

Adaleti önce kendisi yaşamalı sonra başkasına vermelidir. Kişi baba olmasına dayanarak ve **"baba hakkıdır"** diye çocuğunun hakkına el koyarsa, henüz adaleti yaşamıyor demektir. Herkesin haline göre dağıtımın yapılmasına dikkatli olunmalı, gerekirse kendinden fedakarlık da edilmelidir.

Hiz.Ömer insanlara adaletle hükmetmiştir. Adaletle yaşamıştır. Allah'ın adaletini insanlar arasında paylaş-tır-makta teraziye dikkat etmiştir. Gelecek nesillere örnek teş-kil etmesi bakımından Hiz.Ömer gibi bu kadar çok adaletle dikkat eden bir kimseye ihtiyaç vardı. Nitekim İslam fütu-hatı bütün hızı ile devamda idi.

Hilafette Allah'a sadakatin akabinde her şeye karşı adaletli bir tatbikatın olmasındaki bir hikmeti ilahîye de, din adamlarının diğer insanlardan ayrılarak onların üzerinde ta-hakküm kurmasına mani olmuştur. İnsanlar arasındaki far-kın kulluk yönünden ortadan kalkmasına sebep olmuştur. Haccda bütün insanların bir ihramda olmasındaki hikmeti ilahîye budur.

Onun için, “bir devlet kılıçla feth olur ama adaletle idare olunur,” denmiştir. Çünkü insanların adaletsizliğe tahammülü yoktur.

Osmanlıların gerek doğuda ve gerekse batıda yıllarca hüküm sürmesi ve kabul görmesi adaletle hareket etmesin-dendir.

Batıdakiler, “Hristiyan cübbesi göreceğine, Müslü-man sarığı görmeyi tercih ettiklerini,” ifade etmişlerdir.

Adalet, “haklı olanın hakkını teslim etmektir.” Allah'ı-mızın bir adı da Hakk'tır. Hakk, kişiye hakkı empoze eden bir addır.

Allah'ımızı tasdik etmek ve bizlere lütfetmiş olduğu bilgiye “**amenna soddakna**” demek bir hakkı yerine getir-mek demektir. Bu durumda kişi hem iman kazanır hem de Hakk'ın hakkını tasdik etmiş olur.

Adalet önce Allah'ı tasdik etmekle başlıyor. Kişi “**dört kadın meselesi,**” “**örtünme meselesi,**”ni bahane ede-rek Allah'ın insanlara empoze ettiklerine itiraz ediyor ve

“böyle şey olur muymuş?” diyorsa, Allah’ın hakkını tasdik etmiyor demektir.

Eğer kişi Allah’ın hakkını tasdik ederse Allah’ın haklı olduğunu görür. Çünkü her isim ve her duygu Hakk’ta zaten vardır. İnsan nefisini terbiye etmek için Allah’ımızın İlahi isimlerini zikrediyor, böylece terbiye olup maneviyatta bir noktaya gelebilmek istiyor.

Peygamberimizden bugüne kadar gelen manevi ilahî feyzi tamam edebilmek için evvela o güzellerdeki isimleri kabul etmek gerekir. Kişi daha onları kabul etmiyorsa bu noktaya gelemmez.

Allah’ın her isminin kulda cereyanda olduğunu bildiğimize göre Allah’tan başlayarak kendimize ve kendimizden halka gitmek gerekir, ki o zaman doğru olur.

Bazı kimseler bunu bırakıyor ve kişilerde takılı kalıyor. O zaman insanın temeli olmaz, temeli olmadığında da bugünkü ilimden de bir şey anlayamaz. İlkokul, orta ve lise diploması olmadan doğrudan üniversiteye gitmeye kalkan kişinin haline döner. Bu durumda üniversite insanı kabul etmez.

Hız.Ömer kendi yememiş, yedirmiş, giymemiş giydirmiş, herkesin hakkını gözetmiştir. İslam böyle bir adalet temeline oturduğu için sonradan çıkan Muaviye’nin saltanat çırpınışları arasında dahi kaybolmamıştır.

İslam o adalet duygusunu tatmış ve onu arıyor, onu istiyor, çünkü örnek olmuş. Nitekim Emevilerin saltanatı baki olmadı, kayboldu. Ama İslam’da tatbik edilen böyle bir adalet tatbikatı olduğundan İslam bu örneği daima göz önünde tutmuştur.

Bu görüş İslam mücahitleri tarafından fethedilen yerlere taşınarak o yöre insanların İslamlaşmasını kolaylaştırmıştır. Demek ki, pek büyük hizmetleri olmuştur.

H.z.Ömer Suriye'ye bir ordu göndermiş. Oradaki savaşta yenilgi halini görmüş, kumandanı **Sariya** isminde bir kişiydi. H.z.Ömer şuhudu olan, Hak sohbeti olan, manevi fevkalade bir zattı. Bakmış ki, ordu mağlup oluyor, H.z. Ömer kendi sesiyle Medine'den Cuma hutbesinde iken bağrıyor İran'da yankılanıyor. "**Sariya mağlup oluyorsun, dağa çekil,**" diyor.

Herkes şaşırıyor ve Sariya sözü yerine getirince galip hale geliyor. Bu hadiseye hem savaş meydanında olanlar hem de camideki zevat şahit olmuşlardır. Adaleti için daha nice yaşantıya intikal ettirilmiş tatbikatları vardır. Bütün bunlar din için yapılyordu. Bugün din için ne yapıyor?...

H.z.Ömer için Efendimiz H.z.Muhammed, "**Adalet şehri benim, Ömer kapısıdır, (babüha)**" buyurmuştur.

H.z.Ömer'in, "**Adalet mülkün temelidir,**" sözü pek meşhurdur.

İslam Halifesi H.z.Osman

H.z.Osman hem ana, hem baba tarafından Efendimizin akrabasıdır. Dünyada iken cennetle müjdelenen on kişiden biridir. **İlk Müslümanlardan 5.sidir.**

H.z.Osman hakkında da ileri geri söylemişlerdir. H.z. Osman zarif bir cemiyet adamı, son derece kibar, saygılı ve hürmetli bir zattır. Hiçbir şekilde puta tapmamıştır.

Lakabı **Zinnureyn**'dir. Çünkü Peygamber Efendimizin iki kızıyla evlenmiştir.

Peygamber Efendimizin önce bir kızıyla evlendi ve Uhud savaşında da eşi hasta olduğundan Efendimizin talimatıyla harbe katılamadı. Harbden sonra da o kızı Hakk'a yürüdüğünden ikinci kızını verdi.

Peygamberimiz kızına, “kocandan memnun musun?” dediğinde, kızı, “fevkalade bir insan,” diyerek cevap vermiştir.

Efendimiz, “eğer bir kızım daha olsaydı yine Osman’a verirdim,” buyurmuştur.

Hanımını hoş tutan nazik, kibar bir zat. Peygamber Efendimizin iltifatına nail olmuş bir kimse. Kişiler bu kimse hakkında ileri geri konuşuyor ama Efendimiz de, “Benim cennette dostum Osman’dır,” diyor.

Efendimiz, “Haya şehri benim, Osman kapısıdır,” buyurmuştur.

Öyle ki, Peygamber Efendimizin elini öpmek için kullandığı sağ eliyle, hayat boyunca edep yerini tutmamıştır. Bu ona mahsus özel bir haldir. Bütün bu zatlar İslam mücadelesine Mekke’de başlamışlar ve sonuna kadar Efendimizin yanında cem olmuşlardır.

Bir hadisi şerifte “Gökteki melekler bile Osman’dan haya ederler,” buyruluyor.

Medine’de İslam’ın genişleme zamanlarında gelenler çoğalınca mescit ufak gelmeye başlamış, Peygamberimiz bir şey olsa da buna bir çare olsa demiş. Hz.Osman mescidin büyütülüp cami haline gelmesi işini olduğu gibi üzerine almıştır.

Tevbe suresinin 18. ayetinde,

“Allah’ın mescitlerini sadece Allah’a ve ahiret gününe inanan, namaz kılan ve zekat veren, ancak Allah’tan korkan kimseler onarır. İşte onlar doğru yolu bulanlar olabilir.” buyuruyor.

Kuran’ı Kerim, Hz.Ebubekr zamanında toplanıp, kağıt üzerine geçirildi. Bu şekilde tertip edilmesine “Tevkifi” denildi.

Daha sonra Hz.Osman zamanında 6 nüsha yazılıp, 7 nüsha haline getirilip, 6 yere gönderilmiştir.

Mekke, Medine, Yemen,

Şam, Bağdat, Bahreyn.

Bunlar asıllarıdır. Zaten hafızlık müessesesi olduğu için sonradan olabilecek hatalara izin verilmemiştir.

Hz.Osman'ın sadece Kur'anı bir kitap halinde istinsah (*aynen yazarak çoğaltmak*) etmesi bile İslam'a yapılmış olan en büyük hizmetlerden biridir. Bu hizmeti gözdardı ederek, ona iftira etmek **"haya"** ile kabili telif değildir. Zira bu hizmet Allah'ımızın bir yerde de, **"Kur'anı biz indirdik, onu koruyacak olan da biziz,"** ayetinin vücut bulması için yapılmış bir hizmettir.

Zamanla İslam çok yayılır ve büyür. Bu büyümeden pay kapmaya çalışanlar da çıkmıştır. Dine karşı fitne daima Yahudi'den ortaya çıkar. En büyüğü Kahire'de çıkmıştır. Hicri 35 (*Miladi 655*) yılında Yemenli Abdullah ibni Sebe isminde bir Yahudi Mısır'a gelir etrafına dünyevi mal tamahı ile 18000 kişi toplar. Bu asiler Medine kapılarına dayanırlar ve halifeyi değiştirmek isterler.

Medineliler bundan müştekidirler çünkü onlar bu hareketin İslam'ın birliğine ters olduğunu söylüyorlar ve aralarında münakaşa çıkıyor.

Yahudi kökenli olan Abdullah ibni Sebe'nin herhangi bir destek olmaksızın, arkasına 18000 kişilik bir kuvvet toplayabilmesi pek mümkün görülmemektedir.

Olayı bir bütün olarak gördüğümüzde, Hz.Osman'dan memnun olmadıklarını ve Sevgili Efendimizin hakiki varisi ve musahibinin Hz.Ali olduğunu iddia eden bu taife, başlangıçta Hz.Ali taraftarı gibi görünmüş ise de, Hz.Ali başa geçtiğinde bu defa Hz.Osman'ın kanını bahane ederek, Hz. Ali'ye muhalefet etmeye başlamıştır.

Bundan da anlaşılıyor, ki onlar **kendi düşündükleri gibi bir halife** istemektedirler. Onlara uygun gelecek olan halifenin de Muaviye olduğu görülmektedir.

Bugün Ehli Beyt tarafında olduklarını iddia eden bazı çarpık görüş sahipleri Hz.Osman'a karşı gelmektedirler. Ama ne gariptir, ki halife olarak Hz.Osman'ı koruyan Hz.Hasan, Hz.Hüseyin ve Talha'dır.

Onlar İslam Tevhidine hâlel gelsin istemiyorlar. Ancak kalabalık gürüha karşı gelemiyorlar ve Hz.Osman şehit ediliyor. Şehit olduğu zaman 82 yaşındaydı.

Görüyoruz ki, bu 3 halife neler yapmışlar ve bunların hakikati örtülmüş ayrıca bir takım kişilerce de kabul edilmemektedirler. Halbuki haya etmek gerekir. Haya imandandır. Haya imanının bir noktasıdır.

İslam Halifesi Hz.Ali

Hız.Ali Peygamber Efendimizin amcası Ebu Talib'in oğludur. Hulefâi Raşidin'indendir ve cennetle müjdelenen 10 kişiden 4.südür ve Ehli Beyt'in, Pençei Âli Aba'nın 2.sidir ve "**Nuru Fehameti (ululuk, büyüklük)**" yeryüzünde temsil eder.

Sevgili Efendimiz, "**İlim şehri benim, Ali Babuha, yani kapısıdır,**" buyurmuştur.

İşte Hz.Ali Efendimiz, o ilim noktasıdır.

- **Sadakat** sahibi misin?
- **Adalet** sahibi misin?
- **Haya** sahibi misin?
- **İlim** sahibi misin?

O zaman inancın ve tevhidin tam olur. Eğer ilmin eksikse, eksiksin. Eğer Hz.Ali'yi tam anladıysan, bu üç vasfı da anlamışsın demektir. İlim insanı Allah'a götürür.

Hız.Ali Efendimizin, ilim haline istinaden kendisine Allah'ın aslanı manasına, **“Esedullahül Galip”** ve **“Haydar”** denmiştir.

Allah'ımızın her türlü takdirine rızası olduğu için de **“Mürteza”** lakabını almış. Allah'ın takdirine razı olan kimse.

Efendimiz de Kendisine, **“Ebu Turab”** (*Toprağın babası*) buyurmuştur. Daha birçok lakabı da vardır.

Beş yaşından beri Efendimizin yanında büyüyen Hz. Ali Efendimiz 10 yaşında Müslüman olmuş. Hz.Peygamberimiz onu yanına almış, yetiştirmiş ve büyütmüştür.

Hız.Ali, Efendimizi ve Hz.Hatice'yi ilk namaz kıldıklarını gördüğünde, Efendimize ne yaptıklarını sormuş. Sevgili Efendimiz, namaz kıldıklarını söylemiş ve her şeyi yaratan Allah'a kulluğumuzu ikrar ediyoruz, diyerek onu da dine davet etti.

Hız.Ali, **“önce babama sorayım,”** demiş. Sonra ertesi günü erkenden gelmiş **“Annem ve babam ben dünyaya gelirken sormadılar, ki o zaman Allah yoluna girmem için neden onlara sorayım, bana İslam'ı öğret,”** demiş.

Hız.Ali diğer üç halifeye de hilafet işlerinde danışmanlık ve yardımcılık yapmıştır. Bir takım insanlar onları birbirinden ayırıyor ama onlar ayrılmış değiller. Hız.Ali onlara danışmanlık ve bir yerde vezirlik yapmıştır. Onlara ilim ve irfanından istifade ettirmiştir.

Ehli sünnetin gözbebeği, sünneti tam tatbik eden zat. Evliyanın reisi. Kerametler hazinesi ve hepimizin reisi ve sevgilisidir.

Hız.Mevlana Şahı Velayet Hız.Ali'den bahsederek, **“Ali'ye erdim muradım hasıl oldu,”** buyuruyor.

“Ali'ye ermenin” manası velayeti işaretir.

Hız.Süreyya da divanında, Ehli Beyt'ten himmet ister.

Pençeî Âli Aba dedikleri **Ehli Beyt 5** kişidir.

Hz.Peygamberimiz,

Hz.Ali,

Hz.Fatıma,

Hz.Hasan ve

Hz.Hüseyin.

Demektir ki, kişi onları Peygamberin bir vücudu olarak kabul etmelidir, ki zaten ayıramaz.

Peygamberimizi sevmek, Hz.Ali'yi sevmek, İslam'a hizmet etmiş diğer gönüllere kötü söz söylemek anlamına gelmiyor. Allah hepsinden razı olsun.

Onlardan **birine** dahi **muhabbetsizlik** göstermek, kişinin eksikliğidir.

Hz.Ali bütün yüksek vasıfları kendinde toplamıştır. Efendimiz, Onun için, **“Sultanı Evliya,”** dedi. Çünkü son derece cömert, herkese doğru ilmi öğretmek için çabalayan ve koşuşturan bir zattır. Evliya, yakaladığını Hakk'a götürür.

Hz.Peygamberimiz, Alemleri Bekayı teşrifinin öncesinde, yatağında iken, kâğıt kalem istediğinde bazıları O'nun hasta olduğunu söyleyerek getirilmesine mani olmuşlardı. Ancak sonradan yapmış oldukları hatanın farkına vararak getirdiklerinde ise, Peygamber Efendimiz, **“artık geçti”** buyurmuşlardır.

Eğer kendisinin bu isteği yerine getirilmiş olsa ve vasiyet bırakmış olsa idi Sevgili Efendimizin belirtmiş olacağı hakikati Hz. Süreyya Beyefendi,

“Bürün yahut ki yut Kur'anı amma iş biter sanma

Ol iş bitmez mülakatı Reisül Mürşidin ister,”

beyanı ilahîsi ile açmıştır.

Bu beyan ile mutlaka ve mutlaka **Reis** yani **İmam Mürşide** mülaki olmak icap ettiği buyrulmuştur.

Sevgili Peygamberimiz de daha önce müteaddit defalar Hz.Ali Efendimizi işaret etmişlerdi. Bu işaretlerindeki hikmet, Hz.Ali Efendimizin **“Reis Mürşid”** olduğuna işarettir.

Eğer Hz.Ali Efendimiz **“Reis Mürşid”** olarak kabul edilmiş olsa idi o yine diğer halifelerin hilafetlerini kabul ederdi. **“Reis Mürşid”**lik bir hususiyet arzetmektedir.

Nitekim Hz.Ali Efendimiz ile birlikte **12** İmam, yani **12 “Reis Mürşid”** zuhur etmiştir. Murad olan da budur.

Aynı şekilde Hz.Abdülkadir Geylani Efendimiz zamanında da bir çok evliya vardı, ama Hz.Pirimiz **“Reis Mürşid”** idi. İşte aynı zamanda bunun için de, **“Benim kademim bütün evliyanın boynu üzerindedir,”** buyurmuştur.

Allah'ımız, **“İmam Mürşid”**de kendisi zatiyeti ile görünmektedir. O halde cümle evliyanın başı, Allah'ımızın kademinin (*ayağının*) altında olmuş olmaktadır.

Hz.Ali Efendimizin Eshabı Kiramın en büyük fıkıh alimlerinden olduğu söyleniyor. Halledilemeyen bir mevzu olduğunda Hz.Ali Efendimize gidiyorlar. Demek ki, diğer insanlardan faikiyeti var, çünkü herkes ona akıl danışıyor.

Bana ilim bakımından konuşulursa kabul ederim, ama hissi konuşulursa kabul etmem. Bana denirse, ki diğer halifeler Hz.Ali'ye fikir danışmışlardır, evet kabul ederim, bu doğrudur.

Hatta Hz.Ömer, **“Ali olmasaydı Ömer helak olurdu,”** diyor. Onlar arasındaki muhabbete dikkat etmek gerekir.

Hiç kimse bunu bozamaz, çünkü Peygamber Efendimiz bozmamıştır.

Bana, **“kimin peşinden gidersin,”** diye sorulsa, ben **“Hz.Ali'nin peşinden giderim ama diğer halifelere yan bakmam,”** derim. Onlar da öyle yapmışlar.

Peygamberimizin yakınlarına bir laf gelsin istemiyoruz. Çünkü onlar Peygamber Efendimizden sorulur.

Bir kitap yayınladı, "Mevzuatı Fıkıh" yazarı "Ali Bin Ebi Talib". Bu kitap, Hz.Ali Efendimizin fıkıh bilgilerini ihtiva eden bir kitaptır.

Hz.Ali Efendimiz,

"İnsan bilmediğinin düşmanıdır," buyuruyor.

"İnsanın yaşlanıp Rabb'ini bildikten sonra ölmesi, küçükken ölüp hesapsız cennete girmesinden daha hayırlıdır," buyuruyor.

Sübyansın günahın yok, hesap da sormuyorlar cennete giriyorsun ama Rabb'ini bilmiyorsun. Öbür tarafta ise, nice nice hallerde hep Allah'a teveccüh etmiş, hep Allah'a sığınmış. Bu durumda, hep Allah'ı istemiş gönül mü?...

Elbette, "Bilenle bilmeyen gönül bir olur mu?" deniyor.

O zaman Allah'ın bütün nübüvvetini ve vahdaniyetini bilerek Allah'a varacaksın. "Allah, yolunda saçı sakalı ağarmış bir kimseye Allah, eza etmeye hicabeder," buyruluyor.

Hz.Ali Efendimizdeki, haslet "İlim"

Hz.Ebubekr'deki, haslet "Sıddıkiyet"

Hz.Ömer'deki, haslet "Adalet"

Hz.Osman'daki, haslet "Haya"

Bu dört hasleti Hz.Ali Efendimiz kendisinde mecz edip birleştirmiştir.

Hulefai Raşidinin herbiri Sevgili Efendimizin hasletlerinden birinin kapısı olarak vazfedilmişlerdir. Şehir ne ise kapı odur. Kapıyı bulan şehri bulmuş demektir. O halde Hulefai Raşidini Hz.Peygamberimizden ayrı görerek onlar hakkında ileri geri konuşmak makbul değildir.

O zaman Tevhid ve Vahdaniyet tamam oldu, Şahı Velayet oldu, Velayet, Ondan başladı yürümeye. Hakk yakın-

lığı sırrı açıldı ve ondan sonra zuhur edecek bu yolun muhabbeti olan zatlara Hakk yakınlığı yolunu açtı. Velayet makamı zahir oldu. Allah kendisinden razı olsun.

İslam Halifesi Hz.Hasan

Hız.Peygamberimizin torunu olan bu güzel zat, “**Nuru Besameti**” temsil eder.

Besamet, güler yüzlülük - mütebessimlik demektir.

Medine’de doğmuştur ve İslam halifelerinin **5.sidir**.

Hız.Hasan için Efendimiz Hız.Muhammed, “**O, cennet gençlerinin (seyyidi) efendisidir,**” buyurmuştur.

Hız.Hasan **Oniki İmamın 2.si** ve **Ehli Beytin 4.südür**.

Velayetteki hasletler ne olmalıdır denirse, o zaman Hız.Hasan Efendimize geliyoruz.

Hız.Hasan, Hız.Ali Efendimizin hem kendi evladı, hem de Velayeti Hakikisidir.

Hız.Hasan Efendimizin kokusu, **karanfildir**.

Peygamberimizin kokusu, **gül** kokusudur.

Allah’ımız bu gönüllerin hepsine ayrı ayrı hususiyet vermiştir.

Hız.Hasan Peygamberimiz tarafından yetiştirilmiştir. O doğduğu zaman sevinmiştir ve **2 koç kurban** etmiştir.

Hız.Peygamberimiz Hız.Hasan ve Hız.Hüseyin Efendilerimiz için, “**cennetin efendileri,**” buyurmuştur.

Hız.Hasan ve Hız.Hüseyin çocukken güreş tutmuşlar. Peygamber Efendimiz Hız. Hasan’a hep taktik veriyormuş.

Hız.Fatıma babasına, “**Sen hep Hasan’ı destekliyorsun babacığım, Hüseyin’e bir şey söylemiyorsun,**” diyor.

Peygamber Efendimiz, “**Üzülme ya Fatıma onu da Cebrail AS destekliyor,**” diyor.

Şimdi kişi bu hale hangi akılla fikir yürütecektir. O zaman insan aklını bir yana koymalı ve onlara muhabbet beslemelidir.

Peygamberimiz, Hz.Hasan için, **“Bu evlat seyyiddir, ümit ederim, ki Allahu Teala iki tarafın arasını buldurur, “** buyuruyor.

Dikkat edin, daha bunu söylerken kendisi hayatta idi.

Hazretimiz Hz.Hasan Muaviye'nin zorlaması üzerine iki taraf olmasın, kan dökülmesin, birlik ve beraberlik bozulmasın, Tevhid yara almasın diye hükmü idarei devletten feragat etti.

Demek ki, Velayette **“feragat”** var. Ama feragatın hakikatini Hz.Hasan fark ediyor onu yaptırtan Muaviye farkında değil, zaten farkında olsa yaptırtmaz. Bu yüzden Hz. Hasan dünyevi hilafeti bıraktı.

Muaviye bir karar almış, **“sen bana halifeliği bıraktın, sen de benden sonra halife ol,”** demiş. Böyle bir andlaşma yapmışlar.

Peki andlaşmaya riayet ettiler mi? Hayır etmediler. Bu sefer Hz.Hasan'ın **Cade** adındaki hanımını etkileyerek içtiği **nar şerbetine cam tozu** katarak şehid ettiler. Böylece halifeliğin Muaviyenin oğlu Yezit'e kalması istenmiştir.

Hazretimiz Pak Muhammed Ali hayatı boyunca nar şerbeti içmemiştir. Ne muhabbet, neler var dikkat edilmelidir.

Hazretimiz Hz.Hasan yürüyerek Medine'den Mekkeye 25 kez Hacca gitmiştir. Bir keresinde giderlerken azıkları bitmiş. Bulundukları yer meyva vermeyen kurumuş bir hurma ağacı altıymış.

Yiyecek için Hz.Hasan dua etmiş. Allah duasını kabul buyurmuş ve o kurumuş hurma ağacı meyva vermeye başlamış.

Yanındakiler, “Ya Hasan bu ne haldir,” demişler.

Haz.Hasan, “Rabbim Peygamber torununun duasını geri çevirmedi,” demiş. Ne kadar mütevazî bir insan!...

İlahî Hakk yakınlığı bularak İlahî İmamlığa ulaşan Haz.Hasan Efendimizin dünyevî manada saltanata tenezzülü yoktu. Zira o ekmel mükemmel bir manevî sultandır. Bu bakımdan devlet idaresi konusunda hüküm vermeyi prensiplerini ve çerçevesini bir anlaşma ile çizerek Muaviye’ye bırakmakta bir beis görmemiş ve İslam’da **Tevhid** bozulmasın diye **feragat** etmiştir.

İslam’ın ve Tevhid’in yara almaması için Haz.Hasan Efendimizin bu feragatı, elbette İndî Bari’de makbul olmuştur.

Yukarıda da görüldüğü gibi Haz.Hasan Efendimizin siyasi idareyi Muaviye’ye bırakmış olduğu Hicri 41. yılı ile **Hulefai Raşidin** (*irşad eden halifeler*) devri olarak belirtilen otuz yıl tamamlanmıştır.

Haz.Hasan Efendimizin Muaviye ile yapmış olduğu andlaşmadan sonra Haz.Hüseyin Efendimiz, andlaşmaya sonuna kadar sadık kalmış olduğu halde, Muaviye’ye biat etmemiştir.

Muaviye bu hususu Haz.Hasan’a ihzaz ettirmeye yeltendiğinde ise, Haz.Hasan Efendimiz, “**Onu bırak ve bu hususta hiç zorlama,**” buyurmuşlardır.

Hakk yakınlığı bulmuş bir sahip celal olan Haz.Hüseyin’in Muaviye’ye biat etmesi zaten mümkün olamazdı. Ancak bu hususu öne sürerek bazı tarihçiler Haz.Hüseyin ve Haz.Hasan Efendilerimiz arasında bir ihtilaf bulunduğunu iddia etmişlerdir. Halbuki durum böyle değildir.

Haz.Hüseyin Efendimiz Haz.Hasan Efendimize biat etmiş ve bu biatını asla bozmamıştır. Hatta Irak Şiasından bazı kimseler Haz.Hasan’ın vefatından sonra kendisine gelerek,

“Ümeyye oğullarına karşı halife olarak başlarına geçmesini ve savaş açmasını” teklif ettiklerinde,

Hz.Hüseyin Efendimiz onlara, “Hz. Hasan’ın yapmış olduğu anlaşmaya sadık kalacağını, silahlarını bırakmalarını,” söylemiş ve “Muaviye öldükten sonra düşünürüz,” diyerek kendilerini geri göndermiştir.

İlahi İslam Halifesi Hz.Hüseyin

Hz.Peygamberimiz’in torunu

Hz.Hüseyin, “**Nuru Beşâşeti**” temsil eder.
Beşâşet, güler yüzlülük, tazelik demektir.

Efendimiz Hz.Hüseyin için, “**O cennetin gençlerinin efendisidir,**” buyurmuştur. Hz.Hüseyin **Ehli Beyt’in 5.sidir** ve **15** asırdır, İslam’ın bağrını yakan bir **İslam şehididir**.

Muaviye öldükten sonra halifelige miras yolu ile intikal eden oğlu Yezit bu sefer Hz.Hüseyin’den biat etmesini istedi.

Hilafet ve İmamet sözkonusu olduğunda, kişiler hilafeti dünyevi bir makam ve devlet reisliği olarak düşünmüşler ve ona göre değerlendirmişlerdir.

Bu bakımdan gerek Muaviye gerekse diğer devlet başkanlarına “**Hazret**” demeye kalkmışlardır. Halbuki Sevgili Efendimiz Dini İslam’ı izah edip anlatmaya başladığı zaman devlet yoktu. O halde maneviyatı ve dini devleti nazarı itibara alarak düşünmenin bir sebebi yoktur.

Devleti değil, Peygamberimizin bizlere anlatmış olduğu hakikati esas alırsak, o zaman hilafeti manevi bir makam Allah’ımızın manevi bir lutfu ve ihsanı olarak düşünürüz.

Önce Allah’ımızın bize vermek istediği mesajı doğru anlayıp, dünyevi meseleleri nizama koymak için ondan sonra düşünüp gayret sarfetmek icabeder.

Halbuki mesele tam tersine ele alınmış ve bu sebeple hilafet konusu çekişmeli bir duruma gelmiştir. İşte Hz.Hüseyin Efendimizin hilafeti müdafaa edişindeki hakikat budur.

Onun için Muaviye ve Yezit'e biat etmemiş ve onlara **"sizler dünyevi halifeliği müdafaa ediyorsunuz, ben hilafeti hakikati müdafaa etmeye çalışıyorum,"** buyurmuştur.

Buna istinaden bizler, Hz.Hüseyin Efendimizi gerçek bir halife olarak kabul ediyor ve öyle biliyoruz. Bugün Rab-bimiz bu hakikati açmaktadır.

Bir hadisi şerifte, **"İki halife varsa birini ifna ediniz,"** buyrulmaktadır. Bu durumda Allah'ın yakınlık vermiş olduğu, imamet vasfına sahip olan halife kalacak diğeri ise kabul ve tasdikde ifna edilecek yani ilahî halife olarak telakki edilmesine son verilecektir.

Böyle düşünüldüğünde, hilafeti hakikatin Hz.Hüseyin Efendimizden yürüdüğü, Ondan sonra imametın ve hilafetin Oniki İmam ile devam ettiği ve onlardan sonra da Allah'ın açıldığı ilahî gönüller ile meriyette olduğu bir hakikattir.

Bu hususu işareten Peygamberimiz,

"El ulemai veresetü'l enbiya"

"Alimler nebilerin vereseleridirler," buyurmuştur

Bizim dinimizde **12 ilahî imam** vardır. Hz.Hüseyin Oniki İmamın 3.südür. Yani Hz.Ali, Hz.Hasan ve 3.sü Hz.Hüseyin'dir. Aynı zamanda bu 3 imam İslam Halifesidir.

Hz.Hüseyin'den sonra Hz.Zeynel Abidin gelmiştir. Kerbela'da çok küçük yaşta ve hasta olduğundan sağ kalmıştır. Onu Kerbela'dan kaçırmışlardır.

Hz.Peygamber'imizin İbrahim isimli bir evladı vardı. Bir gün Sevgili Efendimiz, Hz.İbrahim'i ve Hz.Hüseyin'i ay-

rı ayrı dizlerine oturtup severken, Cebrail AS geliyor, “Ya Peygamber Hak Teala bu iki evlattan birini alacak hangisi olsun sen seç,” diyor.

Efendimiz için çok zor bir durum, biri evladı diğeri torunu. Peygamberimizin kararı, “Ya Cebrail (AS) kardeşim eğer Hüseyin’i feda etsem hem Fatıma’yı hem de Ali’yi üzeceğim. O halde benim evladım olsun, o zaman yalnız ben üzüleceğim,” buyuruyor.

Hakikaten üç gün sonra İbrahim Hakk’a yürümüştür.

Camilerde birçok yazılar ve şekiller vardır. Her isim, her şekil bir mana ifade eder. Hiçbir şey boş değildir. Camilerde daima “Allah - Muhammed” yazısı görürüz.

Allah’ımız habibi Muhammede, “İsmim ile yazılsın ismin,” buyurmuştur. Çünkü Allah’la Allah olmuştur. İşte bu velayeti hakikiyi anlatır. “Allah Muhammed”

Camilerde sağda “Allah”, solda da “Muhammed” yazar. İşte Hakk yakınlığı bulmuş olanlar için de bu böyledir. Camilerde dört isim daha görürüz,

“Hz.Ebubekr”, “Hz.Ömer”, “Hz.Osman”, “Hz.Ali” ye aittir.

Bu **dört isim** Peygamberimizin halifeleridir, ilk İslam halifeleridir. Bu kişilerdeki ahlakı ilahîye fevkalade ileri bir güzelliği ifade eder.

Geçmiş tekmil peygamberanda zuhur eden ilim ve ahlak bu dört halifede toplanmıştır. Yani geçmiş peygamberanda zuhur eden tüm ilahî ahlakın bir özetini bu dört halife bulabilirsiniz.

Peygamberimiz, “Ashabımdan bu dört kişi hakkında ileri geri konuşmayınız, konuşursanız karşınızda beni bulursunuz. Onlar bana aittir, onlara sual bana gelir,” buyurmuştur.

Yani Allah'ımız, dört halife ve Peygamberimizle hakikati anlatmıştır. Ayrıca o dört halifeden sonra ilahî özet olarak Sevgili Peygamberimizde zuhur eden muhabbeti ilahîye göre o görülen bütün hakikatler, muhabbet şeklinde ayrıca Hz.Hasan ve Hz.Hüseyin'de zuhur etmiştir.

Hız.Aliden sonra görülen ilk velayet noktaları oldukları için velayette görülen **dört haslet** onlarda da görülmüş ve onlardan veraseten ilahî velayet kemalatı olarak devam etmiştir.

Hız.Hasan da son derece hayalî, ekmel ve mükemmel bir kişi idi. Onların insanlığı karşısında edep etmemek mümkün değildir.

Hız.Hüseyin Efendimizin de mükemmelliğini anlatmak mümkün değildir. Gelmiş ve geçmiş Peygamberler Allah için can feda etmişlerdir. Allah'ın nizamını korumuşlardır. Allah nizamı için fedakarlık ve feragat göstermişlerdir.

Bu hasletler Hız.Hüseyin Efendimizde doruk noktaya çıkmıştır. Dini İslam'ın yanlış yola sapmaması için, saltanatta dönmemesi için canını vermiştir. Demek ki bütün o güzellikler onda zuhur etmiştir.

Camiye girdiğimizde

1. Hız.Allah,
2. Hız.Muhammed,
3. Hız.Ebubekr,
4. Hız.Ömer,
5. Hız.Osman,
6. Hız.Ali,
7. Hız.Hasan,
8. Hız.Hüseyin isimlerini yani bu **sekiz ismi** birlikte görürüz.

Bu **sekiz isim** aynı zamanda ilahî alemdeki makam ve cennetleri de remz ederler. İlahi alemde cennet 8 kattır.

Sekizinci Cennet **“Cenneti Ala”**dır, Allah cennetidir.

Bütün bu zevk ve neşeler tadıldıktan sonra Allah’a varılır. İşte hakikat budur.

Kişi camiye giriyor, ibadet ediyor, sonunda bir yerde mirac yapıyor, yani Allah’a varıyor. **“Namaz Müminin miracı,”** buyrulmadı mı?..

Kişi bu hakikatten hissement olursa mirac yapar ve Allah'ın cennetine kavuşur. Bu hakikati kendisine kabul ettiriyorsa ve bu ilmi bu şekilde aldığını bildiyse o zaman bütün ahlakî ilahîyeden geçti demektir

Bütün peygamberlerdeki muhabbet ve zevkin özeti bu **“sekiz isimde”** bulunur.

Yedi isim, nefsin **yedi makamını** gösterir, bu yedi makamı geçince Hakk’a varılır. O halde yedi isim Allah’a varmak demektir. O zaman kişi bu ilahî gönüllerden bir tanesini ayırırsa, nefsinde eksiklik olur, cennetin o katları arasında kalır.

Bu şekilde yapılan bir izah insanları tatmin eder. Kişi Hz.Peygamberimizin bu yakınlarına ta’n ederse bir güzellik kazanabilir mi?..

Hız.Hüseyin Efendimiz Peygamberimizin torunu ve Şühedai Kerbelanın en şereflişi olarak tanınır. Ayrıca İslam inancından taviz vermeyen, İslam’ı yozlaştırmak isteyenlere imkan vermeyen ve bu yolda fedayî can eylemiş olan bir İslam şehididir.

Eğer bugün İslam saltanat düşüncesinden kurtulmuş ise bunda Hız.Hüseyin Efendimizin pek büyük ve önemli bir tesiri olduğu ifade edilmelidir. O Yezit’in hilafetine ve İslam’ı kendi aklına göre yönlendirmesine karşı çıkmış ve haklı olarak itiraz etmiştir. Zira İslam’da hürriyet vardır. Herkesin hür olması ve hür düşünmesi asıldır.

Ne gariptir, ki Hz.Hüseyin Efendimizi şehid etmeye gelenler, namaz vakti gelip de ezan okunduğunda, Hz.Hüseyin Efendimizin imamlığını kabul ettikleri halde, namaz bittikten sonra kılıçlarını çekerek O'nunla savaş etmişlerdir. Bu ne yaptıklarını bilmediklerinin bir ifadesidir. Ancak Hz. Hüseyin Efendimiz ne yaptığının kati olarak bilincinde idi, zira O İslam'ın dünyevi saltanata dönüşmesini engellemek için İslam'ı müdafaa ediyordu.

Muaviye'nin gayrı meşru oğlu olan Yezit Hz.Hüseyin Efendimizin kendi saltanatına biat etmesini talep etmiştir. Hz.Hüseyin Efendimiz ise bu saltanata itiraz etmiştir, çünkü yapılan hareketler Şeriatı Muhammediyeye uymamaktadır.

Hz.Hüseyin Yezit'e, "**Sen zulüm yapıyorsun, kardeşim Hasan'ı da bu yüzden şehit ettiniz. Senin halifeliğini kabul etmek, zulmü kabul etmek manasını taşır,**" demiştir.

Bu hadiseler sebebiyle, Yezit'in kendisine karşı beslediği kin ve husumetten uzak kalmak maksadına matuf olarak, Kûfelilerin de daveti üzerine Kûfe'ye gitmeyi arzu buyurmuş ve maiyetindeki yetmişiki kişi ile Medine'den yola çıkmıştır.

Kerbela olayını hepimiz biliyoruz. Zaten Sevgili Peygamberimiz de Muaviye'nin zürriyyetinden Hz.Hüseyin ve evladına düşmanlık ve zarar geleceğini önceden bildirmişti.

Kerbelaya gelindiğinde,
Hz.Hüseyin, "**Burası neresi?**" diye sorunca,
Yanıdakiler, "**Kerbela,**" derler.
O mübarek de , "**tamam burasıdır,**" buyurur.

Bu arada İranlı bir şair olan **Ferazdak**, Hz.Hüseyin Efendimize gelir ve kendisine hitaben, "**Sizin takdirinize kalmıştır ama, ben de bir Acem olduğum halde, bilirim ki bugün Kûfeliler seni tutmazlar, sözlerinde durmazlar ve ahde vefa göstermezler. Geri dönünüz. Bunlar sizi koruyacaklarını söyle-**

miş olsalar da korumazlar,” der.

Hız.Hüseyin Efendimiz bu ikazı aldığı halde, bu olayın sıradan bir olay olmadığını, Kûfelilerin korumasına güvenerek değil Rabb’imizin arzusu ile yola çıktıklarını ifade buyurmuşlardır.

Ferazdak Acem’dir ama Hız.Ali Efendimiz ve Ehli Beyte son derece muhabbetli bir zattır. Bu ikazı muhabbetinden dolayı yapmıştır. Nitekim Hız.Zeynel Abidin için kaleme almış olduğu büyük divanında Ehli Beyt için en güzel medhiyelerden bir tanesini yazmıştır.

Yezit’in ordusu tarafından Kerbela mevkiinde kuşatıldıkları zaman, Hız.Hüseyin Efendimiz maiyetini etrafına toplamış ve onlara, “Bunların muradı beni Yezit’e biat ettirmektir. Ben bunu katiyyen kabul etmem. Sizler için onlardan izin alayım ve gidin,” demişse de, maiyeti kendisini terketmemiş ve onunla birlikte şehit olmayı tercih etmişlerdir.

Bunun üzerine “Ey Hüseyin, yanındakiler de seninle beraber şehit olacaklardır,” beyanı ilahîsini almıştır.

Hız.Hüseyin Efendimiz Allah’ın nizamının korunması için nice mücadele etmiş, yapılan harpte Hız.Ali Efendimizden öğrenmiş olduğu **700 çeşit kılıç kullanma** hünerini göstermiş, günlerce yanına kimseyi yaklaştırmamıştır.

Şuhud sahibi bir kimse olan Hız.Hüseyin savaş sırasında gök ehlinin kendisinden emir beklediğini ve bir işaretiyle karşısındakileri yok etmeye hazır olduklarını gördüğü halde, “Ben Allah ile beraberim. Elbette dayanacağım,” demiştir ve yardım kabul etmemiştir.

Muharrem’in 10. günüydü ve savaş hala bir neticeye varamamıştı ki, Rabb’imiz nida ederek, “Ey Hüseyin, senden **şecaat** değil **şehadet** bekliyorum. Sendeki arzum budur,” buyurdu.

Bunun üzerine Hz.Hüseyin Efendimiz, **“Rabb'im arz-un arzumdur,”** diyerek kılıcını yere attı ve o mübarek insanı şehit ettiler.

Hz.Hüseyin'in fedakarlığının derecesini idrak mümkün değildir. Eğer O kendisinin şehit edilmesine izin vermeseydi İslam dünyevi saltanat haline dönüşecekti.

Ama Hz.Hüseyin'in bu reddedişi ve protestosu ile ilahî hilafet dünyevi hilafetten ayrılmış ve İslamiyet dünyevi saltanat olmaktan kurtarılmış oldu. Zira hakiki saltanat ilahî olandır.

Hz.Hüseyin ve bir çok peygamber evladını dünyevi saltanat uğruna şehit ederek Müslümanlara asırlardır göz yaşı döktüren Muaviye, Yezit ve bunların mümasili olan kişileri, hangi mümin hoş karşılar?...

Ama maalesef İslam Tarihini iyi bilmeyen bazı kimseler cehaletlerinden dolayı onlara **“hazret”** demek cüretinde dahi bulunmuşlardır.

Bir hadisi şeriflerinde Sevgili Efendimiz, **“İslam garip gelmiştir ve garip gidecektir,”** buyurmuşlardır.

Hz.Hüseyin Efendimiz de gariptir. Zira dünyada iken kendisine koruma vaad edenler sözlerinde durmamışlar ve O'nu yalnız bırakmışlardır. Semavi alemden yardım teklifi geldiği halde, bütün celaletine rağmen O dünya ölçülerinde yalnız kalarak onların yardımlarını kabul etmemiş ve Allah'ın rızasına sığınmıştır.

Küçük yaşta Hz. Peygamberimiz tarafından, **“cennet gençlerinin seyyidi”** olmakla müjdelenmiş olan Hz.Hüseyin şehadeti ile Şeriatı Garrayı Muhammediyeyi saltanata dönüştürmek isteyen yanlış tatbikat fikrini öldürerek dini ihya etmiş ve yozlaştırılmasına engel olmuştur.

Hz.Hüseyin'in mükemmelliğini kelimelerle anlatabilmek mümkün değildir. Gelmiş geçmiş peygamberler Allah'-

ın nizamı için fedakarlık ve feragat göstermişler, gerektiğinde Allah'ın nizamını korumak için canlarını feda etmişlerdir.

Ancak bu hasletler Hz.Hüseyin Efendimizde doruk noktasına çıkmıştır. O Allah dininin yanlış yola saptırılarak ve saltanata dönüştürülmemesi için canını vermiştir. Demek ki, nübüvvete ait bütün bu güzellikler O'nda da zuhur etmiştir.

Allah ondan razı olsun. Amin.

Allah hepsinden razı olsun. Amin.

Hz.Hüseyin Efendimizi, Hz.Ebubekr'i ve İslam halifelerini tetkik etmemiş kişiler, **“manevi yoldayım,”** diyorlar. Bu insanların hepsinin kişi üzerinde hakkı doğar. Hepsinin vebalini alır. Çünkü o kişide adalet yok, istismar vardır.

Tekmil icraat Allah'a ait olduğu için, tayini Allah'ımızın kendisi tarafından yapılmış olan bu halifeleri kabul etmeyerek itiraz etmek makbul değildir. Ancak Muaviye ve Yezit'in halifelikleri kabul edilmez. Zira Emevilerin saltanat sürmek maksadı ile seçilmiş olan halifeden hilafeti zor kullanarak gasp etmiş olmaları Allah tarafından makbul tutulmamıştır.

پنچے نی
باجہ نی
نیت بے نی
مستافا

EHLİ BEYTİ MUSTAFA

Bî'smi'llahî'r Rahmânî'r Rahîm,

Cenabı Hakk Peygamberimize hitapla, "Cami bulunduğun ervahı sana sunacağım, Feyzi Mukaddesimle sana senden yaratacağım zaman en önce **Pençeî Ali Aba** diye indimde en makbul beş insan ruhunun ervahını ayana getireceğim," buyurmuştur.

1. **MUHAMMED** Ruhu İnsanisi Nuru **CELALET**
(*Emniyet ve selamette mübeccel, yüceltilmiş*)
2. **FATIMA** Ruhu İnsanisi Nuru **MELAHAT**
(*İffet ve ismetle melih*)
3. **ALİ** Ruhu İnsanisi Nuru **FEHAMET**
(*Cud ve kerametle mufahham,*
Cömert, ululuk kazanmış, kerem sahibi)
4. **HASAN** Ruhu İnsanisi Nuru **BESAMET**
(*Güler yüzlü, sulh ve saha ile mütebessim*)
5. **HÜSEYİN** Ruhu İnsanisi Nuru **BEŞAŞET**
(*Sıdkı vefa ile beşüş*)

Ad ve şanlıları ile tanınmış olacaklardır. Likaları (yüz, çehre) ile birbirlerine muhabbet sunacaklardır. Muhabbetimi bu "**Beş Kemal**" neşesinde temyiz ettirip ayana getirdikten sonra, her birinde bu "**Beş Kemal**" neşesini "**Cem**" ile belirtip, birbirlerini daha emin ve daha yakın tanıyacaklar ve ilahi alemin lisanı ile mütekellim olacaklardır.

Enbiya, Evliya ve hassaten Zati Kümmeli Evliya, bu "**Beş Envar**" kemalatından tafdilen hissement olacaklardır.

"Senin asli aleminden "**Alemi Nasut**" olan yeryüzünde görününceye kadar, her ruhu insanı emrimle sana senden mütenezzilen görüneceklerdir," buyurmuştur.

Aklı Küll, bütün yaratılmışların idrak ve tedbir kemallerini cami ve sahiptir.

Nefsi Küll, bütün yaratılmışların cibilliyet, huy ve tasarruflarını cami ve sahiptir.

Yeryüzünde,

Hız.Muhammed Aklı Küll'ün,

Hız.Fatıma Nefsi Küll'ün

en mükemmel zati mümessil noktalarıdır.

Hız.Muhammed, camiül esma (*Allahu Ekber*) ismine mazhar olduğundan, kendi nefsi aleminde "**Aklı Küll**" ve "**Nefsi Küll**" zati isimlerinin feyizleri zuhurda ve cereyan-dadır. Bu itibarla hem öğretici hem tedbir alıcıdır ve görmekle bilici ve mutasarrıftır.

Hız.Muhammed, Hız.Fatıma ve Hız.Ali'den manada ve şuhud olarak numara alanlar ebedi kurtulmuş ve indallah makbul olmuş kimselerdir.

Hakk'ın emri ilahîyesi ile Nuru Muhammed'den hasıl olan ruhlar ilahî esmanın terbiyesinden ve ruhi meleki ve son olarak cismani avalim devrelerini geçirecek ve Şeriatı Muhammedi anlayıp, Halifeyi Hakk'ı bilip Hakk'a döneceklerdir.

İnsanlık hakikati bilmesi için Deryayı Muhammedi ve Ehli Beyti bilip tasdik etmesi icap etmektedir, ki Hakk'ın insanlara olan bu lutfundan hissement olsunlar.

Beyt, ilahî mana itibariyle **Beytül Mamur'a** (*mamur olmuş gönül*) Allah'a yakınlık bulmuş insan kalbine işaret eder. **Beytullah**, Allah'ın evidir.

Allah, "**Ben yere göğe sığmam mümin kululum kalbine sığarım,**" buyurmuştur. Bu Allah'ımızın açılmış olduğu gönül noktasıdır. "**Kalbi mümin beytullah**" sırrı.

Hız. Mevlana, “Kabe kurulduğu günden bu yana ses vermedi ama insan kalbinden Allah daima konuşucu oldu,” buyuruyor.

Murad Kabe’nin şekli şemali değildir. Allah’ımızın hususi bir sırrını ifade ettiği için insanlar Kabe’ye yönelirler. “**Kalbi mümin Beytullah**” zihniyetiyle Kabe ziyaret edilirse Allah kulu, o mümin kalbi bulmuş gibi kabul eder.

Bu durumda Beyt aynı zamanda Allah’ın evi manasına geldiğine göre, Efendimizin, “**Bunlar benim Ehli Beytimdir,**” beyanı bu beş kişinin Hakkı bulduklarını, ilahî kemalat yolunun onlarla teazzüm edeceğini ve onların beytullah sırlarından hissement olduklarını ifade etmektedir.

(“**Ene Aliyül Murteza, işte sırrı Zülfikar budur.**”)

Süreyya Divanı 1960 basımı 4. sahifede, [Peygamberimiz Cenabı Muhammed,

“**Şeriat sözlerim,**

Tarikat ef’alim ve

Hakikat ahvalimdir,” buyurmaktadır.

Yani, “**şeriat** sözdür, elde ziya salan bir fener gibidir.

Tarikat o söz ile amel etmektir, yani ilahî ilim fenerinin ziyasında Cenabı Hakk’ın alemine doğru yol almaktır.

Cenabı Hakkın ilahî alemine doğru yol almak ise insan **kalbi içinde vaki** bir keyfiyettir,] buyrulmaktadır.

Allah’ımız *Ahzab Suresi 33. Ayetinde,*

“**ve karne fi büyutiküm ve lâ teberrece teberrece’l cahiliyyeti’l ûlâ ve ekimne’s salate ve atine’z zekate ve etine’llahe ve resuleh innema yüridullahü liyüzhibe ankümü’r ricse ehle’l beyti ve yütahhiraküm tathira,**”

“**ve evlerinizde birbirinize bağlı olun ve önceki cahiliyenin kendini öne çıkardığı gibi kendinizi öne çıkarmayın ve namazı kılın ve zekatı verin ve Allah’a ve Resulüne itaat edin. Şüphesiz Allah sizden hataları kaldırarak sizi tezhib etmeyi ve sizi bir temizleyişle temizlemeyi murad ediyor ey Ehli Beyt,**” buyurmaktadır.

Ehli Beyt, *aile halkı* manasına gelen bir terkip olup, Hz.Peygamberimizin **yakınları için** kullanılan bir tabirdir, Peygamberimiz Hz.Muhammed, kızı Hz.Fatıma, damadı Hz. Ali ve torunları Hz.Hasan ve Hz.Hüseyin olmak üzere bu beş isme **Ehli Beyt** denildiği gibi,

Sevgili Peygamberimiz bir gün, Hz.Ali'yi, Hz.Fatıma'yı, Hz.Hasan ve Hz.Hüseyin'i giydiği **ABASI** içine almış ve ondan sonra da bu beş Zata "**Pençe Ali Aba**" denmiştir.

Hz.Ali, Peygamberimizin amca oğludur. Peygamberimiz onu küçük yaşta yanına almış ve kendi yetiştirmiştir. Hz.Ali ilk çocuk Müslümandır.

Hicretin 10. yılı **Zilhiccenin 18. günü** Fahri Alem Efendimiz, Kabe'yi ziyaretten, Haccü'l Veda'dan Medine'ye dönerken yolda Kızıl Deniz'e yakın bir göl kenarında **Gadirhum** mevkiinde, Allah'tan aldığı vahy ile yüksek bir yere çıkarak 120.000 kişiye hitaben,

"Size iki emanet bırakıyorum. Biri Kur'anı Azimüş Şan öteki ise, aile efradım yani Nübüvvet Hanedanım, Ehli Beytim," demiştir.

Sonra Hz.Ali'yi belinden yukarı kaldırıp,

"Benden sonra halife ve emiriniz, damadım Ali'dir. Ben kimin efendisi, kimin reisi ve başı isem, Ali de benden sonra onun büyüğü, efendisi, reisi ve başı olacaktır. Ali benim varisimdir," dedi ve sonra

"Allah'ım Ali'yi seveni sev, düşman olana düşman ol," diye dua etti.

Bu **Gadir** gecesi, **Kadir** gecesi gibi olmuş ve İlahi Hilafet Efendimiz tarafından belirtilmiştir.

İlahi Hilafet, Şahı Velayet Cenabı İmam Ali'nindir. Bu manevi yol, O'nunla gelişmiştir.

İslam'ın **ledünni** manasını bilmek isteyen, velayet yolundan yürüyüp Kur'anı tam anlamak isteyen, bu manevi yoldan yürümelidir.

Hilafet, Hakk'ın tertibi ilahîsi ile olur. Hakk'ın arzusu dışında bir şey olmaz.

Bütün tarikatlar ve doğru mezhepler, Hz.Ali ve Ehli Beyt'ten neşet etmiştir. İmam Ali velayetin Şahıdır, Hz.Muhammed'in hakiki varisidir.

Hz.Muhammed, "İlim şehri benim, kapısı Ali'dir," buyurur.

Hz.İmam Ali, ilahî ilme sahibiyeti, şecaati, adaleti, cömertliği, âlicenaplığı, merhameti, şefkati, sabrı, tahammülü, sebatı ve hikmeti ile mütemayız, kalbi emin ve selim bir Ali Şan'dır.

Efendimiz bir gün, "Herkesin bir kardeşi var sen de (Hz.Ali'ye hitaben) benim dünya ve ahiret kardeşimsin," demiş ve devam ederek,

"Ya Ali Cenabı Hakk sana dört büyük ilahî ikram yapmıştır. Fatıma gibi bir Peygamber kızını eş kıldı, Hasan ve Hüseyin gibi oğullar verdi, bir Peygamberi de kayınpeder kıldı," buyurmuştur

Hz.Peygamber bir gün Hz.Ali'ye, "Ya Ali beş yüz koyun mu istersin, yoksa **"beş tavsiye"** mi vereyim." diye buyurmuş.

Hz.Ali **"beş tavsiye"**yi tercih edince, Efendimiz şu duayı öğretmiştir:

**"Ya Rabbi günahlarımı bağışla,
Maneviyatımı genişlet,
Yaptığım işi temiz (salih) tut,
Verdiğin rızka kanaat edici eyle,
Hoşlanmadığın şeye nefsimi kaydırma."**

Sevgili Peygamberimiz bir hadiste, **"Cennetin direği Ali'dir,"** buyurmuştur.

Hz.Ali Efendimiz kendisine olan bütün iltifatı ilahî-

yede hep Allah'a teslimiyeti vurgulamıştır. Bu hal tam zillet halidir ve **“altıyı, yediği geçmez”** sırrına işarettir.

Mürşidimiz M.Ali Özkardeş Hazretimizin, **“Hakayıkı İslamiye”** kitabındaki bir izahatında,
Kur'anı Kerim'in *Alak Suresinde*,
“Ellezi alleme bi'l kalem, Alleme'l insane ma lem yalem,”

“Yaratan Rabb'in kalem ile öğretendir. O insana bilmediği şeyleri öğretti.”

Cenabı Hakk, kalemle yani Halifeyi Hakk Nuru Muhammed Deryası ile öğretti. İnsana bilmediğini bildirdi. Kalemle bu öğretmesi, kalb içi vaki olmaktadır.

Hazreti Ali Efendimiz Kur'anın inceliklerini ve hususiyetlerini bizzat vahii Kur'an olan ve Kur'anın Allah'ımız tarafından bizzat bize nazil olmasına sebep olan Sevgili Peygamber Efendimizden öğrenmiştir.

İslam dinini yaşamamanın manasını ve tasavvufun hususiyetini ve ruhaniyetinin hakikatının **meşverette** olduğunu idrak etti irfan oldu ve bildirdi.

Haz.Ali Efendimiz, Hz. Süreyya'nın,
**“Bürün yahut ki yut Kur'anı amma iş biter sanma,
Ol iş bitmez mülakatı Reisül Mürşidin ister,”**
buyurduğu hakikatını Hz.Peygamberimizden bizzat öğrenmiştir.

Haz.Ali Efendimiz, güzel Muhammedimizin güzel şeriatını, İslam ve din şeriatını ve Allah'a varmanın yollarını Efendimizden öğrenmiş ve bildirmiştir.

Haz.Ali Efendimiz, Dergahı İlahinin samimi hizmet ile olacağını görmüş ve Efendimize hizmeti hatmetmiş ve onun manevi evladı olmuş. O'nun evladı gibi yetiştirilmiştir.

Peygamber Efendimiz de onu evladı olarak kabul etmiş ve onun her şeyi ile meşgul olmuştur. Bir mürşid ve bir derviş gibi yetişmiştir.

Allah'ımız Hz.Ali'yi Peygamber Efendimize manevi evlad vermiştir, ki velayet yolu budur. Yani Allah tayin etmiştir. Hz.Ali aileden olduğu için seyyiddir, ama sırda seyyid de olmuştur. Kesik olmayan nesil budur. Hem maddi, hem manevi seyyiddir.

O güne kadar bir yerde hususiyette olan bu ilahî hakikatten bu yola intisap eden bütün insanların büyük bir güzelliğe kazanacağını bildirmiştir. O güne kadar sadece Peygamberlerde, hususiyede olan, halka açılmıştır, **"herkes gelsin,"** denmiştir. Bu Allah'ımızın Peygamberimize verdiği büyük rahmetin bir hususiyetidir.

Allah'ımız Miracda, **"Rahmet senin üzerine olsun,"** dediğinde,

Peygamberimiz, **"ümmetime, salih kullarına da ver,"** dedi. Buradaki **"salih kul"**lar arzu ettiği ilahî gönül sahipleridir.

Allah'ımız, **"onlara da verdim,"** buyurdu.

Onun için bütün insanlar bundan istifade edebilir. Burada kadın, erkek çocuk ayırımı yoktur. **"Ayrılan da benden değildir,"** diyor.

Bu tarık, bu yol, bu hakikat Efendimizle açılmıştır. Hz.Ali Efendimizin eli ve tatbikatı ile insanlara da intikal ettirilmiştir. Açıkça anlatım olmuştur.

Hız.Ali Efendimiz yolundan gelen zikir ve tatbikatı açıktır, alenidir, **cehridir**.

Kişi bu manevi ilahî okulda samimi ise terakki eder. Bu sır Sevgili Efendimizden sonra Hız.Ali Efendimizde açıldığı için **"Şahı Velayet"** olmuştur.

Bu ilahî bir makamdır, Velayet yoluna girildiyse, **nübüvvet** yoludur ve bu yola giren selamete erecek demektir. Bu hakikati kişinin kabulü, bu yolda onun terakkisidir. Bu yolda kazanılan güzellikler ve süluk ile bir yere kadar terakki edilir.

Hz.Ali Efendimizin bir ismi de, “**Esedullahül Galip - Allah’ın Galip Aslanı,**” dır. Mühim olan Allah’ın galibiyetidir. Allah’ın makbuliyetinde bulunan yolunda yürüyenlerin Allah ile galip geleceğinin işaretidir.

Hz.Peygamberimiz Hz.Ali Efendimizi Yemen’e göndermiştir.

Hz.Ali Efendimiz, “**Ya Resulallah oradakilere nasıl namaz kıldırayım,**” diye sormuş.

Peygamber Efendimiz, “**En zayıfların namaz kılmasını mümkün kılacak şekilde,**” buyurmuştur. Muhtaç olana bile dini sevdirmeyi esas almıştır.

Nübüvvet, Allah’ın arzuyu ilahîsi ile insanlara Allah’ın **arzuyu ilahîsini bildirmekle vazifeli gönüllere** verilen isimdir. Yani o bir hususiyettir, bugün budur, yarın odur.

Nübüvvet, Allah’a aittir. Nübüvvet makamı ile Allah’tan aldığını **halka intikal** ettiriyor.

Bu sır, kendisinin ve kendisinden sonra görünecek ilahî gönüllerin nübüvvetten hissement olduğunu işaret buyurmuştur.

O noktaya gelecek olan kişinin bu ilahî vazifesinin olup olmadığını anlamak gerekir. Onlar ilahî ilham ve beyan alırlar ve nübüvvetten hisseleri vardır hakikati.

Bugün Müslümanların pek çoğu bunlarla ilgilenmiyorlar çünkü aşına değiller, bilmiyorlar.

Nübüvvet, Allah'a, doğru yola çağırmak ve davet etmek manasına gelir. Bütün peygamberlerde nübüvvet makamı ve bu haslet vardır.

İlk nebi olan Hz.Muhammed'dir. Sevgili Efendimiz, "Adem toprak ile su arasında iken ben nebi idim," buyurmaktadır.

Bu ilk vazife O'na verildi. Allah'ımızdan aldığı bu vazife ile Deryayı Nuru Muhammed'den "**ma yesdurun**" zühur etti.

Nitekim nübüvvetin hakikati,

"Lâ ilahe illallah Muhammedün Resulullah" beyanı ilahîsinde vardır.

Konuşmanın hakikatinde nübüvvet vardır. "**Benim resulümsün,**" derken, nübüvvetin verildiği işaret edildi.

Nebilik Efendimiz ile başladı ve Efendimizle devam etmektedir. Çünkü ahir zaman Peygamberi, Efendimizdir. Nübüvvetten hissement olanlar da vardır. Bunlar nübüvvetlik manasını idrak etmiş olanlardır.

Naib, insanlar arasında birinin yerine geçen anlamında kullanılır. Bu biri diğzerinin yerine kaim olur. Yani Padişah gider onun yerine o naib olur anlamındadır.

Nübüvvette ise, Padişah hep Hakk'tır. Bu yüzden naib değildir. Yani Allah'ımız, "**o makamda kim varsa konuşmam onunla olur, ondan görünürüm,**" diyor. "**Ondan görünen benim,**" diyor.

"Teslik hakkı hali hazır hayattaki evliyadadır," denilen nokta budur. Allah'ımız o gönle indirdiği arzularla bütün alemlerde tatbikattadır.

Efendimiz, "**Nebiyi Rahmet**"tir. Bütün Alemlere rahmete vesiledir. Onlara "**sebebi rahmet**" olduğu için rahmettir.

Kendi vücudunda bütün alemlere rahmet eder. Allah'ın rahmeti ilahîsi Efendimizde zuhur ediyor.

“Rahmetellil Alemin” isminin aynı zamanda teza-hür ettiği ilahî gönül noktasıdır.

Nebi, kendinden evvel gelenin kitabı ve şeriatını devam ettiren demektir.

Veli, Peygamberin Kur'anını şeriatını devam ettiriyor. Demek ki o velinin nebilikten hissesi var.

Birçok evliya Peygamberimizi, Onun kitabını anlatmış, öğretmiş ve o şeriatı tatbik etmiş. Demek ki onlar nebidirler. Yani el tutmadan, manevi ilahî yoldan gelmeden, **“Şahı Velayet”** yolundan yürümeden nebi olmak mümkün değildir.

Bahau'llah gibi birçok kişi bu iddiada bulunurlar ancak olmaları mümkün değildir. Çünkü Peygamberin şeriatını tam tatbik etmesi gerekir. Kur'anın tamamını kabul etmesi gerekir.

“Yeni Peygamberim,” demekle peygamber olunmaz. Allah'ın makbuliyetinde ve kabulünde olmayan bir dinin kitabından ayet alınmakla olmaz. Allah'ın indindeki makbul olan dini kabul etmeden, onun kitabını kabul etmeden nebi olmak mümkün değildir.

Resulallah, Allah'ın Resulü manasına gelir. Nebilik Allah'ın peygamberlerinin bir vasfıdır. O halde nebilik ve resullük Allah'a ait bir hali keyfiyettir.

Resulü ve **nebiyi** Allah tayin eder. Bu bakımdan bu vasıfları kişilerin tayin etmeleri mümkün değildir. Bir kimse bunları tarif etmeye kalkarsa gülünç olur. Zira bizler nebi ve resulü onların bize bildirdikleri gibi biliriz. Halbuki bir de Allah'a göre olan tarafları vardır ki namütenahidir.

Eğer bir kimse, **“ben resulüm”** veya **“nebiyim”** diyorsa bunları açıklayabilecek durumda olması icabeder.

Resullük ve nebilik Hz.Muhammed ile hitam bulmuştur. Bunun aksini iddia eden dinden çıkar

Allah yolunda yürüyen, el tutmuş olan, yetişen ve o sır ile sırlanmış olanlar için Peygamber Efendimiz, **“El ulemai veresetül enbiya,”** buyurmuştur.

Yoksa ilmihal içinde kalarak sadece şeriatı tanımakla, profesör veya öğretim görevlisi olmakla Nübüvvetten hissement olunmaz.

Peygamberimizin kastettiği budur, ama kişi kendi kafasına göre icatlarda bulunarak taraf tuttu ise, bundan haberi bile yok demektir.

Bazıları Hz.Ali'ye taraftar olmak için kitap yazmışlar. Evliya ise, O'nda mahviyettedir. Onu kalben, cismen, ruhen tasdiktedir. Onun için evliya, hakiki Alevîdir. Hz.Ali'yi hakikati ile sevmek gerekir, yoksa takım tutar gibi taraftar olarak sevmek dünyevidir.

Bugün Hz.Ali taraftarı gözüken kişiler dünyevi saltanat yanında görünmektedirler. Hakikatte Hz.Ali Efendimiz, Hz.Hasan ve Hz.Hüseyin Efendimiz dünya saltanatını ellerinin tersi ile itmişlerdir. Muaviye bu hakikati anlamış olsaydı kılıç çekemezdi.

Nübüvvet dendiğinde onlar dünyevi saltanat anladılar, **taraftarlık** anladılar ve onu ele geçirmeye çalıştılar. Alemlere rahmet olan Allah'ı anlamadılar.

Rabbim, **“Ey Sahibül Zülfikar ne kadar doğru noktalara basıyorsun,”** buyurdu.

Nübüvveti hakikat olan, onunla beraber olan evlatları ve Oniki İmamdır. Çünkü ancak onlarla bu hakikat yürümüştür. **“İki halife olduğunda diğerini ifna edin”** sözünde sırda ve Allah'ın halifelliğini ihraz eden ve onu temsil eden duracak ve dünyayı temsil edeni yok edeceksin demektir.

Muaviye ve onun yolundan yürüyenler ise, tam tersini yapmıştır. Yani ilahî imama ve nübüvvet sahibine kılıç çektiler. Bu yüzden makbulümüz değildir.

Buradaki ilahî saltanat Allah'a aittir, halbuki onlar dünyevi olarak ve kendi saltanatları peşinde gittiler. Yeziti halife yaptılar. İslam içinde de yanlış anlayıp uygulayanlar var, ama bunların doğrusu için mücadele edilmiyor. Sadece, **“din yoktur,”** deniyor.

Hız.Ali'nin babası Ebu Talip olup, Hız. Muhammed'in amcasıdır. Validesi Fatıma binti Esed'dir, Müslüman olup hicretten bir süre sonra vefat etmiştir.

Hız.Peygamber kefenlenmesi için bu hatunun cenazesine kendi gömleğini göndermiş ve onun kabrinde dua etmiştir. Bu muhterem hanımın, Peygamberimize ve İslam'a hizmetleri çoktur. Peygamberimiz henüz çocuk iken Ebu Talib'in evine geldiğinde, Onun büyüüp yetişmesi için gayret göstermiştir.

Efendimiz cennetin direği olarak Hız.Ali'yi göstermiş ve Onun için, **“Hız.Alinin ümmetim üzerindeki hakkı, bir babanın evladı üzerindeki hakkı gibidir,”** buyurur.

Hız.Ali, **“Benim yüzümden iki zümre helak olur. Biri beni sevip de hakkımda aşırı kanaat besleyen, diğeri sevmeyip aleyhimde söz söyleyenler.”** diye buyurmuştur.

Nitekim bir ramazan günü, Hız.Ali bir yere giderken yolda oruç yiyenleri görür ve ne yaptıklarını sorar. Oruç yiyenler cevap olarak **“Sen O'sun”** derler. Yani Hız.Ali'ye **“Allah”** olduğunu söylemişlerdir. Bunun üzerine Hız.Ali onları derhal cezalandırmıştır.

Maalesef Hız.Ali'ye Şahı Velayetin de, Nübüvvetin de üstünde makam veren ve O'nu olduğundan değişik gösteren

kişiler, O'nun aleyhine olan durumlarda da, O'nu şehit edecek kadar düşman olan insanlar ile, ittifak yapmışlardır.

Bu gibi kimselere **Rafızî** adı verilir. Nitekim bunlar tarihte her zaman Hz.Ali veya Hz.Abbas'ın torunlarından birinin etrafında toplanmışlar ve her seferinde onları istismar ederek, çeşitli fırkalara ayrılmışlardır.

İmam Hz.Zeynel Abidin Hakk'a yürüyünce, bunların çoğunluğu İmamın oğlu Zeyd'in etrafında toplanmışlardır.

Zeyd Emevilerin Irak valisi Yusuf Sekefi ile harbe giderken bu grup Zeyd'den, Hz.Ömer ve Hz.Ebubekir'e düşman olmasını talep ettiler.

Bunun üzerine Zeyd, "**Ben büyük dedem Hz.Muhammedin sevdiklerine düşmanlık edemem,**" buyurdu. Onlar da kendisini terk ettiler.

Bunun için kendilerine hakikati terk eden, Hakk mezhebinden ayrılan anlamına gelen **Rafızî** denmiştir. Esasen **Rafizilik** Abdullah İbni Sebe tarafından kurulan Şia fırkasının yirmi kolundan bir tanesidir.

Ancak şu var ki, Oniki İmam hiçbir zaman Efendimizin yolundan ayrılmamış ve İslam'a sayılmayacak hizmetler etmiş, Efendimizin yakınlarını ve Dört Halife'yi daima hayırla yadetmişler ve dua etmişlerdir.

Bazı gruplar bu ilahî hakikati kişisel menfaatler ve dünyevi arzularla hakikat yolunda olanları hasım gibi göstermişler ve aleyhinde olmuşlardır. Bu durum ise en çok Sevgili Efendimizi, Ehli Beyti ve Oniki İmamı üzmektedir.

Not: Aşağıdaki bahiste geçen bu bilgiler kendilerine Alevî diyen bazı **Rafızîler** tarafından kaleme alınmış kitaplardan aynen alınmıştır.

[Bu **Rafızîler** Hz.Ali Efendimizi ayrı, Hz.Muhammedi ayrı görmektedirler. Güya Hz.Muhammed Efendimiz Mirac'

da Hz.Ali Efendimizi görmüş ve elindeki mühürü almış, yani esasta Peygamber olan (**haşa**) Hz.Ali imiş de Peygamberimiz sanki ondan almış gibi bir durum yaratmak istiyorlar.

Alevîlerden bir gurup vardır, bunlar, Peygamber olarak Hz.Muhammed'e inanır, Şahı Velayet olarak Hz.Ali Efendimize inanır, Müslümandır.

**Kelimeî şehadet getirir,
namazını kılar,
orucunu tutar,
zekatını verir,**

dini vecibelerini yerine getirmeye çalışırlar. Bunlar güzel Alevîlerdir, biz bunlara saygı duyarız.

İslamî tatbikatlarında bu doğruluk içinde olmak kaydı ile Ehli Beyte saygı duymalarında biz de onlarla beraberiz.

Bir de "**Anadolu Alevîleri**" adını kullanan **Rafizîler** vardır. Bunlar felsefe olarak Alevî olduklarını söylerler, ancak, **kelimeî şehadet** getirmezler, "**Lâ ilahe illa Allah Muhammedün Resulullah Aliyyün veliyullah**" derler, yani peygamberliği ve velayeti birbirinden ayırmış olurlar.

Oruç tutmazlar. Onlara göre oruç aç kalmakmış.

Namaz kılmazlar. Allah'ın namaza ihtiyacı yokmuş, namaz aslında cimnastik hareketleri imiş, niyaz yaparlar ve böylece selamet bulurlarmış,

Hacca gitmezler, (*seyahat derler*).

Yani İslamiyetin şartlarını yerine getirmezler.

Rıza Zelyut'un "**Öz Kaynaklarına göre Alevilik,**" adlı kitabında olduğu gibi diğer **Rafizî** kitaplarında da bulunan bazı hususlara değinmek icabediyor.

Bu yazarlar Kur'anı Kerimin toplanması sırasında bu toplanan nüshalardan Hz.Ali ve Ehli Beyt ile ilgili bazı ayetlerin çıkarılmış olduğunu ve buna karşılık Hz.Ebubekir ile ilgili Hz.Ayşe'nin "**iffeti**"ne dair bazı ayetlerin Kur'ana ilave

edilmiş olduğunu ve 6666 ayet olması icabeden ayetlerin 432 tanesinin eksik olduğunu iddia etmektedirler. Kur'an ayetleri dünyevi ölçü ve kıstaslar ile kısıtlanamaz.

Diğer taraftan da 6666 sayısının Kabala'ya göre, uğursuz sayıldığı bilinmektedir.

Daha sonra dine ve Hristiyanlığa tepki olarak çıkan Satanistler de bu sayıyı kendilerine ideal ve sembol olarak kabul etmişlerdir.

Bu tezler Kur'anı Kerimin tıpkı İnciller gibi tahrif edilmiş olduğunu söyleyen Hristiyan ve Yahudi misyonerlerinin fikirlerine benzemektedir. Zira bu iddialar Kur'anda, **"Kur'anı biz indirdik, onu koruyacak olan da biziz,"** ayetinin özüne aykırıdır.

Bunlar insanların imanını yaralayıcı iddialardır. Bu kimseler **"kendilerini koruması,"** için dua ettikleri Allah'ın kendi kitabını koruyamadığını mı düşünmektedirler?...

Yine Kur'anın toplanmasında hizmeti geçen Zeyd Bin Sabit'in Abdullah İbni Mesut tarafından, **"sokakta aşık oynayan bir çocuktı,"** diye aşağılaması iddiasına gelince,

Zeyd Bin Sabit, Tebük Gazvesinde (*muharebe, çatışma*) Hz.Peygamberimiz tarafından sancaktar yapılmıştır. Bu sırada kendisi sancaktarlıkta kalmak isteyen Ümeyye'ye Hz.Peygamberimiz, **"Kur'anı Kerim öncedir, Zeyd ise, Kur'anı Kerimi senden daha çok bilir,"** buyurmuştur.

Zeyd Bin Sabit 610 yılında doğmuştur. Onbir yaşında Müslüman olduğunda Kur'anı Kerimi hemen ezberlemeye başlamış ve Kur'an hafızlarından biri olmuştur.

Ayrıca Sevgili Efendimizin emri ile Süryanice ve İbraniceyi de öğrenerek, Efendimizin gönderdiği ve ona gelen mektupların tercümelerini de yapmıştır.

H.z.Ebubekir zamanında Kur'anı toplayan heyetin başına getirildiğinde 23 - 24 yaşlarında idi. H.z.Osman zamanındaki Kur'anı Kerim istinsahı sırasında ise 50 yaşlarında idi.

Yine bu yazarlar, Kur'anı Kerimin kişisel konular ile uğraşmadığını, bu bakımdan (*haşa*) H.z.Ebubekir tarafından Kur'ana sokulmuş olan *Ahkaf (46) suresi 15. Ayetinin* Kur'anın bu hususiyetine aykırı olduğunu söyledikleri halde, H.z. Ayşe'nin ve H.z.Ali'nin çeşitli kişisel hallerine dair bazı ayetler olduğunu ve bunların Kur'andan çıkarıldığını iddia etmektedirler.

Bu çelişkili bir ifadedir ve hakikate de aykırıdır. Bir başka husus da Alevilerin Kelime-i Tevhidi,

“Lâ ilahe illa Allah Muhammedin Resulullah Aliyün veliyullah” şeklinde söylemeleridir.

Bu söyleyiş tevhide aykırıdır. Zira hem nübüvvet, hem velayet, hem de risalet Deryayı Nuru Muhammed'dedir ve onların en mükemmel mümessil noktası H.z.Muhammed' de zaten vardır.

Bunları birbirinden ayırmak ve her birini bir sığara ırca (*dönüştürmek*) ederek ifade etmek tevhid anlayışında bir bozulmanın ifadesidir.

Bu ilahî kemalatlardan, Efendimiz H.z.Muhammed'den sonra zuhur eden İslam evliyası da nasibedardır.】

Gerçek İslam tevhidinden ayrılmış olan bazı kimseler için evvela Müslüman olmak lazımdır. Onun da tarifi vardır. Mezhepler sonra gelir. İnsanlar mezhepleri yozlaştırarak din gibi kabul etmişlerdir. Bütün yanlışlık buradadır.

Bu yüzden H.z.Ali Efendimiz, **“Benim yüzümden iki zümre helak olur, biri, benim hakikatimi bilmeyip bana söyvenler, diğerleri sevdiğini söyleyip de beni olduğumdan başka gösterenler,”** buyuruyor.

Hulefai Raşidin için Peygamberimiz, “Onlar benim eshabımdır, eshabımdan ben görünürüm, onlar hakkında hüküm vermeyin, onlar benimle beraberdir,” buyuruyor.

Acı olan taraf da kendilerine Anadolu Alevîleri diyenlerin bu tarafgir iddiasına rağmen içlerinden bir kişinin çıkıp da onların bu iddialarının tarafgirlik olduğunu, hakikatle ilgisi olmadığını açıklamaması, bu konuda konuşmamasıdır. Susmuş olmaları onların da bunu kabul etmeleri anlamına gelir.

İslam içinde bazı düşünüş tarzları Hz.Ali'ye karşı büyük bir sevgi ve muhabbet içinde olduklarını ifade etmektedirler. Ancak seven kişi sevdiği ve kendisine ideal edindiği kimsenin ideallerini de paylaşır.

Hz.Ali İslam ve İslam Şeriatı için canı pahasına savaşmış, İslam'ın bütün erkanını eksiksiz yerine getiren ve aynı zamanda ekmel mükemmel bir veliyullahtır. O halde Onu bu kadar sevdiğini iddia edenler neden sevdiklerinin yolunda yürümezler ve o şeriatı tatbik etmezler?

Sonradan çıkmış olan bazı mezhepler İslam'da olmayan bazı hükümleri İslam'da varmış gibi göstererek, adeta Allah'ı kayda tabi kılmaya gayret etmektedirler. Hiçbir şey Allah'ı kayda koyamaz.

Onun için Kur'anı Kerim'de, “Allah Nuru Zatı için dileğine hidayet eder,” buyrulmuştur.

Bunun manası “Allah'ımızın o gün ve o zamanki arzusuna uyan selamet bulur,” demektir.

Rafizîlerin Hz.Ali'yi Allah diye düşünmeleri ve İmam Ali'ye uluhiyetten hisse vermeleri batıldır. Cenabı Hakk yarattığı kullarından ve mevcudattan hiçbirine, Vücut olma feyzi sunmaz ve Allah Allahlığını kimseye vermez. Kendisinden başka Vacibül Vücut yoktur. Allah var, her şey var, her mevcut kendisinden hasıldır.

O halde Hz.Muhammed, Hz.Ali ve bütün peygamberler ile tüm veliler de İlahi Kemalat feyizlerine sahibiyette Cenabı Hakk'a muhtaçtırlar. Cenabı Hakk ile kaim ve **Hayy'ül Ebed** sahibidirler.

Şiilerin ve **Rafizîlerin**, “Peygamber Cenabı Muhammed Hz.Ali'nin parmağından nübüvvet mührünü almıştır, asıl kemal İmam Ali'dedir,” gibi sözleri doğru değildir.

Kaldı ki, Hz.Peygamberin sırtında iki küreği arasındaki **mührüne** ne diyebilirler?....

Allah her kuluna bir kemal sunar.

Cenabı Hakk'ın, Hz.Muhammed'e sunduğu ilahî kemalat, Hz.Muhammed'e aittir.

Cenabı Hakk'ın İmam Ali'ye sunduğu kemalat, Hz. Ali'ye aittir.

Ne Peygamber Cenabı Muhammed, Hz.Ali'nin İlahi Kemalatını giderebilir ve ne de Hz.İmam Ali, Cenabı Muhammedinkilerini giderebilir.

Cenabı Muhammed son peygamberdir ve Kur'anda bu hal, “**Ve lakin Resulu'llah ve hateme'n nebiyyin,**”

“**Lakin Muhammed Resulallahdır ve Peygamberlerin sonuncusudur,**” ayeti ile müspettir.

Bu şanı Hz.Muhammed'den kimse kaldıramaz ve çalamaz. Cenabı İmam Ali de Evliyanın şahıdır ve bu şanı O'ndan kimse kaldıramaz ve çalamaz.

Cenabı Muhammed, Hatemen Nebiyyin'dir. Nübüvvet zahirdir yani umum insanları, Cenabı Hakk'a daveti aşıkardır ve kıyamete kadar şeriatı ile amil olup Hakk'a vusul davetine ermekle müşerref olan ve olacak Evliyaullah zuhur etmekte ve devam edecektir.

Cenabı Muhammed, Zati Veliyullah'tır yani “**Zülce-naheyn**”dir.

Yani O, hem **“Hatemen Nebiyyin”** ve hem de **“Zati Veliyullah”**tır.

Şiilerin ve **Rafizîlerin**, Hz.Ebubekr, Hz.Ömer ve Hz. Osman’a buğz ve husumet beslemeleri manevi edebe yakışmayan itikatlardan ibarettir.

Bu zatlar Peygamberimizin kemali ile yetişmişlerdir, **“vasıl”** ve **“kâmil”**dirler. Bu Zatlara hürmet ve muhabbet etmesini bilmeyenler Cenabı Muhammed ve Cenabı İmam Ali’nin makbulleri olmazlar.

Hz.Ali’nin Hicret sırasında Sevgili Efendimizin yatağına gül bahçesine girer gibi yatarak, Onun Medine’ye ulaşması için kafirleri oyalaması ve Sevgili Efendimizin hane halkını, eşyalarını tehlikeye göğüs gererek Medine’ye getirmesi fedakarlığı üzerine, **“İnsanlardan öyleleri vardır ki, Allah’ın rızası için nefsinı feda eder,”** ayeti celilesinin nazil olduğu söylenmektedir.

Hz.Ali’ye **“Kerremallahü vecheh”** denmesinin sebebi, doğumundan itibaren putlara eğilmemesindendir.

Bir gün Sevgili Efendimiz Hz. Ali için,
“Sultanül Eşhiya - Cömertlerin Sultanı” buyurdular.

Yine bir gün Hz. Peygamberimiz,
“Ya Ali benim kadar Allah’ı bilen yoktur, senin kadar da bilen yoktur. İkimiz kadar da bilen yoktur,” buyurdu.

Sevgili Efendimiz sahabelerine, **“Size bir fenalık yapana ne ceza verirsiniz?”** diye sordu.

Sahabelerin hepsi, **“yaptığı fenalık derecesinde ya derhal ceza veririz veya bir iki defa uyarır ve ondan sonra şeri cezasını veririz,”** dediler.

Hz.İmam Ali o vakit 19 yaşında imiş ve bu soruya cevap olarak, **“Ya Resulallah ben onu daima affederim. Çünkü o**

cibilliyeti icabı daima o fenalığı yapacaktır. Rabbimden ricam onun cibilliyetini değiştirmesidir. Ricam bu duayı yapmaktan ibaret olur,” buyurmuştur.

Hız.Fatıma ve Hız.Ali'nin evlenmesi için söz kesildiğinde Hız.Peygamber,

“Lâ feta illa Ali, lâ seyfe illa Zülfikar,”

“Ali gibi genç ve Zülfikar gibi kılıç yoktur,” diye İmam Ali'yi tahsin eder.

O anda gökte kat kat üzerine dizilip görünen melekler İmam Ali'yi göstererek,

“Lâ feta illa Ali, lâ seyfe illa Zülfikar” diyerek aynı medh hitabını tekrarladılar.

Yine bir gün Hız.Ali, Hız.Fatıma'ya evde yiyecek birşey olup olmadığını sorar, Hız.Fatıma acıkmış bulunan eşine evde gerekli erzağın olmadığını ve para olarak da ellerinde sadece 6 akçe olduğunu söylemiş. Ellerindeki bu son parayı Hız.Ali'ye vererek, Hasan ve Hüseyin'in de çok istedikleri meyva dahil yiyecek erzak almasını O'ndan ister.

Hız.Ali parayı alır, çarşıya doğru yola koyulur. Yolda iki Müslümanın altı akçe kadar tutan aralarındaki bir alacak, borç meselesinden dolayı anlaşmazlığına şahid olur. Onları uzlaştırmak için elindeki son altı akçeyi alacaklıya verir ve böylece her ikisini de sevindirir.

Gerisin geriye eve döner ve yoldaki durumu ve parayı verdiğini Hız.Fatıma'ya hikaye eder,

Hız.Fatıma, **“Çok iyi yapmışsın Elhamdülillah bir müslümanı hapisten kurtardın,”** diyerek eşiyile aynı fikirde olduğunu beyan eder.

Hız.Ali evdeki yokluk ve çocukların arzusunu yerine getirememekten dolayı gönlünde bir kırıklık hisseder ve **“gidip Resulullah'ı göreyim ve biraz ferahlayayım,”** der.

Yolda bir zat görür, zatın elinde besili bir deve vardır. Zat deveyi Hz.Ali'ye satmak ister ve fiyat olarak 100 akçe pey sürer. Hz.Ali parasının olmadığını, deveyi beğendiğini ve değerli olduğunu ancak almasının mümkün olmadığını beyan eder, zat ise ısrar ile ödemeyi bilahare yapabileceğini söyleyerek, eğer Hz.Ali kabul ederse, deveyi O'na satmak istediğini söyler.

Hz.Ali kabul eder, deveyi alır ve yoluna devam eder. Karşısına başka bir zat çıkar ve O'nun elindeki deveyi çok beğendiğini ve satmak isterse 300 akçeye hemen alacağını söyler, Hz.Ali şaşırır ve deveyi satar. Çarşıya gider, hem erzak, hem de çocuklarının istediği meyveyi alır ve eve eli kolu dolu memnun mesut döner.

Hz.Ali, bu sefer yüzü güler bir şekilde, Efendimize gitmek üzere evden çıkar. Yolda Efendimizi onlara yemeğe gelirken görür.

Sevgili Efendimiz, "Ya Ali deveyi kimden alıp, kime sattın bilir misin?" der ve devam eder.

"Sana deveyi Cebrael (AS) sattı ve İsrail (AS) aldı. Müslümanları kurtardığın için Allah'ın bir ihsanıdır, ahiretteki ihsanını ise kendisi bilir," buyurur.

Cenabı Muhammed Hendek savaşında kendi kılıcı olan meşhur **Zülfikar**, bizzat Hz.Ali'nin beline kuşatmıştır.

Zülfikar iki yüzlüdür, hem **dünyevi** ve hem de **ilahî bilgi** ve ilmi ifade eder.

"**Sırrı Zülfikar**", velayeti remz ve işaret eder.

Hz.Ali Peygamberimize damat olmuştur. Hz.Peygamber bu nikahın Hakk'ın emri ile Alemleri İlahide kıyıldığını beyan etmiştir.

Hz.Ali Peygamberimizin terbiyesi altında yetişmiş, cahiliye adetlerine hiç bulaşmamış ve putlara hiç tapmamıştır.

Efendimiz bir hadisinde, **“Seni ancak mümin olan sever ve sana ancak münafık buğzeder,”** buyurmuştur.

Hız.Ali son derece beliğ hutbe tertip ve iradederde. Bir gün Kur'anın yanlış okunduğunu duymuş, Arap grammerinin ana hatlarını ve Arap lisanının ilk kaidelerini koymuştur.

Resulü Ekrem (SAV) İslam'ı yayması için kendisine siyah bir bayrak vererek, **“Ya Ali benim deveme binip Yemen'e git ve falan dağdaki tepeye geldiğin zaman üzerine çık, Orada halkın seni karşıladığını göreceksin o zaman, ‘Ey taşlar, ey ağaçlar Allah'ın Resulü size selam ediyor,’ diye söyle,”** buyurdu.

Hız.Ali gidip de selamı tebliğ edince, yeryüzünde bir gürültü koptu, taşlar ve ağaçlar Resulü Ekrem (SAV)in selamına, **“Salat ve selam Allah'ın Resulünün üzerine olsun,”** diye cevap verince orada bulunanların hepsi iman ettiler ve Yemen halkı böylece Müslüman olmuştur.

Kabe içindeki putları Efendimizin yardımı ile temizleyen Hız.Ali'dir. İslamiyetin yayılmasındaki hizmeti pek büyüktür.

Hız.Peygamberimiz, **“Dünyada ve Ahirette o benim kardeşimdir. Ehli Beytim Nuh (A.S)'ın gemisi gibidir. Onlara tabi olan selamet bulur, olmayan helak olur,”** buyurmuştur.

Şahı Velayet Hız.Ali, **“Kendinize Allah yolunda kardeşler edininiz. Çünkü onlar dünya için de, ahiret için de lazımdır. Cehennem ehlinin ‘artık bizim için ne şefaatchiler ve ne de candan bir dost yok’ (Suretü’ş Şuara 100/101) sözlerini işitmiyor musunuz?”** demiştir.

Bir hadisi şerifte de, **“Bir kul Allah yolunda yeni bir kardeş edindi mi Allahu Teala da cennette onun için bir derece ihdas eder,”** buyurur.

“İleride öyle zamanlar gelecek ki, kıtal ve zulümsüz, hükümdarlık etmeye yol bulunmayacak. Çılgınlık ve cimrilik etmeden zengin olmak mümkün olmayacak. Kişilerin arzularına uymadıkça da insanlarla sohbet etmek mümkün olmayacak. Bu zamana kim yetişecek olur da sahabet ve metanet gösterir ve kendisini korursa Allahu Teala ona elli sıddık sevabı verir,” buyurur.

“Ahir zamanda bir mümin, halk arasında adını unutturmadıkça rahat edemeyecektir. İki şey akli ve tedbiri bozar, biri acele etmek, diğeri olmayacak şeyi istemek. Tembellik insanı vaktinden evvel yıpratır,” buyurur.

Efendimiz bir gün, “Size insanların en kötüsü iki kişiyi haber vereyim. Biri Salih Peygamberin devesini kesmeye kalkanlar, diğeri (Hz.Ali’ye döner ve yanağını göstererek,) senin şuradan, şuraya sakalını kana bulayanlardır,” buyurmuştur.

Salih Peygamberin devesini Allah göndermiştir. Hz. Ali ise, İslamiyet ve birlik için çok çalışmış, ancak yine de şehit edilmiştir.

Şehit edildiğinde, “Şükür Kabe’nin Rabb’ine,” demiştir. Göçüp kurtulduğuna şükretmiş ve öcünün alınmasını istemeyerek engellemiştir.

Hz.Ali Hicri 35 Zilhicce ayında, Miladi 656 Haziran ayında serbest bir şekilde ahalinin kendisine biat vermesi ile halife seçildi. Hariciler çok katı ve acımasız kişilerdi. Müşrik ve kafirleri himaye ederken Müslümanları kendi görüşlerini paylaşmadıkları için öldürüyorlardı. Onlar için sadece kendi görüşünde olanlar Müslüman sayılıyordu.

Ağaçtan düşen bir meyveyi sahibinin izni olmadan yemeyecek kadar helal ve harama dikkat eder görünüyorlardı. Çok namaz kılmaktan ve secdeye varmaktan dolayı alınları ve diz kapakları nasır tutuyor fakat kendi kanaatla-

rını paylaşmayan Müslümanları kafir sayıyorlardı. Son derece fanatik, bağnaz, haşin ve basit kimselerdi.

Bunlar bir zamanlar Hz.Ebubekr zamanında yalancı peygamberlerin ardından da gitmişlerdi. Şimdi yeniden fesat ve cinayetlerinin ardı arkası kesilmiyordu.

Yakaladıkları her Müslümanı sorguya çekiyor ve kendi görüşünde olmayanları öldürüyorlardı. Ne garip tecellidir, ki bu hal asırlarca sürüp gitmiştir ve halen bu görüşte olanlar yeryüzünde vardır.

Hz.Ali İbni Mulcem isimli harici tarafından yaralandığı zaman bir ara Kûfeliler, “**Senden sonra Hz.Hasan’a biat edelim mi?**” diye sormuşlar.

Hz.Ali, “**Bunu benden iyi bilirsiniz, hür iradeniz kimi isterse onu seçeceksiniz,**” demiştir.

Hariciler cehalet ve melanetlerini o kadar ileri götürdüler ki mezarları bile talan ediyorlardı. Bu yüzden Hz.Ali için **üç tabut** yapıp **üç yöne** gönderdiler, ki esas yeri belli olmasın ve bir tecavüze maruz kalmasın diye Hz.Ali, Hz.Hasan tarafından gasledilerek, **Necefi Eşref’teki** şimdiki yerine sabah namazında defnedilmiştir.

Zahiren bu şekilde ifade edilmekle birlikte bu hadisenin manevi ve sır yolundaki izahı bakımından şu menkıbeyi de göz önünde bulundurmak yerinde olur.

Vefat etmeden önce Hz.Ali Efendimize kendisini nereye defnetmelerini arzu buyurduğunu sorarlar.

Hz.Ali Efendimiz, **üç tane peçeli zatın** geleceğini, naşının onlara teslim edilmesini vasiyet eder.

Hz.Ali Hakk’a yürüdükten ve naşı defnedilmek üzere hazırlandıktan sonra, hakikaten **peçeli bir zat** gelir. İçeriden naşı alır ve gider.

Bundan sonra **ikinci bir peçeli zat** daha gelir. Ona naşın bir başkası tarafından alındığı söylenirse de o ısrarla içeriye girer ve orada naşı bulur ve alır gider.

Ardından **üçüncü bir peçeli zat** daha gelir. Herkesin merak ve hayret dolu bakışları arasında o da naşı alır ve giderken bir **rüzgar eser** ve zatın peçesini hafifçe kaldırır. Bakarlara ki peçenin altındaki sima **Hz.Ali'nin simasıdır**.

Hz.Fatıma Validemiz Pencei Ali Aba'nın 3.dür.

İsmi "**Fatıma**" ve lakaplarından ikisi, "**Zehra**" ve **Betül**"dür.

"**Fatıma**" ismi Arapçada "**ilişki kesmek**," manasına gelen "**fatm**" kökünden gelir ve manası, "**kendisi ve zürriyetini cehennem ateşinden kesen hanım**,"dır.

"**Zehra**" "**beyaz ve nurani yüz**," manasına gelir.

"**Betül**" ise, "**kendini Allah'a vermiş ve ruhunda Ondan başka hiçbir alakaya yer bırakmamış**," demektir.

Hz.Fatıma Validemiz "**Nefsi Küll**" makamının noktai mümessilesidir.

Allah'ımızın, "**Ben kullarıma nefsimden verdim**," beyanında öyle bir hususiyet vardır, ki sayılamayacak kadar sonsuz ifadeler taşır.

"**Ve nefahtü fihi min ruhî**"

"**Ben ona ruhumdan nefhettiğimde**," ayetinin bir manası da, Allah'ın ruhunu insanda "**nefs**" haline getirmesini ifade eder.

Nefs kelimesinde **ulvî** ve **sufî** herşey vardır. Ancak Hz.Fatıma'daki **nefsî** açılmada ise, "**İsmet**" ve "**İffet**" vardır (**nefsin en yüce kemalat görünmesi**).

Allah'ın bu lutfu ile hissement kıldığı insan, tam **teslimiyet** ve **merbudiyet** ile Allah'a yönelirse, **nefsin en yüce makamına** çıkar. Bu da Allah'ın tertibinin idrakı içinde olmakla mümkündür.

Tam teslimiyet ile kul, Allah'ın insana vermiş olduğu nefsteki muradı idrak eder. Bu ise, nefsin en yüce noktasıdır. Zira nefs ve ruhun bir olduğunun tam idrakından zuhur eden muhabbet ve aşk, herşeyin kaynağı olan **“Vedud”** noktasıdır.

Bütün isimlerinin zuhuruna sebep olan aşkının kemalatı **“Vedud”** ismi ile bu zikri arzu ettiği ilahî gönüllerde tatbikata koymuştur.

“Vedud” kendinden kendine, kendi zikrini yapma arzusudur.

Onun için Hz.Fatıma Validemizi görerek, O'nun iltifatına mazhar olanlarda, Allah'ın insanlara **“ruhundan nefh etmek”**teki arzusu tahakkuk eder.

İnsanda **“Ruh”** ve **“Nefs”** hasletleri vardır. Bütün yaratılmışların hepsinde **“ruh”** olduğu halde, **“nefsi ilahî”** Allah'ın yalnızca insanlara lutfetmiş olduğu bir hususiyettir.

Bütün varlıklarda ve insanlarda mevcut olan nefsanîyet **“ulvi”** ve **“sufli”** olarak tatbikattadır.

Hassaten ulvi olan nefsi, Allah'ımızın **“Sırrı adem”** teşkilatlanmasındaki terakkiyi ilahîde görmek mümkündür.

Bu yüzden sufli olan nefs, terakki ettikçe ulvi hale gelir. O da Adem'de mevcuttur, ki bu efdaliyetinden dolayı Allah'ımız bütün varlıkları Adem'e secde ettirmiştir. Allah'ımızın arzu ettiği ilahî gönülde açmış olduğu bu sır, **“asliyeti hakikat”**tır. İşte bu **“asliyeti hakikat”** Hz.Fatıma Validemizde açılmıştır.

Ruhaniyet ve nefsanîyetin aslı ve hususiyeti Sevgili Efendimizde meydana çıkmıştır. Zira yaratılmış olan bütün varlıkların hususiyetleri ve kemalatları **ruhen** ve **cismen** Efendimizde mevcuttur. Bu hasletlerin en ileri kemalatı ise, **“ruh”** ve **“nefis”**tir.

Bu iki en ileri kemalattan **“Ruhi Küll”**, Efendimizde zuhur ettiği gibi, yine Sevgili Efendimizde mevcut olan **“Nefsi Küll”** de, Hz.Fatıma Validemizde tebellür (belirlenmiş) etmiştir.

Hız.Fatıma validemizin **“Nefsi Küll”**ün noktai mümessilesi olmasının sebeplerinden biri de, kadınlardaki nefsi temsil etmesindendir. Bu bakımdan çocuk doğurmak kadına verilmiştir.

“Doğan çocuk en güzel bir şekilde, İslam fıtratı üzere doğar, ama ebeveyni onu değiştirir,” buyrulmuştur.

Hız.Peygamberimiz, **“Bana dünyada üç şey sevdireldi, kadın, güzel koku ve gözümün nuru namaz”** buyurmuşlardır.

Bu cümleden olarak, **“ruh”** ve **“nefs”** noktalarının en yüksek seviyedeki idrakı, tevhidin en ileri bir ifadesidir.

Hız.Fatıma’da belirmiş olan **“İlahî Nefsi Küll”** hasleti **“İsmet”** ve **“İffet”** ile ifade edilerek, **“Asliyeti İlahiye”**yi temsil eder. Böylece kadınlığın ne kadar yüce bir makam olduğu anlaşılmış olur.

Bu bakımdan Hız.Fatıma Validemize **“Kalbinde Allah’ tan gayriye yer vermeyen,”** manasına gelen **“Betül”** lakabı verilmiştir.

Ayrıca Sevgili Efendimiz **“Hatmün Nübüvvet”** olarak da görünmüştür. Bu bakımdan, bu iki noktanın hatminin de hatmün nübüvette yapılması, **“ruhanî”** ve **“nefsanî”** kemalatların da ikmal olunması icabetmekte idi.

Bu yüzden **“Nefsi Küll”** Efendimizin kızı olan Hız.Fatıma Validemizde zuhur bulmuş ve böylece her iki kemalat da ikmal olunmuştur.

Sevgili Efendimizin hastalığında, Hz.Fatıma validemiz çok üzülmüştür. Ancak Efendimizin, intikalinden sonra kendisine ilk iltihak edecek olanın kendisi olacağı Efendimiz tarafından söylendiği için çok sevinmiştir.

Efendimizin intikalinden sonra daima hüzünlü olan Hz.Fatıma, altı ay sonra birgün pencereden bakar iken Efendimizin **Gabbar** adlı devesini görür.

Bu deve Sevgili Efendimizin intikalini müteakip çölde mecnun gibi dolaşmış. O gün Hz.Fatıma'ya lisanı hal ile bir emri olup olmadığını sorar, Hz.Fatıma validemiz şaşırır ve deveye neden sorduğunu merak ettiğini sual eder.

Deve Hz.Fatıma validemizin Sevgili Efendimize mü-laki olacağının emrinin geldiğini söyler.

O zaman Hz.Fatıma hazır olduğunu ve Efendimizin hemen kendisini yanına almasını, O'na söylemesini ister.

O gece rüyasında Efendimizi görür ve Sevgili Efendimiz Hz.Fatıma'ya, “**gününün dolduğunu ve kendisine gelmesini,**” söyler.

Ertesi sabah Hz.Fatıma temizlenir, hazırlanır, güzel bir sofraya tanzim edip çocuklarını giydirir.

O sırada Hz.Ali gelir ve ortalıktaki fevkalade hali sezer, “**Ya Fatıma acaba?**” der.

Hz.Fatıma, “**Evet Ya Ali,**” der ve Hz.Ali'den içerideki sandıktan evlenirken O'nun kendisine verdiği mihri getirmesini ister.

Hz.Ali, Hz.Fatıma'nın istediğini getirir, Hz.Fatıma Hz.Ali'ye evlenirken kendisine verdiği bu mihri kabul etmediğini ve bu mihri yarın ahirette, bu ümmetin hanımlarının günahlarına kefarete olarak sakladığını söyleyerek, bu paranın bu yolda kullanılmasını ister.

Hız.Fatıma Validemiz Sevgili Efendimizin çocukları arasında hususiyetle temeyyüz etmiştir. Kendilerinin yukarıda Hız.Ali Efendimize söylemiş oldukları **mihre** dair ifadesi de bu hususiyete işarettir.

Hız.Fatıma'nın ümmetin mümin kadınlarına şefaateceği Sevgili Efendimiz tarafından bizzat ifade edilmiştir, ki bu Hız.Fatıma Validemizin Efendimizden almış olduğu bir mazhariyet ile, ümmetin mümin kadınları için, Efendimizde mevcut olan "**İmameti Zati**"den hissement olduğu manasına gelir. Ancak dünyevi tertib icabı bu özellik hafada kalmıştır.

Nitekim hem Sevgili Efendimizin soyu, hem de imamet, 12. İmam Hız.Mehdi'ye kadar, Hız.Ali Efendimiz ve Hız.Fatıma Validemizin evliliğinden doğmuş olan sulbden yürümüştür.

Bu arada zamanının geldiğini, Hakk'a yürüdüğünde, kendisini Efendimizin makamına götürmesini ve nereden bir işaret alırsa oraya defnetmesini ister, Makama götürürler.

Hız.Ali, "**Ya Peygamber gözünün nuru Hız.Fatıma'yı getirdik,**" der demez,

Sevgili Efendimiz, "**Getirin O'nu bana,**" diyerek zuhureder ve Hız.Fatıma'yı Efendimizin ayak ucuna defnederler.

Ehli Beyt'in hepsi İslam Dini için fedayı can eyleyerek çalışmışlardır. Öyle ki, bir akşam üç hurmayla iftar ederlerken kapı çalınır Allah rızası için yiyecek isteyen ellerindeki son hurmayı da verirler.

Ehli Beyt'i ne kadar medhetsek de onları medh için söylenen ve anlatılanlar daima yetersiz kalır.

Hız.İmam Hasan doğduğu an, annesinin memesini ağzına almadığını Efendimize haber ederler. Sevgili Efendimiz gelir ve Hız.Hasanı dudaklarından oper. Hız.Hasan Efen-

dimizin mübarek dudaklarını görünce hemen emmeye başlar ve böylece annesinden meme emmeye alışır.

Onun ismini Efendimiz, Harun Peygamberin oğlu **Şeber**'in arapçası olan **"Hasan"** ismini vermiştir.

Hasan, **"güzel"** anlamına gelir.

Hız.Hüseyin hicretin üçüncü yılı Medine'de doğmuştur. O'nun da adını yine Efendimiz,

Harun'un karşılığı olan Şubeyr'in Arapçası olan ve **"güzellik"** anlamına gelen **"Hüseyin"** ismini vermiştir.

Hız.Ali, Hız.Hasan ve Hız.Hüseyin daima din için çalışmışlardır, daima İslam'ın muzaffer olması ve gelişmesi için gayret göstermişlerdir. Bu yolda kendilerini feda etmiş İslam şehitleridirler.

Hız.Aliden sonra birçok hadiseleri müteakip Kûfeliler, Hız.Hüseyini iyi koruyacaklarını gerekçe göstererek davet ederler. Hız.Hüseyin başına gelecekleri bile bile evlatlarını ve ailesini alarak yola çıkar.

O'ndan Yezit'e biat etmesini istemişler ancak O biat etmemiştir. Saltanat davasında olan bir kişiye biat etmeyeceğini söylemiştir.

Esasında biat etmiş olsaydı bile yine şehit edilecekti. Eğer böyle bir kimseye biat etmiş olsaydı İslam yara alacaktı. Bu biat saltanatın tasdiki olacaktı ki, böylece dinde yalancılık, zulüm, insanları kandırma ve katletme bir kaide olacaktı.

Nitekim Hız.Hasan, Hız.Ali'den sonra münakaşa çıkmasın, İslam'da ayrılık olmasın diye uyumluluk göstermiş ve devletin idari yetkisini Muaviye'ye bırakmıştı.

Hız.Hasan'ın bu vazifeyi ona devretmesi bir hata veya korkaklık değildir. Aksine İslam Ümmetinin selameti adına yüksek bir dini maslahat mülahazasıyla meydana gelmiştir.

Sevgili Efendimiz Resulü Ekrem muhterem torunu-
nu, “**seyyid**” unvanıyla nitelendirmiştir.

Bir hadiste, “**Hasan ile Hüseyin cennet gençlerinin efendileridir(seyyidleridir),**” buyurmuştur.

Yine Hz.Peygamber Efendimiz bir cemaatta, Hz.Hasan’a bakarak, “**Bu benim oğlumdur, “şeref” sahibidir, efendidir. Umarım ki, Allah bu oğlum sebebiyle yakında Müslümanlardan iki büyük fırkanın arasını ıslah eder,**” buyurmuştur.

Bu iki hadiste işaret edilen “**seyyidlik**” ve “**şeriflik**” hususiyetleri, esasen Sevgili Efendimizde bulunan hususiyetlerdir.

Her ne kadar ulemai rüsum Hz.Hasan soyundan gelenleri “**Şerif**”,

Hz.Hüseyin soyundan gelenleri “**Seyyid**” olarak değerlendirmiş ise de, sırda olmaları ve Efendimizin hakiki varisleri olmaları dolayısıyla her ikisi de hem “**Seyyid**” hem “**Şerif**”tirler.

“**Sırda Seyyidlik**” vardır ve Allah yakınlığı bulmak ve kalbde Allah’ın selamını almak demektir. Efendimizin açmış olduğu ilahî kemalat yolunda yürüyen ve O’na tam bağlı olanlar, “**Sırda Seyyid**”dirler.

Dua, **sırda seyyid** olanlara yapılır. Rahmet ağacı, gerçek şecere olan Allahımızın sırda seyyid görünmesidir.

Allahımız, “**senin sulbünden gelen,**” demedi.

“**Benim arzumdan gelenler, senim sülbundur,**” buyurdu.

Gerçek akrabalık, Allah’ın **yakınlık ismi** ile görünmesidir.

Şecere, ehli gönül, peygamberan, evliyayı kiram, sıfatı ve zati veliler olarak görünür. Bunlar hep Peygamberimizden zuhur eden şeceredir.

Ehli beyt, Peygamberimizin hem kendi ailesidir, hem de sırda şeceredir. Onlar iki güzellik kazanmışlardır.

Bu noktada muhalefette kalanlar **melun şeceredir**, yani kendilerinden görünenin, aşkı Muhammed olan Allah olduğunun irfaniyetinde olmayanlardır.

Allahımızın şecere tatbikatından muradı, “**lutf u kahrı meczedip bir bilmişim**,” noktasına gelmektir.

Havva’nın heva ve teklifinde, Adem Rabbına iltica etseydi, Hakk’ın arzusu ve muradı yerine gelecekti.

Ademin bu ilticası, “**hakikati şecere**” idrakıdır, yani şecerenin hakikatine varmaktır.

Bu ilticada ihtilafa düşerek, muhalefette kalmak ise, “**şecereyi melun**” ismini alır.

Şecere, sırda seyyiddirler. Onu sırda takip etme ve o yolda her görünenin, Hakk’ın kendisi olma hakikatı irfanında ve tasdiğinde olanlar, ki bunlar gerçek akrabalık, gerçek yakınlıktır.

Peygamberimizden sonra Hülefaı Raşidin, Ehli beyt, Oniki İmam ve ondan sonra gelen evliyayı kiram, bunlar gerçek gönül erleridir. Bunlar şeceredir, “**Fırkai Naciye**”dir.

Adem’e, “**şecereye yaklaşma**, yoksa cennetten çıkarılırsın,” hükmü ilahisindeki sır ise, cennet “**Ademüskün**” isminin mazhariyetidir.

Cennet, şecere irfanında olan için, dilerse kendinde zuhur edeceği tertibindeki bir isimdir.

Allahımız Adem’e ruhundan nefhettiği için, şecereye yaklaşmakla, esasında Adem aslını talep etmiş olmaktadır. Görünüşte aleyhine gibi olan şey, sırda O’nun lehine olmuştur.

Cennet yakınlığı talep etmek, irfaniyetin ilk kademesidir. Onu istemek, kadim olan kendine ayrıca bir varlık

izafe etmektir. İlahi hakikate erildiğinde müspet veya menfi herşeyde tevhidi ve zatı gösterir.

“Hayrihî ve şerrihî min Allahu teala,” sırrıdır, ki bu ilahi sırla ilgili olarak Hz.Süreyya Bey, **“Hangi din ü mezhep ehlinde ola dinim yasak,”** buyurmuştur. Yani bunun hususiyede olduğuna işaret etmiştir.

İrfaniyette ilahi kemalatın tecellisi ile sidretül müntehadan sonra, zati tecellilerle Hakk’a gider.

Efendimiz Hakk’ta, **“ümmetim ümmetim, ümmetim”** buyurdu.

Yani **“Arzuu talebin nedir,”** sorusunda,

Efendimiz, **“ümmetim”** arzusu ile hem vahdaniyetine ve hem de marufiyetine talepkar oldu. Bu Allah katında makbul oldu.

Peygamberimizden talebi olan **“ümmetim”** ifadesinde Deryayı Nuru Muhammed’den halkedilmiş olan bütün varlıkları ifade etmektedir.

Bu durum karşısında dünya insanların Allahın göndermiş olduğu peygamberleri tam idrake varamayıp, çeşitli dinleri kullanması ve hatta son olarak Hz.Muhammed ile bildirmiş olduğu üzere bütün dinlerin esasında, inen bir tek din olduğu alenen ifade edilmesine rağmen ve Allahımız’ın Kur’anı Keriminde, **“indimdeki din, dini İslamdır. Dini İslam’dan başka bir din edinenin dini, katında makbul değildir.”** diye lutfettiği halde, İslam dininde dahi tevhidin dışına taşan fikirlerle değerlendirmek ve fırkalara bölerek yürümek ne kadar yanlış ve abes olduğu görülmektedir.

Böyleleri gerçek iman etmiş, gerçek mümin olan, O’nun isrinden ve izinden yürüyen, O’nu aynen kabul eden, hakiki akrabalarıdır. Bu **Kevser Suresinde** belirlenen hakiki akrabalık noktasıdır.

“Sırda Şerif”lik vardır ve Allah'ın lütuf ve ihsanları ile şereflenmek demektir.

Kadiri Şeyhi Hz.Mehmet Ali Özkardeş, Hz.Abdülkadir Geylani'nin ahfadından Hüseyin Fevzi Paşa Hazretlerine yazmış olduğu bir mektubunda, **“Paşa Hazretleri, size saygım büyüktür. Siz Seyyidsiniz, çünkü Hz.Ali sülalesinden geliyorsunuz, Hz.Pirin evlatlarındansınız ve sizin bu halinizi tasdik ederim. Ancak ben de Sırda Seyyidim,”** buyurmuştur.

Bütün bunlara rağmen Muaviye Hz.Hasan'ın peşini bırakmayıp, Onu şehit etti. Bu sırada yaşı henüz 37 idi (**Hicri49 - Miladi 669**).

Muaviye Kureyşin Ümeyye oğulları kabilesindendir. Ümeyye oğulları Peygamberimizden önce de Kureyşin en önemli ve Kabe'nin hizmetinden sorumlu kolu olan Haşim oğullarına karşı husumet beslemektedirler. Emeviler Ümeyye oğullarındandır.

Peygamberliğin Haşim oğulları arasından üstelik de Abdullah'ın yetimi olarak gördükleri Hz.Muhammed'e verilmiş olması Ümeyye oğullarını büyük bir kıskançlığa itmiştir. Muaviye'nin babası olan Ebu Süfyan Mekke'nin fethine kadar İslamiyet'i kabul etmemiştir.

Ancak devlet kurulup İslam Cemiyeti genişleyerek zenginleşmeye başlayınca, Ümeyye oğulları bu defa baştan kabul etmedikleri İslam içine girerek, devlette hak iddia etmeye başlamışlar ve Hz.Ali ile Hz.Hasan zamanında Muaviye'nin liderliğinde muhalefetlerini en yüksek dereceye çıkarmışlardır.

Bunun üzerine Hz.Hasan, Muaviye ile bir anlaşma yapmış ve devlet yönetimini İslam'ın birliği bozulmasın, fitne çıkmasın ve Müslüman kanı dökülmesin diye, kaydı hayat şartıyla Muaviye'ye bırakmıştır.

Böylece Peygamberimizin, “bu evladım iki topluluğun arasını bulacaktır,” hadisi tahakkuk etmiştir.

Bu anlaşmanın şartları şöyledir:

1. Halkın Allah'ın Kitabına ve Resulünün Sünnetine uygun olarak idare edilmesi
2. Hz.Ali(AS) Şiasından olanlara hiçbir surette kötülükte bulunulmaması
3. Hz.Emirül Müminin (AS)'a kötü söz söylenmemesi
4. Hak sahiplerine Cemel ve Siffin savaşında şehit olanların evladına haraç malından pay verilmesi
5. Muaviye'nin kendisinden sonra yerine birisini halife yapmaması

Muaviye, Yezit ve taraftarları yapılan feragate vefa göstermediler. Andlaşmaya uymadılar.

Muaviye, Şam'da görüp aldığı bir cariyesi olan Yezit'in annesi ile anlaşmamış ve onu kabilesine geri yollamıştır. Sonradan Yezit babasının yanına gelmiş ve halk tarafından kabul edilmediği halde babası onu halife tayin etmiştir.

İsmi üzerinde **Yezit** (!)... ona iman edilir mi? (!)... “Çingeneye paşalık vermişler önce babasını asmış,” derler.

Akrep sudan karşıya geçmek için bir kurbağadan yardım istemiş ve tam karşıya ulaştıklarında kurbağayı sokmuş. Kurbağa akrebe, “**ne yapıyorsun?**” diye sorunca, “**Serde akreplik var,**” demiş.

Soylu at efendisine itaat eder, soysuz at ise, efendisini sırtından atar. Soylu at bilir, ki murad kendisi değil, Efendidir.

Muaviye Hz.Ali'yi daima kırmış ve gücendirmiştir. Hz.İmam Hasan ve Hz.İmam Hüseyin, Muaviye tarafından fena muamele görmüştür, Hz.Hasan'ın şahadetini Muaviye

istemiş ve tertiplemiştir. Oğlu Yezit ise, Hz.Hüseyin'i şehit ettirmiştir.

Hz.Ali'nin şahadetine sebep, Muaviye ve Yezit'in kıskırtmasıdır. Hakiki mümin, Muaviye ve Yeziti sevmez ve beddua okur.

Hz.Hüseyin'e Kûfe'den davet, bir iki sefer değil sandıklar dolusu mektuplarla olmuştur. Yani onların iddia ettikleri gibi Hz.Hüseyin nifak çıkarmak için değil, mektuplarla yapılan davete icabet etmiştir.

Hz.Hüseyin, Hz.Ali'yi şehit eden ve Hz.Hasan'ı zehirleten bu kimselerden elbette uzaklaşmak istedi. Diğer taraftan da kendisini davet edenlerin, Onu koruyamayacaklarını bile bile yola çıkmış ve gitmiştir. Ne teslimiyet ve ne aşk.

Hz.Hüseyin'i karşılamak üzere **Hurr-Riyahi** adında bir zatı gönderdiler. Bu zat karşılamaya geldi ve biraz konuştuktan sonra, o esnada ezan okundu ve namazı haber verdi, Hz.Hüseyin bu zata namazı kimin kıldıracağını sordu. O kişi, "İmam sensin. Tabii ki sen kıldıracaksın," diye cevap verdi.

Böylece Hz.Hüseyin'in aleyhinde olan bu kişi, o anda bile Onun imamlığını kabul etmiştir. Fakat namaz bitince yine de O'nu tevkif etmek istemiştir. Bu hal ilahî bir tertiptir.

Ancak bu zat bilahare vuku bulan savaşlarda bu haksızlığı kabul etmemiş, Hz.Hüseyin'in tarafına geçmiş ve şehit olmuştur.

Hz.Hüseyin'in Kûfe'ye gidişi saltanat elde etmek için değildir. Zaten imamlıkla dünyevi saltanat bağdaşmaz. O zamanlar da bu kimseler Hz.Peygamber ailesi ile bir hayli uğraşmışlardır ve hatta Kabe'yi bile kaldırmayı istediler, Sevgili Efendimizin makamına hürmet etmediler.

İşte Hz.Hüseyin bu kişilere biat etmeyerek, din karşısında olan hareketlerin bütün açıklığıyla ortaya çıkmasına neden olmuştur.

Onbeş asırlık İslam Tarihinde sahte peygamberler ve İslam içinde oldukları halde İslam'ı kullanarak ön plana çıkma duygularını tatmin etmek isteyen kişiler zuhur etmişlerdir. İslam bu kabil şeyleri kabul etmediği için bu kimse-ler İslam'ın dışına çıkmışlar ve dini kendilerine uydurmaya çalışmışlardır.

Böyle maksatlara hizmet eden Bahailik, Vehhabilik gibi pek çok fraksiyonlar çıkmış ve etraflarına adam toplayarak yürümüşlerdir.

Hz.Hüseyin Efendimiz bütün bu yanlışlara karşı doğru İslam anlayışı ve tevhidin mücadelesini yapmıştır. Kendi şehit oldu ama dinde nifakın ve bozgunculuğun ne olduğunu ortaya koyarak, İslam'ın doğru ve gerçek yüzünü gösterdi. Böylece dine uyanların doğru yolda olduğu, uymayanların ise eğri yolda olduğu ortaya çıktı.

Hz.Hüseyin'in şahadeti, saltanatın din gibi kabul edilmesini engellemiştir. Bu arzu Allah'ın arzusuydu ve Hz.Hüseyin bu arzuya severek uymuş ve canını bu hedef için seve seve ve bilerek vermiştir.

Din yolunda can vermeden, sevgi ve bağlılık ortaya çıkmaz. Hakk'ın bütün kulları kendinin temiz kalbli olduğunu söylerler ve hepsi kendilerince Hakk'a dönüktürler. Ancak mühim olan Hakk'ın arzusudur. Hakk'ın istediği, sevdiği ve makbul tuttuğu önemlidir, Hz.Hüseyin Hakk'ın arzusunu kabul eden şehidi ilahîdir. Öyle bir kimse elbette Hakk'ın makbulu olur.

Hz.Hüseyin Kerbela'da son gün sabahleyin temizlendi, abdest aldı, giyindi, helallaştı ve başını kaldırdığında bütün Peygamberan ve Şühedanın hazır vaziyette Hz.Hüse-

yin'den, karşısındaki bozguncuları yok etmek üzere müsaade istediklerini gördü. Ancak O kabul etmedi.

Çarpışma başlar Hz.Hüseyin, Hz.Ali Efendimizden öğrendiği yediyüz çeşit kılıç kullanma usulu ile saldırdıkça karşısındakiler gerilemeye başlarlar ve kaçışma başlar.

Bu anda bir nida zuhur eder, **“senden secaat değil, şehadet istiyoruz, ya Hüseyin.”** Bu ses üzerine Hz.Hüseyin elindeki kılıcı bırakır ve böylece şehit edilir.

Hz.Hüseyin Efendimiz şehit edildiğinde hakiki gönül kiblesi olan kimse idi. **“Kalbi mümin Beytullah”** sırrının açılmış olduğu ve bu sırrın çizdiği hakiki kible idi. Onu şehit edenler, bu hareketleri ile bir manada kibleyi yok ederek kendilerini kible sırrı ve lutfunun mazhariyetlerinden de mahrum bırakmışlardır.

Hakk'ın yüceliğine bakın, ki şehadeti istediğini belirtiyor ve kabul etmesini istiyor ve kabul Hz.Hüseyin'den geliyor. Allah kendi mülkü olduğu halde, ölüm halinde bile kulunun ruhunu kabzetmez, kişi çırpındıkça canını vermez, **tam teslim olduğu zaman ruhu teslim** alırlar. Bu Allah'ın kuluna olan muhabbet, sevgi ve şefkatidir.

Ebu Sufyan'ın oğulları ile Yezit ve taraftarları, sözde inançlarını tarihe zulüm ve kanları ile yazmışlardır. Bir insan inançsız olabilir, ancak **“inandım”** der ve sonradan dönerse işte bunun cezası çok büyüktür. Nifak makbul değildir.

Hz.Hüseyin Efendimizin şehadetinden sonra Yezitin bir içki sofrasında iken, Hz.Hüseyin Efendimizin kesik başı bir tepsi içinde önüne konulduğunda, cahiliyye şairi **İbni Zibari**'nin Uhud savaşından sonra yazmış olduğu ve **“keşke Bedirde bulunan büyüklerim sağ olsalardı da bu hali görse-lerdi ve sonra bana sevinçle “elin var olsun,”** deselerdi. Toplumun ulularını öldürdük. Bedir Savaşının öcünü aldık. Haşim oğulları saltanatla oynadılar. Yoksa ne gelen bir nebi

var ne inen bir vahy,” mealindeki beyitlerini okumak cüreti-
ni göstermiştir.

Bu da Muaviye ve Yezit’in dinin manevi yönü ile uzak
yakın bir ilgileri olmadığını, manevi kemalatı değil dünyevi
saltanatı düşündüklerini göstermektedir.

Hız.Hüseyin bir İslam fedaisidir. Eğer O kendini fe-
da etmeseydi zulüm adalet yerine geçecekti.

Efendimiz, “Bir yere girdiğinizde kadınlara, çocuklara
ve ihtiyarlara dokunmayın. Bir de, hangi dinden olursa ol-
sun, Allah için itikafa çekilmiş kimseye el sürmeyin,” buyu-
ruyor. Hangi dinden olursa olsun, o kişinin muradı Hakk’tır.
Bu söze rağmen bu zulüm neden?

Bazı kimseler neredeyse Mescitlerden, Camilerden
Allah ve Peygamber yazılarını kaldırmak istiyorlardı.

Bakara suresinin 114. ayetinde,

“Allah mescitlerinde, Onun isminin zikredilmesine mani
olan ve onların harabiyetine çalışan bir kimseden daha zalim
kim vardır? Onlar için uygun olan oralara korkarak girmele-
ridir. Dünyada rezillik onlarıdır, ahirette azap onlarıdır,”
buyuruyor.

Bu ayet ile Allah onların yerlerini tespit etmiştir.
Muaviye ve Yezit İslam’ı saltanata dönüştürmek için çalış-
mışlar ve kan davası gütmüşlerdir. Halkın reyî ile (*icmai
ümmet*) başa gelen halifeye kılıç çekmiş, bir çok kimseyi
zehirletmiş ve halifelik adı altında saltanat sürmüşlerdir. Bu
saltanatı güderken de İslam’ın men ettiği israf yolunu aç-
mışlardır.

İsraf haramdır öyle ki Efendimiz, “Denizin kenarında
bile abdest alırken suyu israf etmeyin,” buyuruyor.

Bütün bu haller, İslam’da parçalanmaya ve ayrılıklara
sebebiyet vermiştir. Buna İslam’ı doğru tatbik yerine dünya

malına ve menfaatına kapılanlar, din yerine dünyaya hizmet karşılığı sebep olmuştur. Esasta sebep çok ya....

Hız.Mevlana, “Biz buraya birleştirmek için geldik, yoksa ayırmak için değil,” diyor.

İslam’a hizmet ettiklerinden camilerde,

“Ebubekr”,

“Ömer”,

“Osman”,

“Ali”,

“Hasan” ve

“Hüseyin” isimleri yer alır.

Hız.Hüseyin’i şehit edenler (**hangi yüzle?..**) Allah’ın Resulünden ve Şahı Velayetinden Kıyamette şefaât dileyebileceklerdir.

Esasında Sevgili Efendimiz Hilafetin 30 yıl olacağını söylemek suretiyle, bu devrenin, Hulefai Raşidin ile tamamlanacağını işaret buyurmuştur.

ONİKİ İMAM

O N İ K İ İ M A M

Bi'smi'llahi'r Rahmani'r Rahîm,

Efendimizden sonra İslamiyet'te, Ehli Beyti Mustafa ve **12 İmam**, zuhur etmiştir.

Manevi yolda da **12 Baba Pir**, yani ana tarikat kurucusu vardır ki, o tarikatlar da ilahî mekteplerdir.

Dünyada **12 Burç** vardır, **12 İmam 12 meşrebi** vardır. Her veli bir meşrep üzere görünür, bu Oniki İmam'dan birinin meşrebi ve bir peygamber meşrebi o velinin gönlünde zuhur eder.

İmamlık, manayı hakikat olarak Allah'tır. Nitekim dini vecibeleri yerine getirmek üzere seçilen kişiler de ilahî imam Hz.Muhammedi temsil ederler. Yani Allah'ımızın bildirdiğine göre dini kabuldeirler ve O'na tam uyarlar.

Kadınlarda da velilik vardır ve güzel evliyalar çıkar ancak imam olamazlar. İmam öğretici ve eğiticidir.

Hız.Musa misalinde ağaca vurup yağmuru yağdıran kişi güzel bir zattır ama o günün imamı Hız.Musa'dır. Hepsî güzel insan olabilir ama hüküm inen nokta başkadır yani imamdır.

Bu yüzden 12 imam ile Hız.Abdülkadir Geylani arasında yani tarikatların ortaya çıkması arasında geçen zamanda imamiyetin anlamının hususiyetleri oluşmuş oldu.

Abdülkadir Geylani Hazretlerinde velayet, nübüvvet, muradı ilahiyi Muhammedî, imam, tarikat ve ilah., bütün bunlar cemül cem oldu.

Nitekim Kemalâtı Muhammed, “**Ell İnsan**”daki

- Sırrı adem,
- Hatmül nübüvvet,
- Hatmül velayet,
- Ehli beyt
- 6 imamdaki hususiyet
- 12 imamdaki hususiyet (Bazıları için bahsedilmiştir. Açıklanacak)
- Tarikatı ilahiyedeki hususiyet
- Allah’ımızın “*O benim emrim*” dediği “**Sırrı Ruhullah**” hakikati
- Sırrı Mehdi hakikati
- İlahi İmam hakikati tatbikatını tamam kılmakta ve bu sırlarla da arzuyu muradı ilahi olan “**Zatiyeyi Muhammed**” anlatılmaktadır.

Mürşidimiz Mehmet Ali Özkardeş, “**Ben İmam Cafe-rü’s Sadık sırrı ve neşesindenim,**” buyurmuştur.

Bende de Hz.Hüseyin Efendimizin sırrı ve neşesi zühur eder.

İmam olan Allah’tır, öğreticidir ve her şey O’na tabidir. Bu bakımdan Sevgili Efendimizin Hz.Ali’yi Yemene gönderdiğinde ona “**yüksekçe bir yere çıkarak dağlara taşlara hitap buyurmasını,**” söylemesi imamet sırrının ızharından bir noktadır.

Allah’ımız Deryayı Nuru Muhammedi kendi nurundan teşkilatlandığı zaman, ona her türlü arzu ve zevklerinden verdi, yani kendine müştak kıldığı, arzu ettiği ruhundan vererek teşkilatlandığı insanı kendine en yakın olacak şekilde rahmet ve bilgilendirerek, arzu ve isimlerinin hususiyetlerini açtı. Kendi arzu ve hususiyetlerini insanda açtı.

Oniki İmam aynı zamanda **seyri süluku** ve **velayeti hakikati** izah etmiş ve anlatmış, **sırda seyyitliğin** de ifadesini yapmışlardır.

Onlardan sonra velayeti ilahîyede sırda seyyidlik makamı çıkmış ve kendilerini takib eden velayet, bu iz üzerinde yürümüştür.

Nitekim Sevgili Efendimiz bir hadisi şerifinde,

“Efdalun Ahirun”

“Efdal olanlar, sonra gelenlerdir,” beyan buyurmuşlardır.

Peygamberimizden sonra, İslam'ın, Peygamberimizin Sünneti doğrultusunda, nasıl yorumlanması icap ettiğini Peygamberimizin yakınları olan muhacirin ve ensar ifade etmişlerdir.

Ancak onlardan sonra, İslamiyet saltanata dönüşüyorken **Oniki İmam** zuhur etmiş ve Allah'a göre doğrulmak manasına gelen Peygamberimizin Sünnetini uygulamışlardır.

Onlardan sonra da velayet bu noktayı yürütmüştür. Burada bizi ilgilendiren ve serdettiğimiz görüşler İslamiyetin anlam ve manası üzerinedir. İslam'ın, işin dedikodu tarafının asılmış gibi kabul edilmesinden kurtarılması gerekmektedir.

Müslüman olmanın ilk kaidesi İslamiyeti Hz.Muhammed'in bildirdiği gibi kabul etmektir. Bu şekilde kabul etmeyen zaten Müslüman değildir. O halde Ondan sonra icat edilmiş olan pekçok mezhep ve ayrılıklara kıymet vermemek lazımdır.

İslam'daki yozlaşma ilk olarak Ümeyye oğulları ve onların kurmuş oldukları Emevi hanedanı ile başlamıştır. Bundan sonraki sapma ve yozlaşmalar ise cehalet ve menfaat ağırlıklı olmuştur.

Ancak Ehli Beyt ve Oniki İmam, cedleri Hz.Muhammed ve Hz.Ali'nin yolu olan ve onlardan tevarüs etmiş ol-

dukuları Ehli Sünnet ve Ehli Beyt yolunda İslam'ı doğru yorumlayarak yürümüşler ve Allah Yolunda gayret gösterek, iman sahiplerine yardımcı olmuşlardır. Fakat bu defa da onların yolunda olduklarını iddia edenler (*bir yerde yine dünyevi menfaatleri ile ilgili olarak*) o derece aşırı bir tarafgirlik göstermişlerdir ki, onlar da İslam'ın dışına çıkmışlardır.

Onlardan sonra İslam'ın manevi yönü ve fikriyatını açan ve doğru olarak anlatan tarikatlar gelmiş ise de, zamanla bunlar da yozlaşmış ve gayelerinden uzaklaşmışlardır.

Zira insanlar ilahî makamlar olan İlahi Mürşidlik ve Şeyhliği babadan oğula geçen bir nevi dünyevi saltanata dönüştürmüşlerdir. Rabbimiz de bu teşkilatların hepsini ortadan kaldırmış ve yalnız kendi muradı olan **Reis Mürşidlik** makamını bırakmıştır.

Şurası muhakkaktır, ki dünyadan maksat ve murad insanların Allah'ımızın Nübüvvet ve Velayetini bilmesidir. Zaten yaratılışın sebebi bu arzuyu ilahîdir. Bugünkü durumda dünya üzerinde bu arzunun nuru da hitama erdiği için dünyanın varlığındaki maksat, mana, ve öz ortadan kalkmış demektir.

O halde Allah'ta yeni bir arzunun zuhuru ile yeni bir tertibi ilahî meydana getirilecek demektir, ki bunun maneviyattaki manası İnkılabı Kebirdir

Efendimizde zuhur eden bu isimler kendisinden sonra gelen ve zuhur eden İslam evliyasında açılmaları ile de o isimlerin hakikati meydana çıkmıştır.

Esasında Efendimiz Hz.Muhammed bütün hakikatini söylemiş ve anlatmıştır, ancak daha iyi anlaşılması bakımından, kendisinden sonra da zaman ve zemine göre Allah'ımızın arzuyu ilahîsi ile ilahî gönüllerde deste deste açılmış-

tır. Yani Allah hakikatini göndermiş olduğu Peygamberler ile tedricen açmıştır.

İslam'da Oniki İmam zuhur etmiştir.

1. İmam Hz.Aliyyü'l Mürteza
2. İmam Hz.Hasan El Mücteba
3. İmam Hz.Hüseyin Eş Şehid
4. İmam Hz.Ali Zeynel Abidin
5. İmam Hz.Muhammed Bakır
6. İmam Hz.Caferü's Sadık
7. İmam Hz.Musa Kazım
8. İmam Hz.Ali Rıza
9. İmam Hz.Muhammed Taki
10. İmam Hz.Ali Naki
11. İmam Hz.Hasan Askeri
12. İmam Hz.Muhammed Mehdi

sahibi zaman El Kaim

İsimlerin cem hali ise sırasıyla evvela Şahı velayet olması dolayısıyla Hz.Ali'de, Ehli Beyt'te, Oniki İmamda, sonra da İslam velilerinde zuhur etmiştir. Bu hakikatler bu sırayla defalarca anlatılmıştır, artık kişinin, “benim haberim yoktu,” diyecek bir hali olmaz.

“Herkes nasıl ilgilenip öğreniyorsa sen de öğrenseydin,” derler.

“Allah bir uyancı yollamadan hiçbir kavmi helak etmez,” sırrı.

Muhiti Nuru Muhammed'in dünya üzerinde görünen en mükemmel noktası Hz.Muhammed'dir. Bütün mevcudatın sahibiyeti, hakikati ve asliyeti Hz.Muhammed'de olduğu için “**Sahibür Rahman**” sırrına sahiptir.

Bir başka ifade ile biz, Kalem deryasından hasıl olan “**ma yesdurunuz.**”

O'ndan hasıl olduğu için Hz.Muhammed, “**Sahibür Rahman**” sırrına sahiptir.

Hız.Muhammed, “**Sahibür Rahman**” sırrının sahibi ve hakikatidir. Sahip olan Allah'tır.

Zamanın insanının gönlünde de **“Sahibür Rahman”** zuhur ediyor.

Çünkü zamanın velisine, **“Deryamıza dahil oldun, o halde Nuru Muhammed sende açılmıştır. O zaman “Sahibür Rahman” ismi kişide de fiiliyattadır,”** diyor.

Allah’ımız, **“Sahib olan benim, Nuru Muhammed isminden de senden de görünen benim,”** buyurur. Sahibiyet Allah’a ait olduğundan **“Sahibür Rahman”** ismini kullanmaktadır.

Hız.Peygamberimiz, bütün mevcudatın üzerinde doğan arzularının tahakkuku, onlara yardımı ve fermanının icrasını görmesi ile de **“Gavsül Azamül Muazzam”** sırrına sahiptir. Tasarruf sahibi ve fermanberdir.

Aynı zamanda da **“İsmi Azam”**dır. Allah, Muhammed ismi ile, ismi azamı zuhur ettirmiştir. Ondan sonraki Evliya **“Muhammed”** ismi ile **“İsmi Azam”** beraber izhar ettirir. **“İsmi Azam”** Allah’ımızın her zamanki arzu ve zevkini fiiliyata döktüğü ismidir. Allah O isimle ondaki arzusunu izhar eder.

“Ferdiiyyet” demekten maksudımız şudur:

Hız.Süreyya zuhurunun manevi yolda bir hikmeti ilâhîsi ve O’ndan insanlara intikal eden güzelliğin bir hususiyeti vardır.

Hız.Süreyya Beyefendinin zuhuru ile velayette **“Ferdiiyyet”** zuhur etmiştir. Ferdiiyyet daha evvel de vardır ancak Hız.Süreyya’nın zuhurundan sonra Allah, isimlerle değil, kendi ismi ile icraat ve fiiliyattan bahsetmiştir (*yani zati isimleri ile icraat*). Aslında bütün isimler Hakk’ındır. Burada ise o bilince varılmaktadır.

Hız.Süreyya ismi, Hız.Muhyiddini Arabi Hazretleri tarafından bilinmektedir. Çünkü Tarikati Kadiriyenin 4. Piri Sanisidir.

Dikkat edilirse, Allah'ımız Peygamberler vasıtasıyla insanlara dinini anlatmıştır. Son peygamber Hz.Muhammed velayeti tamamlamıştır ve **"bundan sonra bu yolda yürünürse Allah'a yakınlık bulunur, selamet bulunur. Eğer daha da ileri gitmek isteniyorsa hususiyede yürümek gerekir, ki o da sır koludur,"** buyurmuştur.

"Sır Kolu" "Oniki İmam" ile yurümüştür. Hz.Ali Efen-dimizden sonra kıyamete kadar dünya üzerinde daima Hakk'a sırda yakınlık bulmuş bir gönül ehli vardır ve mevcuttur. **"Oniki İmam"** ile İslam'ı daima ruhen kontrolde tutmuştur.

"Oniki İmam" sadece ilahî İmamlık ile kalmamış, insanlarda bulunan çeşitli hasletlerin hususiyetlerine dair bilgiler de vermişlerdir.

Oniki rakamı ayrıca o güne kadar dünyanın kuruluşu hakkında bilgi sahibi olmayanlara bilgi vermiştir: Sene **oniki aydır.**

Hız.Musa asasıyla taş vurmış ve taştan **oniki kaynak (ayn)** çıkmıştır.

Yukarıda da bahsedildiği gibi, Oniki İmamın hepsinde bulunan bu hasletler o zatların isimlerinde şifreli ve gizlidirler.

"Oniki İmam"dan sonra, **"insanlar işi anlamıştır, düzelmiştir,"** dendi.

Ancak insanlar arasında ve dinde guruplaşmalar ve kendi tuttuklarını üstün görecektir şekilde fırkalara bölünmeler görüldü. Mezhepler ortaya çıktı ve herkes bir tarafa çekti. Daha ileri giderek, Allah dini olan İslam'ın yerine bu mezhepler geçmeye başladı.

Bunun üzerine Allah'ımız **"Abdülkadir"** ismi ile te-nezzülen lutfetti ve İslamin doğru öğretilmesi ve salim id-

rakı için Allah'ımızın talimatı ile Hz.Pirimiz ilahî bir okul kurdu.

Kabul edilsin veya edilmesin, kurulan o okul halen yürümektedir ve ebediyen devam edecektir. Bir kimse bunu kabul etmedi diye, Allah icraatini durdurmaz, Allah'ın icraati yürümektedir ve yürüyecektir. Çünkü bu icraasını insan gönüllerinde yürüten Allah'tır. İnançsızların icraatı ise saman alevi gibidir parlayışından daha kısa bir zaman içinde kaybolup gider.

“Ruhu küll”, bütün ruhların asliyeti,
“Nefsi küll”, nefsin hakikati,
“Akı küll”, aklın en mükemmel noktasıdır.

Allah'ımız Deryayı Nuru Muhammedi teşkilatlandırdığında onda, kendini

- **Ruh,**
- **nefs** ve
- **akıl** olarak teşkilatlandırmıştır.

Bu üçünün menşei hakikatini Allah'ımız, Deryayı Nuru Muhammed ile zuhura getirmiştir. Bu yüzden Deryayı Nuru Muhammed, bu üç ismin de en mükemmel noktasıdır.

O halde, ondan sonraki zuhurat, bu hakikatinin yani bu üç ismin (**“Ruhu küll”** - **“Nefsi küll”** - **“Akı küll”**ün), Allah'ın bu arzularının zevk ve teferruatlarının zuhur edeceği bir hakikattir.

Bir diğer deyişle, insanlar da bu üç ismi ilahîden ve hakikatten haberdar olarak terakki ederler. Eğer buna (*Muhammed ismine veya bu ismin açıldığı isme*) iltica edilirse, Allah bu üç isminin hakikatini açar ve terakki edilir, yoksa terakki edilmesi mümkün değildir.

Hz.Yunus Emre, **“Ölen hayvan imiş, aşıklar ölmez,”** diyor.

1. İmam Hz.Aliyyül Mürteza

Bu isimlerdeki hakikat ilk olarak Şahı velayet olan Hz.Ali ve Ehli Beyt'te zuhur etmiştir.

Şahı velayet, "sır yolu" demektir.

İlahi sır yolunda, "**sır**" denen şey aşıkardır. Kalb açık ise, samimi ise, huluslu ise, içten bir duygu taşıyorsa, bu sırdan hissement olunur. "**Aman gizleyelim**" diye bir şey yoktur.

Ama kişinin nasibi yoksa, yani kafasından bir yığın şey geçiriyor, onları hedef almış ve sadece onların yerine gelmesini düşünüyor ise, o zaman söylene de anlamaz ve sır olur. Allah bu durumunda devam edene anlayış ve ızan vermez. Bu yol Allah yoludur, dünya yolu değildir.

Onun için Ehli Beytte zuhur eden hal, ana hatları ile bir Müslümanın nasıl olması lazım geldiğidir, bu açıklanmıştır.

Yani bir insan **Ehli Beyt'te**

"Ruhu küll"

"Nefsi küll"

"Akli küll"ün açıldığı hakikatleri anlayabilecek bir noktaya gelmiş ise, o kişi gerçek Müslüman olmuştur. Bu Müslümanlığın hususiyetteki hakikatidir.

Mürşidimiz Hz.Mehmet Ali Özkardeş, "**Hız.Muhammed'de mevcut olan bu hasletler Ehli Beyt'te zuhur etmiştir,**" buyurmuştur.

Hız.Ali Efendimiz Şahı Velayet olmuş ve kendisinde zuhur eden anlayış, idrak ve irfan, "**Nuru Fehamet**"e ve "**Celadet**"e sahip olmuştur. Hız.Muhammedi en iyi anlamıştır. O yüzden Hız. Muhammed, "**Ya Ali sen ve ben bir nuruz, seni benim kadar beni senin kadar anlayan olmadı,**" buyurmuştur.

Demek ki, Hız.Peygamberimizin halini tam giyinmiştir. Bu irfandır. Onun için erkek irfan, kadın da **nefis** dedikleri noktadır.

Fehamet aynı zamanda **“vezarete”** işaret ettiğinden Şahı Velayetin bir manası da bu olmuştur.

Hız.Fatimetü'z Zehra **“Nuru Melahat”** ki, **“yüz güzelliği”**dir.

“Kişinin yüzü, içinin aynasıdır,” derler.

Manası kişinin içi ne ise, yüzüne vurur, demektir.

Müslümanın nasiyesinin güzel olması gerekir, çünkü imanı yüzüne vurur. Bugün ise kişilerin çirkinliğe merak saldığı görülüyor. Demek ki, imansızlık peşinde koşulmaktadır. Bu gibiler güzel insan aramıyor, güzel insanı dost edinmek istemiyorlar.

Yüzün güzelliği iyi niyet, her şeyi ve herkesi güzel kabul etmek, yani nefsin güzelliği demektir, ki kişi Allah'a ne kadar muhabbetli ise, nefsi o kadar güzelleşir. Bu sadakat, taat, sevgi ve muhabbet manasına gelir.

Burada **“Melahat”**, Cemali İlahiye işaretler, ki Allah'ın güzelliğinden bir güzellik manasına gelir.

Hız.Ali Efendimiz Hicri 19 Ramazan 40 yılında İbni Mulcem isimli bir harici tarafından şehit edilmiştir.

Oniki İmanın hepsi İslam yolunda şehit olmuşlardır. Hız.İmam Mehdi'nin nasıl vefat ettiği bilinmemekte ve tekrar geleceği söylenmektedir.

Hız.Ali Efendimiz Şahı Velayettir, İslam'ı ve dini en iyi anlamış, anlatmış ve tatbik etmiştir. İslam'da hakikati bulmak için manevi yolda gayret göstererek terakki etmek icabettiği anlatımını yapmış ve Efendimizden sonra bu ilahî okulun velayet yolunun kurucusu olmuştur.

Kişi İslam'ı iyi anlamak ve bilmek istiyorsa, kurulmuş olan bu ilahî yolda gayret gösterilmeli ve terakki edilmelidir.

Kısacası “Allah’ı doğru bil, anla ve terakki et,” demektir. Bunun ne siyaset ile, ne devletçilikle, ne de iktidar ile bir alakası vardır.

Müslüman kişi devlete karşı gelmez. Müslüman kişinin derdi Allah’ı doğru bilmek ve o yolda terakki etmektir, onun kişilerle ve devletle bir işi yoktur. İş ki onunla uğraşılmasın.

İslam ile uğraşanlar karşılarında Allah’ı bulurlar, çünkü İslam Allah’ımızın indinden insanlara indirdiği ve makbuliyetinde olan dindir. Allah’ımız da, “**dini ile uğraşanlarla uğraşacağını,**” buyuruyor.

Efendimizden sonra velayet yolunun kurucusu olduğundan Hz.Ali Efendimize Şahı Velayet verilmiştir. Sırda olan diğer ilahî halifelerin de bu hususta gayretleri olmuş ve onların da açtığı yoldan nice güzel insanlar yetişmiştir.

2.İmam Hz.Hasane’l Mücteba

(Allah tarafından seçilmiş),

Hz.Hasan, “**Nuru Besamet**”tir ki, “**Güler yüzlü, iyi insan**”, insanlara **rahmet dileyen kişi** demektir.

Allah’a olan muhabbetlerinden, insanların Allah’ı tam bilememeleri sebebiyle işledikleri hataları bağışlayan ve rahmet dileyen, demektir.

Hz.Hasan insanlar ölmesin, harp çıkmasın, Müslüman insanlar boşuna şehit olmasın diye devlet idaresinden **feragat etmiş**, sulhu, selameti tercih etmiştir.

İnsanlar arasında gerçek sulh ve selamet var ise, o insan gerçek Müslüman demektir. Bu beş haslet bir araya gelince insan, gerçek insan olur.

Hz.Hasan insanların peşinden koştukları dünyevi sal-

tanatı istememiştir. Oniki imamın hepsi böyledir. Hicri 49 yılında, 37 yaşındayken, Muaviye tarafından zehirletilerek şehit edilmiştir.

3. İmam Hz.Hüseyin Seyyidü's Şüheda

Hız.Hüseyin "Nuru Beşâset"tir ki, "Nur yüzlü, iyi insan" demektir.

Hız.Peygamber Efendimiz Hız.Hasan ve Hız.Hüseyin için, "Onlar cennet gençlerinin efendileridir," buyurmuştur.

Hız.Hüseyin Allah'ın nizamı ilahîyesine en dikkatli bir gönüldür. Ehli Beyt'teki bu güzelliklerden hissement olan kimse en güzel Müslüman olur. Onlar İslamiyetin ana temellerini anlatmış ve temsil etmişlerdir. Allah onlardan razı olsun.

Hız.Hüseyin İslamiyet'i Dünya saltanatına dönüştürmeye çalışanlara karşı gelmiş ve Allah'ın nizamı için şehit olmuşlardır.

Onun Seyyidliği hem **zahir** hem **hakikattir**. Efendimizin pak ve temiz soyundan ve aynı zamanda sırdan geldiği için "**Seyyidi Hakiki**"dir (ki bizde de zuhur etmiştir).

Kevser Suresinde bu konu anlatılmıştır.

Hız.Hüseyin Peygamberimizden sonra sır yolundan gelmiş olduğu için de Seyyiddir. O anlatmakla bilinmez.

Hız.Hüseyin Allah'ın İslam'ı ve şariatından taviz vermediği için şehid edilmiş ve şehadetiyle İslam'ın saltanat olarak telakki edilmesini önlemiştir. "**Benimle harp ediyorsunuz iyi de çoluk çocuktan ne istiyorsunuz,**" demiştir (bunların yaptıkları haydutluktur).

Dünyevi Saltanat peşinde olanlar daima kendilerine taptırmak isterler. Zaten Ümeyye oğullarından olan Emevi-

lerin Peygamberimizin içinde zuhur ettiği Haşimilere karşı düşmanlıkları meşhurdur.

Hız.Hüseyin onlara yazdığı yazıda, İslam adına yaptıkları diye gösterdikleri bu hareketin, çoluk çocuk herkesi öldürerek esas maksatlarının kendisinin biat etmesi dahi olmadığını, kendilerinin dünyevi olarak saltanat ve kendi kafalarına göre icat ettikleri tanrılık iddiasında olduklarını, bunun İslam gerçeği ile bağdaşmayacağını, İslamiyet'te bir kara leke olacağını, yapılan bu zulmün geri döneceğini ifade buyurdu.

Sırdan gelen ilahî halifeler daima Nizamı İslam'ı temsil etmişlerdir ve gerçek halife onlardır.

Dünya kadınları iki kişi için çok ağlamıştır: **Hız.Yahya** ve **Hız.Hüseyin**.

İkisi de bu hakikati müdafaa maksadı ile yapmışlardır. Bu hal Allah katında elbette makbul olmuştur.

Hız.İsa, Hız.Yahya'ya, "Sen beni vaftiz et," dedi.

Hız.Yahya, "Vazifeli sensin. Sen beni vaftiz et," dedi.

Bunun üzerine Hız.İsa, "Evet vazifeliyim, Allah'ın Peygamberiyim. Biz her gün Allah'ı zikrediyoruz ve Allah'a iltica ediyoruz, ama Allah sana daima selam indiriyor," buyurdu.

Bu iki ilahî gönülde de aynı meşrep vardır. Allah onları daima tasdik eder. Bu sır hangi gönülde açıldı ise, evlatlarında da onu tasdik eder. O tasdik Allah'ındır.

Hicri 10 Muharrem 61 yılında, Kerbela'da ikinci vakti, Yezit ordusu tarafından şehit edilmiştir. Hakk'a yürüdüğü zaman 56 yaşındaydı.

4. İmam Hız.Zeynel Abidin,

Hicri 5 Şaban 38'de dünyayı teşrif etmiş olan İmam Zeynel Abidin "**Seyyidüs Sacidin**" olarak da bilinir, ki bu

ibare ibadet ve secde edenlerin ulusu manasına gelir.

Allah'ımız "**Ben insanları ve cinleri bana ibadet etsinler diye yarattım,**" buyurmuştur.

Allah'ımızın bu ilahî arzusunun ızharı İmam Zeynel Abidin'de zuhur bulmuştur. Kendisi o kadar ibadet etmiştir, ki bu sebeple dizleri ve alnında sertleşmeler ve nasırlaşmalar olduğundan kendisine "**Züs Sefenat**" ve "**Seccad**" lakapları verilmiştir.

Kerbela'da çocuk yaşta idi, hasta olduğu için kendisine dokunmadılar. Bir tek o kalmıştı ve nesil oradan yürümüştür. İmam Hüseyin'in soyu kendisinden yürüdüğü için Ona "**Ademi Ali Aba**" denilmiştir.

Edebe riayet etmiş, daima Allah'ın nizamında ısrar etmiş, Dini İslam'ı müdafa etmiş ve "**İslam, hürriyeti esas tutan bir dindir,**" buyurmuştur.

Kerbela faciasından sonra Şama götürülen İmam Hz.Zeynel Abidin mescidde bir hatibin Ehli Beyt hakkında kötü konuşması üzerine, söz almış ve Efendimize salat ü selamdan sonra bir hutbe irad buyurmuş ve bu hutbede cemaate,

"Ey insanlar, Ehli Beyte altı şey verildi ve yedi şey ile üstün tutulduk. Bizlere verilen altı şey "**ilm, hilm, cömertlik, fesahat, yiğitlik ve seyyid**"lıktır. Allah'ın daha bir çok ihsanları olmuştur. Bizler "**Lâ ilahe illallah**" deyinceye kadar halkla savaşmak ile vazifelendirilmiş gönülleriz," buyurmuş.

Devam ederek daha bir çok hikmetli sözler söyleyerek mescitte bulunan ve Yezite uyanları hayrete düşürmüş çoğunu ağlatmış ve Yezitin iman ve idrakten uzak saltanatına karşı bir anlayış başlatmıştır.

Daha sonra Medineye gelen Ehli Beyt olanları Medine

halkına da anlatmıştır. Bilhassa Cenabı Zeynel Abidin fesahat ve belagatı ile halkın Emeviler aleyhine dönmesine sebep olmuştur. Hatta bunun üzerine Yezit, Hz.İmamın halkla görüşmesini yasaklayan bir emirname göndermiştir. Zamanla ilim ve edep aşıkları onun etrafını almışlar ve **“Mes-cidi Nebevi”** adeta bir medrese halini almıştır.

Hatta Ehli Beyt aleyhtarları bile daha sonra kendisinden yardım talep etmişlerdir.

İmam Hz.Zeynel Abidin'in, **“Es Sahifetül Kâmile - Sahifei Seccadiye”** adı verilen ve **54 dua** ihtiva eden bir kitabı vardır.

Bu kitap zamanında eşsiz değerde bir kitap olmuştur. Bir nüshası da İmam Hz.Muhammed Bakır'a intikal etmiş olan bu kitap Şia inancının en ince noktalarının tahlilini ihtiva etmesi bakımından pek mühimdir.

Bunun dışında **“Risaletül Hukuk”** isimli bir de risalesi vardır ki İslam Hukukunun esasları ve insani vecdelerini bu risalede bütün incelikleriyle izah buyurmuştur.

Hicri 12 Muharrem 95 yılında Ümeyyeoğullarından Velid bin Abdülmelik'in zamanında halifenin iğvası ile ze-hirletilerek şehit edilmiştir.

Gerçek halifeler bu Oniki İmamdır, çünkü Hz.Peygamber Efendimizden sonra İslamiyet'in belli bir yolda yürümesi için gayret göstermişler ve Emevi sülalesinin saltanat fikriyatı ve tatbikatına karşı çıkmışlardır.

Peygamber Efendimizi müteakiben ilk heyecan geçtikten sonra her peygamberde olduğu gibi dini kendilerine uydurmaya kalkanlarla mücadele etmişlerdir. Bu yüzden Oniki İmamı tasdik ve kabul gerekir.

5. İmam Hz.Muhammed Bakır

İmam Zeynel Abidin'in oğludur. Hicri 13 Safer 57. yılında Medinede dünyaya gelmiştir. Ümeyye oğullarının saltanatının son zamanlarında yaşamıştır. Kendisine "**Cafer-ül Evvel**" de denmiştir.

"Bakır" *yaratan, açan* manalarına gelir.

Kendisine gelen ilmi ve sırrı tam manası ile kavramış olarak açıp anlattıkları için kendilerine **"Bakır"** ismi verilmiştir.

İlimde **vüsat** sahibidir. Medine'deki medreseyi devam ettirmiş, İslam'ın gerçek esaslarını ve ilmi hikmeti yaymıştır. Kendisinden bir çok İslam alimi, ilim bilgi ve feyz almıştır. Pekçok hadis nakletmiştir.

Son derece **sabra** mazhardır. İlmî hakikati açmış, anlatmış ve İslam'ın esaslarının tekrar ikame edilmesi için gayret göstermiştir.

İslam'ı kendi arzularına göre uygulamak ve İslam'da yanlışları tatbik etmek isteyenlere daima göğüs germiş, İslam'ın oturması için mücadele etmiştir. Bu mücadelesi o zaman kendi arzularını tatbik etmek isteyen padişah tarafından kabul görmemiş ve şehit edilmiştir. Kendisinin bir tefsir kitabı olduğu söylenmektedir.

Halbuki Oniki İmamın hepsi de **"onların saltanatlarında gözleri olmadığını,"** açıkça söylemişlerdir. Onların işi dinin nizamına uymak ve uyulmasını tavsiye etmek ve öğütlemektir. Esasında Allah'ın yarattığı insan kulun çıkardığı kanun ile nizam bulmaz, çünkü yapı taşına uymaz. Allah'ın nizamına uygun olan hüküm insanın kabulüne daha uygundur.

İmam Hz.Muhammed Bakır Hicri 7 Zilhicce 116'da Ümeyye oğulları tarafından zehirletilerek şehit edilmiş ve oğlu İmam Hz.Caferüs Sadık tarafından yıkanıp teçhiz edi-

lerek Cennetül Baki Kabristanına defnedilmiştir.

6. İmam Hz.Caferü's Sadık

İmam Caferü's Sadık için **muhaddis** derler. Yani hadis bilendir, aynı zamanda Astroloji, İlmi Simya, İlmi Cifir ve Ulumu Gaybiye gibi ilimlerle meşgul olmuş bir zattır.

İmam Ebu Hanife ve İmam Malik, İmam Caferi Sadıkın talebeleridir.

Hazretimiz, **“Bende İmam Caferi Sadık sırrı vardır,”** demiştir.

Bu sır, Oniki İmamın itikadı üzerinedir ve Ehli Beyte muhabbette en ileridir. Bu sırrı ilahîyeye sahip olan ve o sırdan neşe alan Sahibi Makamdır.

Abbasi Halifesi Mansur, İmam Caferi Sadık ile bir hayli uğraşmıştır, Çeşitli bahaneler yaratmıştır. Mesela bir keresinde, O'na mallar göndermiş ve elinden bir kağıt almak isteyerek bilahare O'nu mesul tutmak istemiştir. İmam Caferi Sadık bu hali bildiğinden, malları emanet almamıştır.

Sonra da kendisi hakkında ileri geri konuştuğunu iddia etmiş ve hatta bir şahid dahi icat edip göstermiştir. Bunun üzerine İmam Caferi Sadık Şahidi çağırır ve şahide iddia edilen sözü tekrar ettirip yemine davet eder. Şahid sözü tekrar eder ve yemin eder etmez derhal ölür. O zaman Halife Mansur, İmam ile uğraşılmayacağını anlar. Ancak daha sonra yine de şehit etmişlerdir.

Rabb'imiz, **“Caferi Sadık sırrı, hakiki Ehli Beyt aşk ve muhabbeti ile daimül müdam yaşama ve o aşk üzere yürüme sırrıdır,”** buyurur.

Ehli Beyt içinde muhaddis olmayan yoktur. Oniki İmam da öyledir. Tarikatlar tam anlamı ile kurulmadığı için Oniki İmam aynı zamanda bu vazifeyi ifa etmişlerdir.

H.z.Caferüs Sadık'ın bir hususiyeti vardır. **İslami eğitimin** ferdi olarak değil de bir **müessese olarak** yürütülmesini örneklemiştir. Hatta bu maksatla Medine'deki bahçeli evinde, her taraftan gelen ziyaretçileri kabul ederek, onlara yetiştirici bir okul açmıştır.

Bu okulda Sevgili Efendimizin güzel şariatını, **şariat, tarikat, marifet ve hakikat tatbikatlarını** insanlara **öğretmek** güzel yetiştirmelerine vesile olmuştur.

Emeviler Arap olmayanlara köle muamelesi yapmışlar, İslam dini bizde diyerek başka ülkelerden olanları kabul etmemişler, onlara mevali demişlerdir. Öyle ki, **Kelime-i Şahadet** getirirler dahi kabul etmemişlerdir.

Bu tutumları yüzünden diğer Müslüman memleketleri de (*Araptan olmayanlar*) Ehli Beyt yandaşı olmuşlardır, İmam Caferü's Sadık Hazretlerini tercih etmişler.

Yani bir anlamda, sen kabul etmiyorsun ama o kabul ediyor, o zaman ben de seni dinlemem onu dinlerim, demişler. İran ve Horasanda hızla çoğalmışlardır.

Emeviler bu hataları ile hem insanlara hem de İslama kötülük etmişlerdir, ancak yaptıkları geri dönmüş. Ayette, **"İnsanları mescitlerden alıkoyan kadar zalim kim olabilir?"** buyrulmaktadır.

O gün için Abbasi halifesi olan Mansur İmam Caferü's Sadık Hazretlerine devletin başına geçmesini teklif etmiştir. Kendisinin başa geçmesini istedikleri halde o bu teklifi reddetmiştir.

İmam Caferü's Sadık Hazretleri, vazifesinin ilahî hakikati anlatmak ve öğretmek olduğunu beyan etmiş ve saltanatı ve saltanat kavgasını istemediğini söylemiştir.

Buna rağmen Mansur bizzat kendisi başa geçsin diye

teklifte bulunup da, İmam Caferü's Sadık Hazretleri reddettiği halde, Hicri 25 Şevval 148'de kendisini zehirleterek şehit etmiştir. Anlayabilene aşk olsun!...

İmam Caferü's Sadık Hazretleri zamanında Emevilerin yanlış tutumu ile birçok yanlış yorumlar yapan mezhepler çıkmıştır. İmam Caferü's Sadık Hazretleri, diğer Oniki İmam gibi, yanlış iman akidesi ile mücadele etmiştir.

Zamanın Mehdisinin İmam Caferü's Sadık sırrından olması gerekirdi, çünkü O da bütün dünyadaki yanlış akidelerle mücadele etmiştir.

Hz.Mehmet Ali ÖZKARDEŞ'te bu sır açılmış ve bu sır gereği bütün dünyadaki yanlış dini akideler ile mücadele etmiştir.

İmam Caferü's Sadık Hazretleri Ehli Beyt yolunu ve felsefesini anlatmış ve bu yanlış akide ve yorumlara karşı çıkmış ve mücadele etmiştir. Ebu Hanife ve Malik bin Enes İmam Cafer'den yararlanmış ve yetişmiştir.

Yani düşünce aynı ve birdir ama zaman içinde insanlar değiştirmiştir.

İmam Numan Ebu Hanife Hakk'a yürümeden iki sene kala, İmam Caferü's Sadık hazretlerine intisap etmiş ve ondan aldığı ilham ile,

"levlen senetan leheleke Numan,"

"Eğer o iki sene olmasaydı, Numan helak olurdu," demiştir.

O zamanlarda da, kimi kişiler dünyadan el etek çekerek dine yönelmeyi, kimi kişiler de buna karşı çıkarak tamamen dünyayı esas almışlardır.

Bunlara karşı, İmam Caferü's Sadık dünyayı da, ahireti de bilip anlamak üzere durulması icabettiğini belirtmiş-

tir. Fakat zamanın dünyevi halifeleri daima ilahî imamları ve halifeleri kıskandıkları için onları şehit etmişlerdir.

Bugün onun anlatımlarını ve bilgilerini, her şeyde olduğu gibi istismar eden bazı zümreler vardır, tam uyum makbul olur.

Bazı kişiler, İmam Hz.Caferü's Sadık'tan geldiklerini, söylerler.

İmam Caferü's Sadık Hazretlerine baktığımızda
Allah'a, Peygambere imanı tam,
Kelime-i Şahadeti tam,
namazı tam,
orucu tam,
zekat dersen sırtındakileri vermiş, evini açmış,
her şeyini, bu yolda harcamış.

Eğer bu iddia sahipleri de aynı yolda tam iseler, O'ndan geliyorlardır ama değilse o zaman düşünmeleri gerekir.

Bugün bazı İmam Caferü's Sadık Hazretlerini kabul ettiğini iddia edenler Ebu Hanifeyi kabul etmediklerini söylüyorlar, ama Ebu Hanife İmam Caferü's Sadık Hazretlerinde yetişmiştir.

Evlat mürşidinin fikirlerini söyler, **mürşid evladında kendini ayan eder**, evlat ona ters düşmez. Bu manevi edep, tevhide ilahî, vahdeti ilahîdir.

Kişi Eğer evladı kabul etmiyorsa, o zaman o evladın yetiştiği Hazreti de reddediyor, ters düşüyor, demektir.

Bu türlü düşünen kimseler İmam Caferü's Sadık Hazretlerini de, Ebu Hanifeyi de anlamamıştır.

Bu hakikatlerden haberi olmayanların din, ilim, tarih, edebi Muhammedi, edebi ilahî ile de bir ilgileri yok demektir.

7. İmam Hz.Musa Kazım

Hicri 7 Safer 128 yılında dünyaya gelmiştir. Harun Reşid zamanında yaşamıştır.

İmam Hazretlerinin sadık oğullarından Ali şöyle söylemiştir:

“Babam Cafer bin Muhammed, O’nun için, ‘Oğlum Musa’ya saygı gösterin. O evladımın en üstünüdür. Yerime geçecek olan adem evladı içinde hücceti bulunan O’dur,’ buyurmuştur.”

Babası İmam Caferü’s Sadık Hazretlerinin açmış olduğu ilahî kemalatı yaymak için çok gayret göstermiştir. İmamiye fıkının birçok meselesi Onun rivayetine dayanır.

Kendisinde Allah’ın hücceti bulunur. Allah’ın ilahî ilminin Onunla öğrenileceği, zamanının İnsanı Kâmilî olduğu, Reisü’l Mürşidin olduğu, Adem Sırrındaki hakikatleri bildireceği ve kulluğun hakikatlerini anlatacağını babası İmam Hz.Caferü’s Sadık tarafından bildirilmiştir.

Kendisi ibadet ve taatlara dikkat etmiş ve bir çok imanlı gönüllere ilim ve bilgi sunmuştur. Her hali ve yaşantısı ile insanlara örnek olmuştur. Birçok hadis nakletmiştir.

Lakapları,

“Kazım”,

“Alim”,

“Abdi’s Salih”,

“Zeynü’l Müteheccidin – teheccüd edenlerin süsü”dür.

Kendisine teveccüh edilerek yapılan dualar kabul edildiğinden dolayı kendisine **“Babül Havaic – Hacetler Kapısı”** da denmiştir.

Ayrıca kendisinin **Hz.Hud sırrında bir veli** olduğu ve Efendimizle açılmış olan ehadiyyet hasletinin en ileri kema-

latlarına sahip olduğu da beyan olunmuştur.

Harun, kendisini hapsettirmiş, Musa Kazım Hazretleri de ona mektup yazarak, “Harun, beni hapsettin, insanların iki günü vardır; biri öldüğü zaman, diğeri Hakk huzuruna çıktığı zaman, o günler bütün insanlar gibi ikimiz için de varittir. İkimiz de günü geldiğinde öleceğiz. Sen hiçbir suçum olmadığı, geçerli bir sebebin olmadığı ve sana karşı gelmediğim halde, sırf kendi saltanatına tehlike olacağım zan ve vehmi ile beni hapse attın. Senin hayatın saltanat içinde geçiyor, benim hayatım ise kuru ekmek ile geçiyor. Ancak Hakkın huzuruna çıkma günü geldiğinde ben cenneti yaşamaya başlayacağım, çünkü senden zulüm gördüm, ama sen cehennemi yaşayacaksın, çünkü zulmettin,” buyurmuştur

Bu imam da Abbasi Halifesi Harun tarafından Hicri 25 Recep 183 tarihinde şehit ettirilmiştir.

8. İmam Hz.Ali Rıza

Hicri 11 Zilhicce 153 yılında Medine’de dünyayı şeref-
lendirmiştir. Abbasi Halifesi Memun zamanında yaşamıştır.

İmam Hz.Caferü’s Sadık’ın Babası Musa Kazım Hazretlerine, İmam Ali Rıza’yı kastederek, “Ali Muhammed’in bilgini senin sulbündendir ve o Emirü’l Mümininin adaşıdır. Keşke onun zamanına erebilsem,” buyurdıkları rivayet olunur.

Herkese Allahü Teala ve Peygamberin rızasını kazandırdığı için “Er Rıza” lakabına mazhar olmuştur. Nefis mertebelerindeki radiye makamının rıza kemalatına sahip ek-mel mükemmel bir İmamdır.

“Er Rıza” makamına mazhariyetleri icabı, daima Allah’ın tevhidi üzere görünmüş ve ilahî hakikatleri müslümanlara intikal ettirmiştir.

O gökte Allah'ın sevdiği yeryüzünde de halifelerinin razı oldukları bir kimsedir. Onun muhalifleri de düşmanları da kendisini takdir ettikleri ve Ondan razı oldukları için, Kendileri hakkında "bu razılık atalarından hiçbirine nasip olmadı," denmiştir.

Eserleri:

1. Şeri hükümlerin sebeplerine dair Muhammed bin Sinan'a yazdıkları risale
2. Şeri hikmetlere dair risale
3. Memun'a yazdıkları İslam'a ve şeriatlara dair risale
4. Memun'a yazdıkları risale
5. Tıbbı ve bedenın korunmasına dair Memun'a yazdıkları risale
6. Fıkhu'r Rıza
7. Sahifetü'r Rıza

Halife Memun kendisine pek çok tekliflerde bulunduğı ve hilafeti vermek istediğini söyleyerek bir başka denemeye giriştiğı halde O işin sonunu önceden görerek bütün bu teklifleri, "Ben ceddım Hz. Muhammed'in sünneti üzerine yürürüm," diyerek reddetmiştir.

Memun, kendisine rakip olarak gördüğü bu büyük insanı Hicri 17 Safer 203 tarihinde zehirleterek şehit ettirmiş ve suçü iki kişinin üzerine atmış olduğunu itiraf etmiştir.

9. İmam Hz.Muhammed Taki (El Cevad - çok ihsan eden, çok cömert)

Hicri 19 Ramazan 195 yılında Medine'de dünyaya gelmiştir.

Nasıl ki, Hz.İsa ve Hz.Yahya'ya Allahü Teala tarafından çocukluklarında peygamberlik ihsan edilmiş ise, İmam Muhammed Taki'ye de çocukluğunda ümmetin imameti ihsan edilmiştir.

Lakapları

“Cevad”,
“Necip”,
“Münteccep”,
“Kani”,
“Taki”dir.

Hicri 211 yılında Halife Memun İmam Hazretlerini Bağdat’a davet ederek, kendisine kızını vermeyi ve damadı yapmayı teklif etmiştir. Böylece ilim meclislerinde kendisinden ilim almak istemiştir.

Dünyevi halifeler daima saltanat düşüncesi içinde olduklarından gerçek ilim ve irfana sahip olarak manevi devlet reisliği yapmanın ne kadar büyük bir risk olduğunu hiçbir zaman anlamamışlardır. Bu yüzden dünya saltanatını kaybetme korkusu onlara daha büyük suçlar işletmiştir. Birçok masum imamın ve din adamının kanına girmişlerdir.

Fakat manevi saltanata sahip olan gönüller dünyevi saltanata yan gözle bile bakmamışlardır. Her zaman olduğu gibi, İmam Muhammed Taki de Hicri 220 yılında Zilkadenin son günü Abbasi Halifesi Mutasım tarafından zehirleterek şehit edilmiştir.

10. İmam Hz.Ali en Naki (El Hadi - Hidayet eden)

Hicri 5 Recep 214 yılında Medine’nin Surya Köyünde dünyaya gelmiştir.

Abbasiler de Haşimi oldukları halde kendilerine en büyük rakip olarak yine Haşim oğullarından olan Hz.Ali evladını görmüşlerdir. Ümeyye oğullarının yıkılması ile de Hz. Ali Evladının kıyımı sona ermemiştir.

Tuhaftır, ki Şia’nın çoğunluğu onlardan yana ve Bağdat’ta olduğu halde en büyük kötülükler onlardan gelmiş ve bir çok imamı onlar zehirleterek şehit etmişlerdir.

Halkın büyük çoğunluğu Şii olduğu halde, Halifeler İmam Halife'den (*Onİki İmamlar'dan*) seçilmemiş ve Hz.Ali sülalesi dışından seçilmişlerdir.

Bu durum da halifeleri daima huzursuz etmiş ve kötü hadiselerle yol açmıştır. Tabii olarak, dünya iktidarında gözü olmayan ilahî imamlar da bu durumlarla iser istemez uğraşıp durmuşlardır. Aynı hal İmam Ali en Naki için de geçerli olmuştur.

Eserleri:

1. Cebe ve Tafviz ehline yazdıkları risale
2. Kadı Yahya'nın sorularına cevaplar
3. Dini hükümlere dair sözler

Hicri 3 Recep 254 yılında Halife Mutezz'in emriyle zehirletilerek şehit edilmiştir.

11. İmam Hz.Hasan el Askeri (*Oturduğu bölgenin isminden dolayı Askeri denmiştir*)

Hicri 8 Rebiü'l ahir 232 yılında Cuma günü Medine'de doğmuştur.

Halife Mutezz zamanında Hz.Ali evladı ve şiası şiddetli takibat ve işkenceye uğratılmış ve İmam Hasan el Askeri de Halife Mutemid tarafından birkaç defa hapsedilmiştir.

Kendisi "**El Kâmil**"dir ve daha ziyade kemale ermiş bir zattır.

Bir sözlerinde, "Her şeyi ile bütün dünya bir parça olsa ve onu iman ve irfan sahibi olan birisine versem yine de onun hakkını ödeyememekten korkarım. Ama bilgisiz ve kötü bir kimseye bir yudum su versem aşırı gittiğimden ve israf ettiğimden korkarım," buyurmuşlardır.

Eserleri:

1. Tefsir
2. İshak bin İsmaili Nişaburi'ye mektupları
3. Helal ve harama ait risaleleri
4. Er Risaletül Mankaba vel Muknia
5. Kısa Sözleri ve Mektupları

Onikinci imamın Mehdi olduğuna dair hadisler ve Şi'anın İmam Hasanı onbirinci imam olarak kabul etmeleri Abbas oğullarının telaşı ve ürküntüsünü iyiden iyiye arttırmıştı. Fakat bu doğru değil miydi?...

Buna inanmıyorlardı. Onun için de İmam Hasanın evini devamlı gözlüyorlardı. Bütün İmamalarda olduğu gibi, hem kendisinin ilminden istifade edilmiş hem de sürekli taciz edilmiştir. Hz.İmam Hasan el Askeri de Hicri 8 Rebiü'l evvel 260 tarihinde Halife Mutemid tarafından zehirleterek şehit edilmiştir.

12. İmam Muhammed el Mehdi

Onun adı söylenmez, kendisi için,

“Acelallahu ferecehu,”

“Allah onun zuhurunu çabuklaştırmıştır,” denir.

Manası, “Mehdi geldiğinde iş bitirilecek,” demektir.

Kendi evinde kaybolduğu ve tekrar geleceği rivayet edilmektedir.

Bu zatla ilgili olarak anlatılan bir menkıbe vardır:

Evliyadan bir zat bir gün yolda giderken, çocukları oynarken görür, ancak aralarından biri oynamıyordu. Ondan tarafa seğirterek, kendisine, “neden oynamıyorsun? Oyun-
cağın yoksa sana oyuncak alayım. Oyna da mahzun olma,” diye hitap ettiğinde,

çocuk, “Biz oyun için yaratılmadık, ilim, hakikat ve ibadet için yaratıldık,” diyor.

Evliyadan olan o zat, “Bunu neye istinaden söylü-

yorsun,” demiş.

Çocuk, “Ayette, ‘benim sizi abes yere mi yarattığımı zannediyorsunuz, siz bize döndürülmeyeceğinizi mi sanırsınız?’ buyrulmuştur İşte bunun için oynamıyorum, mahzumum ve üzgünüm” der ve baygınlık geçirir.

Evliyadan olan o zat, onun kendine gelmesine yardımcı olurken, çocuk kendine gelir ve ona, “ne olduğunu” sorduğunda,

çocuk, “Hakk bana cehennemi hatırlattı, onun korkusundan bayıldım, artık gideyim” der.

Evliyadan olan o zat, “Evlat biraz daha konuş da istifade edelim,” der. Çünkü o kişi imam olarak seçilmiş bir kişi idi.

Mehdinin manası, **hidayeti umumiye**dir. Hidayettir. Mehdi kelimesi, Allah’a ait bir isimdir. Bu ismin bir kişi olarak değerlendirilmesi halinde, o kişi nasıl olup da hidayeti umumiye’yi sağlayacaktır.

Allah’ımız, “**Mehdi**” ismi ile insanlara gerçek imanı ve inancı verir. Bu “**Mehdi Sırrı**”dır, ve bir zaman süreci içinde değildir.

Gerçek Mehdi Sırrı, Peygamberimizdedir. Peygamberimizden sonra gelen ve manevi eğitim ve öğretim yaparak, insanlara gerçek imanı aşıl原因an kişi “**Mehdi**” isminden hissementtir ve feyz alır.

Zira Allah’ımız insanları eğitmek ve onlara öğretmek maksadı ile yakınlık verdiği gönül sahipleri yollar. Bu insanlarda “**Mehdi Sırrı**” da vardır.

Allah’ın arzuyu ilahîsinin dışında, dünyevi bir kişi olarak düşünerek, elinde kılıçla insanlara iman vermeyi düşünmek ilahî kemalata ters düşmektedir.

Zira Allah’ımız Sevgili Efendimize de, “**Onlara git ve yavaş sesle Onlara İslamı öğret,**” buyurmuştur.

İslam bir şiddet dini değil, bir **hikmet** ve **ilahî aşk** dinidir.

Eğer bir kimsenin imanı tamsa o insan Mehdi isminin hususiyet ve sırrından feyz almış demektir. Onun için, İslam'ın tarifine göre, (**haşa**) bir kurtarıcı beklemek ikinci bir kişi ortaya çıkarmak demektir. Halbuki Allah'tan başka bir Allah yoktur ve Efendimizden sonra Efendimizden gayrı bir Peygamber gelmez.

O zaman gelen Mehdi nasıl şariat gösterecektir?... Efendimizden sonra kim gelirse gelsin, Hz.Muhammed şeriatını gösterecektir. Kişi idrak edemiyorsa kendisini düzeltmelidir.

O halde insanlar yozlaşmış olduklarını bildikleri halde kendilerini niye düzeltmiyorlar?...

Düzeltmek için niye Mehdiyi bekliyorlar?... Bu yaklaşımda bir yanlışlık vardır.

Eğer bizim kitabımız tahrif edilmiş olsa ve bir yanlışlık ihtiva etse idi bu düşünce geçerli olabilirdi. Bizim Kitabımızı, "**Allah ve Melekleri koruduğuna**" ve Kitapta da bir değişiklik olmadığına göre, kendisinin yozlaştığını düşünen Kur'anı açar, okur ve düzelir. Bir başkası gelerek düzeltmeye gayret etse bile, o kimse de kişiyi zaten elinde olan kitaba göre düzeltecektir.

Allah'ın bizlere ihsan etmiş olduğu kemalatı mı düşünüyoruz, yoksa dünyevi fikirlerle mücehhez bir insan mı bekleniyor?...

Eğer insanları dünyevi fikirlere göre düzeltecek bir kimse bekleniyorsa, bu bir hayaldir. O tip bir Mehdi gelmez. Kur'anı zamanın İnsanı Kâmilinin öğrettiği şekilde anlamış isek, **Mehdi Sırrı** icraatta demektir.

Ama maalesef **Mehdi** kelimesi dünya insanları tarafından istismar edilmektedir. Nitekim, bundan 10 yıl önce, Pakistanda 38. Mehдинin zuhur etmiş olduğundan bahsedilmekteydi (!)...

İmam Mehдинin doğumu Hicri 255, kayboluşunun da muhtemelen Hicri 310 olduğunu söylersek, bu tarihe kadar Oniki İmam hitama ermiştir.

İmam Caferü's Sadık ,**"Bizden bir kimse çıkmamıştır, ki katledilerek veya zehirlenerek vefat etmemiş olsun,"** buyurmuştur.

Oniki İmamdan bazıları çok genç yaşta şehit edilmişlerdir.

İnsanlara Allah'ın tevhidini telkin, doğru ilmini bildirme, hizmet ve hayırdan başka hiçbir gayeleri olmayan böyle kimselerin şehit edilmeleri hangi din ve medeniyet anlayışı ile bağdaştırılabilir. Kaldı ki bu güzel insanları katlettirenler maalesef İslam Halifesi olarak görünmektedirler. Bu da Dini İslam'ın bazı kimseler tarafından ne kadar yanlış anlaşılıp tatbik edildiğini gösterir.

Oniki İmamdaki sırları idrak etmiş olan kişiler hidayete ermişlerdir. Oniki İmamın yolu hidayet yoludur. Kişi bu İmamların hangisi ile ünsiyyet etse hidayet bulur.

Hız.Peygamberimizden sonra zuhur eden ilahî kemaletin, Hız.Peygamber ile velayetin, Oniki İmam ile imametın ve aynı zamanda hilafetin manasını anlatmak için bu tatbikatı yapmıştır. Bu yüzden Oniki imamda bu husus anlatılmıştır.

Peygamber Efendimiz zamanında, yanında olan yakınlarının hepsi Hakk sohbetine dahil idi. Ancak Allah'ın **"İmamet"** müessesesinin önemi budur. Eğer hepsi, Hakk'ı

buldular diye, kendi başlarına bir yerlere dağılsalar o zaman **tevhid** neşesinden zevk alınamaz.

Peygamberimizin sünneti Allah'a göre doğru olmaktadır. Efendimizin Alemleri Bekayı teşriflerinden sonra **“ashab”**, **“tabiin”**, **“tebei tabiin”** gibi sınıflandırmalar çıkmıştır.

Ancak esas olan Oniki imamdır. Çünkü Oniki imam **muahhadesun sınıfındandır** ve İslam'ı doğru yorumlayıp anlatmışlardır. Bu bakımdan, bu zatlara uyulması icabeder. Zira imam uyulması doğru ve farz olandır. *(Bu paragraf yazıldığı anda bende “Cezbei Muhammed” zuhur etmiştir.)*

Oniki İmam ile imamlık hususiyetleri tamamlanmış ve imamette zuhur eden bu hususiyetler zamanın **İnsanı Kâmillerinde** devam etmiştir.

Nihayet Hz.Pirimizden sonra, velayet eğitimi ve tari-kat yolu, teşkilatlanmaya başlamıştır.

Allah'ımızın Muhammedî zevki zatisi olarak **Hulefai Raşidin** ve **Ehli Beyt**'teki hususiyetler, **“imam”**da ve

Oniki İmamdaki hususiyetler de, **“velayet”**te cem olarak, Velayeti Kiram, **“Sırrı Hatmül Velayet”** bularak kemalata ermiştir.

Oniki İmamdan sonra bir müddet boşluk kalınca, insanlar tekrar sapıtmaya başlamıştır. Bir yığın hurafeler, ilim adı altında Allah'a eş çıkarmalar, yozlaştırma ile reddedişler vs. ortaya çıkmıştır.

Bu arada da büyük veliler gelmiş ancak ferdi yetiştirmeler olmuştur.

Oniki İmamdan sonra kalan boşluk imamlığın hikmetinin anlaşılması için gerekli olan zamandır.

Bu defa Allah'ımız lütfetmiş ve hicri 470 yılında alem-

lere güneş olan Hz.Pir Abdülkadir Geylani dünyayı şerefle-
ndirmiştir.

Hz.Pir Abdülkadir Geylani Efendimiz imamlığı şerh
etmiştir. Zira imam, aynı zamanda, tevhidi tam vurgulayan
gönüldür.

O boşluk zamanında da Hakk yakınlığı bulmuş evliya
vardır. Ama Hz.Pirimizde velayet imam hususiyeti ile gö-
rünmüştür.

İmam, Allah'ın ilahî cezbesidir. Sırrı velayet imamlık
müessesesi ile tevhidde tutulur.

Böylece Hz.Pirimiz İslam Dininin nasıl yürüyeceğini
açmış ve tasdik etmiştir.

Sultanımız, "**Benim kademim bütün evliyanın boynu
üzerindedir,**" buyurmuştur.

Hz.Sultanımızdan sonra ehli tarik yolu çıkmış nice
evliyalar zuhur etmiş ve eğitim ile yetiştirmeye başlamışlar-
dır.

O tarikatlar de Osmanlıda 500 sene hüküm sürmüş,
sonra da ilga edilmiş, yerine ilim ve bilgiden yoksun bir sü-
rü dünyevi fikirler ikame edilmeye çalışılmıştır.

Oniki İmamı herkes kendi tarafına çekmek ister. Hal-
buki onlar Allah tarafındadırlar, tevhidi ilahîyi ve vahdani-
yeti ilahîyeyi anlatırlar. Onları bu iddialar ve taraf tutma
halleri ile anlamak mümkün değildir.

Tevhidi ilahî için öğrenim yapmışlar, öğretim yap-
mışlar ve hatta bu yolda can vermişlerdir. Onların gayretleri
ile İslam dünyevi saltanat olmaktan kurtulmuş, Allah arzu-
sunda rıza makamına oturmuştur.

Allah'ımız önce "**Hulefai Raşidin**" ile tatbikata baş-
lamış, sonra "**Oniki İmam**" tatbikatı başlamıştır.

Devlet Reislerinin imanlı olmaları arzu edilir bir şeydir. Çünkü o devlet reisi insanlara kendi imanı yönünde tesir eder. İmanlı olmasının arzu edilmesi bu sebeptendir.

Zira Allah'ımız Kur'anı Kerim'de "**Ben sizi imam-larınız ile kabul ederim,**" buyurmaktadır.

Peygamber Efendimiz bu hakikati işaret etmek istemiştir. Efendimizden sonra Allah'ımız bu arzuyu tatbikata koymuş ve Hulefai Raşidin devrinde bunun neticesi olarak, bir müddet son derece ileri refah düzeyinde yaşanmıştır.

Mürşid kelimesi hakkında bazı açıklamalar yapmayı uygun gördük. Çünkü bu konuda kişiler neyi kastettiklerini tam ve açıkça bilmiyorlar. Kelimeyi yanlış anlamda kullanıyorlar.

Herkes kendi kabullerine göre anlamak istiyor ve düşündüğünün dışında bir anlayış görünce de gereken saygı ve kabulü göstermediği için ondan istifade edemiyor.

Burada dikkat edilecek şey kişinin kendi yargısı ile değerlendirmesi değil, mürşidin hakikatidir. Meselenin aslı bilinirse doğru yola girilir ve doğru bulunur.

Manevi ilahî yolda mürşid, kendisine tabi olan dervişana Allah'tan başka hiçbir mevcudun olmadığını ilmen ve fiilen öğretmeye gayret eder ve onları ilahî ahlaktan nasibedar etmeye çalışır.

Oniki İmam da daha sonra gelen ehli tarik de bunu yapmıştır. Yani Allah'ın ahlakı ile ahlaklandırmaya gayret göstermişlerdir.

Bu durum manevi yolda olanlara Allah'ın bir ikramı ilahîyesidir. O halde Mürşid'den görünen Allah'ın kendisidir. **Mürşid Allah'tır**, kişi değildir. Onda kişi aranırsa yanlış gıda kalınır.

Hiçbir kişi Allah'ı öğretemez, **Allah'ı öğreten Allah'ın kendisidir.** Allah dini öğretmese idi, insanoğlu dini nereden öğrenecekti?... Ondan öğrendiğin din ile ona karşı çıkmak, ona akıl vermek makbul değildir.

İmam Hz.Caferü's Sadık'ın oğlu İmam Hz.Musa Kazım'ın oğlu İsmail'e bağlı olanlar **İsmailiye mezhebini** kurmuşlardır.

İslam'da bir çok mezhep vardır, bunlardan 4'ü ehli sünnet mezheplerdir. Tatbikatta ufak tefek ayrılıklar vardır ancak hepsi Allah'a ve Peygambere itikat ederler.

Bazıları Sünnîler hakkında ileri geri konuşurlar.

Sünnîlerin hususiyetlerine bir göz atalım.

- Allah'a ve Peygamberine inanırlar.
- Amentü Billah'ta bulunan iman umdelerini, dil ve kalb ile tasdik ederler.
- Allah'ın bütün Resullerine ve Eshabına muhabbet ve hürmet duyarlar
- Hulefai Raşidine (*Ebubekr, Ömer, Osman, Ali, Hasan, Hüseyin*) ayrı ayrı hürmet beslerler.
- İmam Ali'ye karşı yapılan isyanı hiç hoş görmezler.
- İmam Ali'yi Hakk üzere müctehid bilirler ve İmame-tini hakk bilirler.
- Ebu Süfyan'ın oğlunun hatalı olduğunu söylerler.
- İmam Hasan ve İmam Hüseyin'e ve evlatlarına muhabbet ederler.
- Ali Muhammed'e her zaman salat ve selam ederler.

"Hz. Ali'yi Sünnîler şehit etmiştir," diyorlar.

- Doğru değildir zira Sünnîlik bu meşum hadiseden 100 yıl sonra ve **6. imamdan** sonra çıkmıştır. İmam Hüseyin'i Sünnîler şehit etmemiştir ve buna rızaları da yoktur
- Sünnîler, Yezit'i sevmezler ve Yezit'i sevenleri de sevmezler. Ama lanet de okumazlar. Lanet okuyacaklarına Allah'a ve Peygamberine salavat getirirler. Böylece şeytana yardım etmezler.

- Yezit'in ve evladının, Hz.Muhammed'in evladına yaptığı zulme sabredemedikleri zaman, Kur'andaki, "**el la-netu'llahi aleyhi'z zalimin,**" ayetini okurlar.

- Oniki İmama ve ondört masuma ihanet edenleri sevmeyiz.

- Beş vakit namaza, gusle, senede bir ay oruca, zengin ise hacca gitmeye, zekata ve Allah'ın haram dediğine haram, helal dediğine helal itikat ederler ve şarabı katiyen içmezler.

Bu yüzden onlara Yezit denmez. Bilgisi tam olan Sün-nîlerin anlayışı tamamdır.

Bir Zata sormuşlar, "**Hz.Ali'ye muhabbette bizden ileri görünüyorsun o halde sen Alevî misin?**"

O Zat Cevaben, "**Öyle sayılır,**" demiş.

Yine sormuşlar, "**Pekiye itikat olarak tatbikatta görünüyorsun, Sünnî misin?**"

Cevaben, "**Öyle görünür,**" demiş

Soruyu soran şaşkın, "**O halde senin mezhebin nedir?**" demiş.

O zat, "**Benim mezhebim, Peygamberimizin mezhebi yani Allah'ın mezhebindeyim,**" demiş.

Hz. Süreyya,

"Ben din ü kitab ü mezhebi bir yana kodumsa

Kâfir mi müsülman mı neyim kim ne bilir ki"

buyurur. Bu Hakk yoludur, kişi onu tahdit etmemelidir.

Kişi, insanları nasıl görmek ister ve görürse, o türlü kişilerle **beraber haşır** olur. Biz ise her gönüle baktığımızda Hakk'ı müşahade ediyoruz. Rabb'imiz hepimizi sevmiş, hepimizin gönlüne güzellik vermiş ve bizi halketmiş. Hepimizi ayrı ayrı zevk ve neşe ile yaratmıştır.

Bir anne evladını ne olursa sever. Anne olarak sadece doğurduğu halde bu kadar muhabbeti oluyor ve hatta onun

uğruna fedayı can ediyor da, onu her haliyle yaratmış ve her zerresi kendisine ait olan kuluna, Hakk ne yapmaz? Kişi Allah'ı ne kadar çok sevdiğini söyler de Allah'ın kendisini ne kadar sevdiğini hiç düşünmez.

Hiçbir sevgi, Allah'ın kuluna olan sevgisine ulaşmaz. Yarattığı hiçbir şey bizi Hakk'ın sevdiği kadar sevemez. Allah yarattıklarını her an gözetir yani her an kişiyle beraber gözlüyor demektir.

Allah insanın gözleriyle bakıyor. Bunu idrak edip o gözle bakılırsa, Hakk'tan başka birşey görülmez. Ne peçe, ne kadın ve ne de erkek... Hep Hakk görülür. Hepimiz Rab-bimizin muhabbeti ilahîye ile yarattığı bir zevki ve bir neşe-siyiz.

Evliya, "Kadını kadın, erkeği erkek, çocuğu çocuk, ihtiyarı ihtiyar ve genci genç görmekten kurtulmadıkça kişi adam olamamıştır," buyuruyor.

Biz Rabb'imizin kendisi ile uğraşıyoruz. Teferruatlara takmıyoruz.

[Bir akşam zuhur eden manamda, baktım sonsuz bir güzelliğe sahip olan bir yerdeyiz.

Rabb'ime "Bu ne haldir?" diye sordum.

Rabb'im, "İnsanlar göçtükten sonra, hepsi burada cem olur. Burada her türlü zevk ve neşe vardır. Kendi neşesini ve zevkini tutturmuş olanlar burada kalır," buyurdu.

"Ya Rabbi beni burada bırakma, benim muradım sensin," dedim.

Bu arada manevi kardeşlerden bir ikisi zuhur etti ve hep beraber havada seyreden bir araca binmiş gidiyoruz. Direksiyon var ama araç kendi kendine gidiyor.

Bu gidişimizde, bir ara başımdaki beyaz serpuş gibi birşey yere düştü. Almak istiyorum baktım sarı bir fes oldu.

Bırakarak yola devam ettim ve başka bir yer zuhur

etti. Orası da çok çok güzel ve orada da hep Hakk'ın muhabbetinde olanlar toplanmışlar. Hakk'ın neşesi zuhur ettiği için herkes neşe ve muhabbetteler.

Bu ara bir ses neden hüzünlü olduğumu sordu. Ben **“Ya Rabbi burada da senin sevgi ve muhabbetin var ama ben seni arıyorum. Muhabbet ve sevgin başımın üstüne ama ben sana aşığım ve müştakım,”** dedim.

Rabb'im, **“O zaman öyle bir zuhurat var ki, o hali Mukarrebun zümresi bilir. Hakiki gönüllerime orayı ihsan ederim, orada ben varım,”** buyurdu.

Ben de, **“Öyleyse Ya Rabbi beni ve kardeşlerimi oraya kabul buyur,”** dileğinde bulundum.]

Bu yüzden biz teferruatla uğraşmıyoruz. Mezhep ve din teferruatla uğraşanlar içindir. Bu teferruatlar, Hakk'a ulaşmak için birer vasıtaadır.

Yollar Hakk'a varmak içindir. Vardıktan sonra yollar biter, murad kendisidir. Hakk herkesin muradını verir. Be-ka aleminde herkese isteği, arzusu ne ise, ne şekilde rahat ediyorsa, öylesini verir. Huzuru peçede görenlere, istedikleri gibi bir ortam sağlar.

Ancak muhabbetinde olan mahzundur, yine gönlünün sahibini arar. O zaman onu alırlar ve başka bir aleme götürürler. Orada arzular, niyetler ve duygular açıktır. Hatta orada, dünyada gizli olan bütün zevk ve şehvetlerimiz hep açıkta, daha belirgin ve daha meydandadır.

Ancak O'nun aşığı yine mahzundur. Muradı Allah olana, **“bu neşesi olan yerden Zatı olan yere, meleklerin dahi bilmediği Mukarrebun zuhuratına gel,”** derler.

“Ya Rabbi hepimizin muradını bize ver, selamet deryasının kanallarına daldır, ve kendi arzu ettiğin aşktan ver, o zaman seninle beraber olup selamette olalım. Amin.”

Hız.Musa İlâhi Cezbede idi. Allah'ın **“gel”** dediği nu-

runda, insan her şeyi bırakır ve cezbeye girer. Aile, evlat ve iş zevkleri bir muhabbetle kaybolur ve her şeyi bırakır. Ancak bu evladını, ailesini sevmez demek değildir. Aksine Hakk'ı bilerek sevmek daha doğru ve daha sıhhatli bir sevgidir. Çünkü bu seferki sevgi menfaat karşılığı değil Allah rızası içindir.

Bir gün Efendimize, “**akraban kimdir?**” diye sorarlar, Efendimiz, “**Kim ittika üzere ise,**” buyurur.

Manevi kardeşler, birbirlerinin akrabalarıdır. Çünkü aynı meşrep ve ittika üzeredirler.

Baş gözü halkı, kalb gözü Hakk'ı görür.

Fakat o kimse ki, onun eshabıdır, o zaman onun baş gözü de, gönül gözü olmuştur. Artık o herşeyi gönül gözü ile görür.

Asarı Kemal baş gözü ile görülmez. Her şeyde Hakk müşahade ediliyorsa artık baş gözü, gönül gözü bir olmuştur. Tek şey müşahade eder. Gözü seher vakti böyle bir güzele düşen insan ne mutludur.

İçki sarhoşu gece yarısı uyanır, ilahî sarhoş mahşer sabahı ayılır.

Bir hadisi şerifte “**Gerçek müminler öldüklerinde uyanırlar,**” buyrulmaktadır.

Hakk ile beraber olanların, halktan gizleyeceği, saklayacağı bir şeyi yoktur. Çünkü halkın da idaresi Hakk'ın elindedir. Hakk'a varıncaya kadar ileri geri vardır, Hakk'a varınca ileri geri biter.

Bir kimse Allah yolunda vefat etse, Allah onun yeniden var olmasını sağlar. Hakk'a varınca vahdetle olunur.

Mürşidin eli öpüldüğünde, mürşid de evladın elini öper, çünkü her iki el de Hakk'ın elidir. Sen olan da, ben

olan da Hakk'a aittir. Huzurda sadece mürşid vardır ve başka birşey yoktur.

Bir hatıramı nakledeyim. Hazrettime ikinci gidişimde, huzurda istemediğim halde birşey söylemişim. Dışarıya çıkınca Hazrettime, “o sözün istemeyerek ağzımdan döküldüğü,” söylediğimde,

Hazretim, gülerek, “sohbetle kendisinden başka kimse **senin olmadığını,**” belirtti ve benden konuşanın da kendisi olduğunu açıklamış oldu.

Burada mürşid, “**ben yokum Hakk var,**” diyor. Kendini ifna edip Hakk'ı söylüyor.

Bu hal hudut tecavüzü değil, vahdettir.

Hudut, Hakk'ın kabul etmediği şeydir. Yani sen bir adamın kolunu kopardığında, takamazsan bu huduttur. Bir insanı öldürdün, yaratamazsın bu huduttur,

Bu yüzden Allah'ın verdiği nimetlere saygılı olmak neyi isteyip, neyi istemediğini bilmek ve ona göre dikkatli olmak gerekir.

Kişi ameliyat olup cinsiyetini değiştiriyor ise, bu huduttur. Allah'ın verdiği cinsiyeti kul değiştiremez. cezası büyüktür ve ayrıca da o kimse ameliyatla kadın olmuş olamaz çünkü bu ruhsal bir haldir.

Sonradan cinsiyet değiştiren bir erkek, anadan doğma bir kadın gibi annelik duyamaz. Bir çocuğu baba başka sever, anne başka sever. Baba anne gibi sevemez. Çünkü sevgi ve şefkat Allah ihsanıdır.

Kişi yola girdiği zaman samimiyet ile girmeli, sevgi ve muhabbetle gelmelidir. Akılla, dünyevi bilgi ile, zeka ile gelmemelidir.

İnsan bir gecede doktorluk öğrenilmeyeceğini kabul

ediyor ama bu alemin ilmi ilahîsine sahip olan Hakk'ın bilgisini bir anda öğrenmeye kalkıyor.

Bu yolda çok engeller vardır. Bu yol sabır, gönül, teslimiyet ve devam ister. Böylece Hakk insana yavaş yavaş ihsan yapar.

Hz.Süreyya "lutfu da, kahrı da hepsini Hakk'tan bil," buyuruyor.

Hakkı bulmadan, "**Ben mürşidim,**" demek gaflettir, çünkü mürşid Hak'tır. "**Mürşidim**" diyebilmek için mürşidlik kişinin öz malı olmalı ve onu verebilmelidir.

Hz.Süreyya'ya bir zat gelir ve kabulunu ister. Hz.Süreyya elini öptürür. O zat manevi yetişmek için bir vazife ister, Hz. Süreyya, "**Elimi öptün ya. Ne vazifesi? yetiştiren Hakk'tır. Kulunu yetiştirecek olan Allah'tır,**" buyurur.

"**Ya Rabbi bizleri bizim istediğimiz gibi değil, senin istediğin gibi bir kul eyle, doğruyu sen bilirsin, bizlere rahmetini ihsan et.**" Amin.

S O N S Ö Z

Bi'smi'llahi'r Rahmani'r Rahîm,

İslam aleminde Alevî ve Sünnîlik gibi ayırıcı bir düşünce vardır. Ancak bu hal İslam'dan çıkmış değildir. İslam ilk geldiğinde, tevhiddeydi. Bugün de aynı hal içinde yani birlik ve beraberlik içinde olması icabeder.

Gerçekte her Müslüman Alevîdir, Hz.Ali'yi sever ve sayar ve Ehli Bey'ti en üstün tutar. Ancak bir takım **“Ale-vîyiz,”** ve **“sünniyiz”** diyenler var, ki bunlar adeta taraf tutar gibi, **“benim takımım, senin takımından iyidir,”** tarzında düşüncelerle hareket ediyorlar. Böyle din mütalaası olmaz.

Tarikat ilahî bilgi öğreten bir yol ve okuldur. Maneviyata girenler de aynı yolun yolcusudur. Bir tarik ehli diğer bir tarik ehlini, ne yanlış ne de eksik görmelidir.

Bugün ise, bırakın muhtelif tarik ehli olanları, aynı tarik içindekiler bile birbirlerine yanlış bakıyorlar. Bunlar makbul değildir.

Manevi bir yola girmiş olan kişi, Allah yolunda olan kişidir, ben onu saygıyla karşılarım. Maneviyata giren herkes Allah takımındandır. Eğer ayrı ayrı takımlar olarak görülüyorsa, bunda bir atlama, bir yanlışlık var, demektir.

Bilhassa Hz.Ali Efendimizden sonra bazı değişiklikler olmuştur. Bizim burada Hz.Ali Efendimizi bu kadarlık bir sohbetle anlatmamız tabii ki mümkün değildir. Ancak bazı noktalara temas edeceğiz.

Bazıları Hz.Ali Efendimizi bir tarafa çekmişler ve Peygamber Efendimizin diğer yakınlarını da diğer tarafta, adeta hasım gibi göstermişlerdir.

Bu bizce makbul değildir ve yanlıştır. Çünkü o zatlarda

taraf yoktur. Onlar taraf olarak düşünmemişler ve taraf gütmemişlerdir. Onların yolu, bu kişilerin iddia ettikleri gibi taraflara ayrılma yolu değildir. Zira hepsi Allah tarafındaydı, muhalefet yoktu. O da tevhiddedir, öteki de tevhiddedir. O zaman onlar öyleydi. Bugün neden ayırmaya çalışılıyor?...

Kişi, “**Bektaşî’yim,**” diyor. Bir diğer deyişle, Hacı Bektaşî Veli’ye gittiğini ifade ediyor.

Peki, kendisi Hacca gidiyor mu? Hayır. “**Benim Hacca ihtiyacım yok,**” diyor.

Bunda bir uygunsuzluk, bir terslik vardır. Bu, o kim-
senin şeyhinin Hacca gitmeye ihtiyacı var ama, onun ihti-
yacı yok, demektir. İyi de, o zaman kişi, o şeyhe uymaya-
caksa neden gider?...

Dini İslam Efendimizin bildirdiği gibidir. Bugün için
yeryüzündeki insanlar ve peygamberimizden sonra gelen in-
sanlar dini Efendimizin anlattığı ve bildiği şekilden çıkarıp
kendi fikirlerine göre düzenlemeye kalktılar.

Kendilerine “**Müslüman**” diyenler dahi, Efendimizin
yaptığı ve anlattığı şeyin dışına çıkmak istemektedirler. Bū-
tün karışıklık bundan kaynaklanmaktadır.

Her hangi bir şeyin hususiyetini kaybettirerek bir
başka tarafa aktarmak olmaz. Bir insanın cinsiyet değiştir-
mesi onun güzel olacağını getirmez.

Mesela insanlarda güzel olan özellikleri toplayıp bir
araya getirdiler, ortaya dünyanın en çirkin insan resmi çıktı.
Demek ki, Allah’ımız böyle bir müdahaleyi istemiyor.

Din hususunda da böyledir. Din bir bütündür. Bir bū-
tünü bozduktan sonra kendine göre yeni bir bütün meydana
getirmeye kalkmak bir ucubeye sebebiyet verir. Onun için
bunun kabul edilmesi çok zordur.

Ashında yozlaşmış olan değişik meşreplerde, yöre ve
törelerde olan insanların İslam’ı kendilerine adapte etme ça-

lışmalarıdır. Elbette ki, din her insanın yaratılış esasına göredir ve her insan kendi iç bünyesindeki kapasite kadar anlayacaktır.

Ama bunu kabul etmez de her insan kendine çekilmeye çalışılırsa, yahut da her insan değişik kabul edilmeye kalkılırsa, o zaman ana kaide bozulmuş olur.

Bazı insanlar İşlam'ın bu hususiyetini idrak edememişler.  z ne aslına dikkat edilmeli ve o tatbik edilmelidir. Bu tatbik ediş şeklinde nüanslar, ufak tefek yöresel değişiklikler olabilir. Ama umumi tatbikat ve imanda bir bütün hale gelmek lazımdır.

İşlam'ın bir ana konusu vardır, "İMAN".

İman konusunda eksiklik, ya da aşırılık kabul edilmez,        ne ise odur. Yöre ve t re olarak bazı yorumlar getirilebilir ama ana kaideyi bozmaya müsaade edilmez.

Bugün İşlam'daki ana kaideyi bozmak için çalışan kişiler vardır. Nitekim,  rneğin, **kelime-i şehadet** getirilmez ise, işin esası anlaşılmamış olur.

İşte biz bu kitabı, İşlam'daki bu ayrılığın olmaması ve her ne kadar kendi meşrebine göre idrak edip anlaşılmış ise de, İşlam'ın bir bütün olarak kabul edilmesini arzu ettiğimiz için yazdık. Zira İşlam kardeşliğinin iman noktası hedef alınarak yapıldığı takdirde neticeye varabileceği inancındayız.

İşlam, gerçek manada, hürriyeti esas tutan bir dindir. Bütün insanları ve kulları eşit gören ve herkesi h r sayan bir esası kabul eder. Tabii olarak insanların birbirine olan kulluğunu ve köleliğini kabul etmez.

İnsanlar arasındaki hukuka ve adalete önem verdiği gibi cariyeliği de kaldırmıştır. Hele erkeklerin hadım edilmesi gibi cinayetlere asla müsaade etmez.

Ancak İslam devleti ve medeniyeti genişlemeye ve yayılmaya başlayınca, bu medeniyet içinde zenginlik de baş göstermiştir. Kurulan saraylar ve konaklarda benimsenen sefahat ve fütuhatlarda alınan esirler bu gayri insani müesseseyi yeniden canlandırmış, esir pazarları ile köle ve cariyeye ticareti revaç bulmuştur.

Oniki İmam, kendilerinde bulunan ilahî haslet icabı, İslam medeniyeti içinde meydana çıkan dünyevi saltanatı değil iman ve İslami yaşamın hakikatini müdafaa etmişlerdir.

Ancak dünyevi menfaatlerine dokunması sebebiyle, insanlar ilahî imamlara uyarak doğru yolu bulacakları ve güzellik kazanacakları yerde, dünyevi halifelere kapılarak sefahate ve saltanata sürüklenmişlerdir.

Bu hale İslam'dan evvel zuhur eden peygamberlerin yaşamlarında da rastlandığı gibi, maalesef İslam'dan sonra da İslam'da görünen zamanın insanı kâmillerine ve imamına da aynı tutum reva görülmüştür.

Esasta Kur'anı Kerim'de olduğu gibi, bütün peygamberlerin beyanlarında da Allah'ın yakınlık vermiş olduğu gönüllere uyularak sulh ve selamete ulaşılabileceği ve kurtuluncağı bildirildiği halde, insanların dünya sevgileri ağır basmış ve Allah'ımızın göndermiş olduğu bu gönül sahiplerine karşı çıkılmıştır.

Oniki İmam İslam'ın hakikati, özü ve manasını anlatmak için gayret göstermiş olan gönüllerdir. Yani Mürşid İmamlardır ve onların Efendimizden sonra, Rabbimiz tarafından vazifelendirildikleri görülmektedir.

Gerek Efendimizde görülen ilahî kemalat, gerekse O'ndan sonra gelen Hulefai Raşidindeki ilahî hasletlerin bir özeti Oniki İmam tarafından sonraki zamanlara intikal ettirilmiş ve onların bu gayreti sayesinde, Hicretten sonra 310

sene boyunca İslam'ın saltanata dönmesine mani olacak ilahî bilgiler insanlara intikal ettirilebilmiştir.

Onlar dini saltanata dönüştürecek insanlar ile de mücadele etmiş imam mücahitlerdir.

Allah hepsinden razı olsun. Amin.

**Hüvet tevfikü'r refik
ELL HACC HÜSEYİN VEDAD**

